

Lời giới thiệu

Chào bạn,

Quà Tết 2 đến với bạn hơi muộn màng và muốn nói với bạn, chúng ta đang có “dịch”.

Nhưng bạn đừng giật mình. Đó là “dịch lòng tốt” đó bạn ạ!

Lâu lắm rồi, nơi thôn quê, rải rác một vài nhà để một lu nước sạch trước hiên nhà và cũng để sẵn một cái “ca” bằng gáo dừa để khách qua đường có thể dùng tự do hầu hạ bớt cơn khát khi đi đường dưới trời nóng bức.

Cũng cách nay năm bảy năm, tôi cũng hơi lạ lạ khi thấy thỉnh thoảng ở một vài nơi trên đường phố Saigon, rải rác vài bình nước, có khi nước tinh khiết có khi là nước trà đá, để trên lề cống hiến cho khách qua đường. Nhưng bây giờ đi trên những con đường ở Sài Gòn, thỉnh thoảng người đi đường sẽ bắt gặp nhiều hơn, những thùng nước mát rất to với biển ghi chữ cũng chẳng đẹp cho lắm, đó là nước uống miễn phí do chủ nhà gần đó làm để người qua đường uống tự do mà không cần phải hỏi, không phải trả tiền. Những người mua bán ve chai, những bác xe ôm, những người xa xứ đi giữa cái nóng như rang của Sài Gòn sẽ mát lòng mát dạ biết bao với những thùng nước mát nghĩa tình ấy. Những người ở quê lên chữa bệnh không có tiền, người Sài Gòn luôn có nhiều hình thức giúp đỡ như phát cơm và cháo miễn phí. Có những người chạy xe ôm không phải chỉ để nuôi thân nhưng còn để ... làm từ thiện. Thật quý hóa biết bao!

Đó là vùng đất Saigon như tác giả Ngọc Anh đã viết:
Có một vùng đất mà ai đi xa cũng nhớ, ai đã đến rồi

thì khó mà dứt chân ra, đó là Sài Gòn. Chính tính cách người Sài Gòn đã níu chân những người ở lại.

Nhưng một điều vui mừng hơn nữa là ngày nay lòng tốt đó được từ từ lan tràn ở nhiều vùng trên đất nước chúng ta.

Cũng có khi chúng ta tự hỏi: “Tôi có lợi gì khi thương người anh em đó?”. “Phục vụ người này tôi được ích gì?” Tình yêu thuần túy tự tỏa lan không tính toán. Thánh Phao-lô nói với chúng ta về tình yêu thuần túy này qua bài Thánh Thi về đức ái: “*Đức mến thì nhẫn nhục, hiền hậu, không ghen tương, không vênh vang, không tự đắc, không làm điều bất chính, không tìm tư lợi, không nóng giận, không nuôi hận thù, không mừng khi thấy sự gian ác, nhưng vui khi thấy điều chân thật. Đức mến tha thứ tất cả, tin tưởng tất cả, hy vọng tất cả, chịu đựng tất cả.*” (1 Cr 13, 4-7). Chúng ta chỉ có thể nói rằng, chúng ta có đức ái khi chúng ta yêu anh em của mình một cách nhưng không, vô tư, nghĩa là khi chúng ta chịu thiệt thòi, không một lợi lộc cá nhân nào hết.

Quả thật, như lời của Hồng Y Luciano ALIMANDI nhận xét: con người mở lòng thật sự đón nhận Đức Ki-tô khi họ bắt đầu thật sự yêu mến Thiên Chúa và người thân cận, khi họ “*ra khỏi trại*”, “*ra khỏi chính mình*”, nghĩa là từ bỏ cái hộp, cái vỏ bọc tâm lý của “cái tôi” của mình để gặp Chúa, qua anh chị em của mình. Không phải là không có lý do khi vị Sáng lập một Tu Hội nói rằng: “bức tường Tu Viện chính là đường phố”.

Thiên Chúa muốn chúng ta đối xử với Người và với anh em không có một lô-gích lợi lộc, không nghĩ đến lợi ích cá nhân. Chỉ có người biết quên mình mới có bác ái thật sự, cho dù họ là Công giáo hay Phật giáo hay thờ Ông bà hoặc thậm chí không theo một đạo nào

hết, nhưng có cái tâm, có lòng thương người, đó là bác
ái thật sự .

Nhật Nhật Tân, fsc

1- Người Sài Gòn tử tế : Lòng tốt cứ thể lan tỏa...

(PL)- Ngay sau khi chúng tôi đăng bài đầu tiên trong loạt bài Người Sài Gòn tử tế (bài “Những bữa chay ngon lành từ tay chú Kiếm”), nhiều bạn đọc đã gọi điện thoại xin số điện thoại của nhân vật chính trong bài với mong muốn được cùng tiếp sức, nấu ăn cho người neo đơn. Vậy là lòng tốt đã được lan tỏa.

LTS: Chúng tôi không thể kể hết những nghĩa cử đẹp, những tấm lòng thơm thảo của những người tử tế ở Sài Gòn bởi nó nhiều vô kể. Để kết thúc loạt bài này, chúng tôi giới thiệu góc nhìn về lòng tốt của người Sài Gòn của tác giả cuốn sách Chuyện nhỏ Sài Gòn ().*

“Người tốt ở Sài Gòn có hiếm không? Thời bây giờ, ở Sài Gòn liệu còn bao nhiêu người tử tế?”. Nhiều bạn hỏi tôi vậy, dĩ nhiên tôi khẳng định là nhiều, nhiều lắm...

Nắm tay một cụ già để đưa cụ qua đường thì ở Sài Gòn ai cũng có thể làm, ai cũng có thể là người tốt. Cùng chia sẻ khó khăn với người khác thì ở Sài Gòn có triệu người. Làm một bình trà đá miễn phí, góp một bữa cơm trưa cho người nghèo, hay giúp đỡ chỗ trọ cho một sinh viên khó khăn thì cũng đến vạn người. Chẳng qua là họ không kể bởi họ coi giúp đỡ người khác là làm cho chính mình.

Đôi khi người ta giúp người khác rồi lẳng lặng bỏ đi, không cần nhận một lời cảm ơn, không cần phải ghi tên họ, bởi ở Sài Gòn người ta không quá quan trọng chuyện xưng danh, ghi danh, mọi thứ cứ âm thầm trôi đi, như một mạch ngầm giữa Sài Gòn, âm thầm lan tỏa mà không cần kèn khua trống gõ.

Nhà báo Nam Đồng (nguyên Tổng Biên tập báo Pháp Luật TP.HCM) và nhiều nhà hảo tâm khác đã giúp người nghèo có được bữa ăn ngon với giá chỉ 2.000 đồng ở hệ thống quán cơm xã hội Nụ Cười. Ảnh: T.MẬN

Trả nợ Sài Gòn

Có thể đối với mọi người, việc nấu 100 phần ăn trưa thật ngon rồi chở đến bệnh viện để giúp bệnh nhân nghèo hoặc người nhà có hoàn cảnh khó khăn qua bữa trưa là một hành động đẹp, một nghĩa cử cao quý, là từ thiện nhưng đối với người làm việc đó thì điều đó là bình thường. Như một người đã nói với tôi, ngày xưa lúc lên Sài Gòn mình cũng nghèo, rồi cũng đau bệnh, mình được người ta giúp nhiều, giờ mình có dư bữa ăn, mình giúp người khác thôi, đâu có gì lớn lao.

Sài Gòn rộng lớn với dòng chảy mưu sinh cuộn cuộn, đã cuu mang hàng triệu con người, ai tới đây cũng từ nghèo khó, cũng vì mưu sinh, rồi ai cũng sống được, làm được thì tự động phải giúp người mới tới, người khó hơn như một cách để “trả nợ Sài Gòn”. Người sửa giày chọn sửa giày miễn phí cho người nghèo; người sửa xe chọn sửa xe miễn phí, dạy nghề cho người nghèo; hàng quán đưa ra phổ một bình trà đá miễn phí; người bán cơm làm suất ăn miễn phí...

Chuyện bình thường của giới bình dân

Khi tôi viết về những câu chuyện nho nhỏ ở Sài Gòn mà tôi vô tình chứng kiến hoặc nghe kể, nhiều người vẫn xuýt xoa: “Ồ, tấm gương người tốt, việc tốt” hay gọi theo cách cũ là “họ thật tử tế”, thậm chí nhiều bạn đọc còn tỏ ra nghi ngờ, sao một anh xe ôm lại có thể tốt bụng như thế, sao một chị bán cơm lại tử tế như thế... Thực ra đó là chuyện bình thường, thậm chí là rất đổi bình thường xảy ra hằng ngày ở Sài Gòn rộng lớn này.

Tôi đã trò chuyện nhiều với những nhân vật của mình và những người xung quanh họ. Họ chính là những người bình dị nhất mà bạn có thể bắt gặp khắp nơi và tôi biết, họ suy nghĩ đơn giản lắm, chỉ là thấy phải thì làm thôi, không cố gắng, không “gồng mình” để làm một người tốt. Chính họ, những người bình dị, có mặt khắp hang cùng ngõ hẻm Sài Gòn, luôn coi cái lẽ phải của việc giúp người khác, giúp đỡ lẫn nhau lúc hoạn nạn là một việc hằng ngày như ăn cơm tấm, uống cà phê sáng thôi. Tự thân người ta vô tư trao nhau sự tử tế, trong muôn nôi tất bật của mưu sinh ở Sài Gòn mà không toan tính gì, không để chứng tỏ điều gì cả. Chính điều đó làm cho đời sống của họ tuy cơ cực nhưng luôn ấm áp. Chính họ, những người Sài Gòn bình dị đã giữ ngọn lửa hào hiệp của những người đi khai hoang mở cõi năm xưa, truyền tay nhau và lan tỏa đến muôn ngàn người đến sau.

Có mắt gì đâu!

Đứng bóng, trời nắng, ở một ngã tư quận 10, đường lớn, tuy không đông nhưng xe cộ chạy khá nhanh, hai góc đường đều có hai ông xe ôm, cả hai đều đưa ngón trỏ lên trời khi thấy bất cứ khách bộ hành nào, thay cho câu rao “xe ôm đây” nhưng người trẻ hơn thì đổi mắt về phía khác của ngã tư, góc có phần đông đúc hơn.

- Anh ơi, cho về chợ Phạm Văn Hai.

- Rồi, cho em hai chục nha.
- Được, đi.
- Anh Hai có gấp hôn? Chờ em hai phút được hôn?
- Được, đón khách nữa hả?
- Hồng có, chờ em chút, nè đội nón trước đi.

Lúc này anh mới nhìn gã xe ôm, gã có lẽ trẻ hơn anh, chắc mới ngoài ba mươi, nước da đen bóng, bám vào khuôn mặt xương xương, giọng nói khàn khàn nhưng ánh mắt và điệu bộ tươi vui, lém lỉnh, vừa cài quai nón cho anh gã vừa nói: “Chờ em chút nha, em đợi coi thẳng mù kia nó đi hướng nào”.

Từ hướng gã xe ôm khoát tay, xa phía góc kia ngã tư có một người mù với xấp vé số và cây gậy trên tay đang lò dò tới, đến gần lề đường thì người này dừng lại, đưa cây gậy đang cầm lên quá đầu, hướng về phía gã xe ôm.

Nhanh như thoát, chỉ bằng chục cái sải chân, gã xe ôm đã có mặt phía bên kia ngã tư, một tay nắm khuỷu tay của chàng trai mù, một tay đưa ra khoát về hướng dòng xe máy đang lưu thông về phía hai người bọn họ, như cách người ta dùng mái chèo rẽ nước, gã dẫn chàng trai mù băng qua ngã tư.

Qua đến đầu này, gã buông tay chàng trai rồi bật lên yên xe, vừa đẩy vừa đề, đưa cái xe nổ máy xuống lề đường: “Đi, anh Hai”. Anh hỏi: “Mày hay dẫn người ta qua đường hả?”. Gã cười: “Dạ, em ở đây, ai cần thì mình giúp, mấy bà già, mấy đứa nhỏ, người mù, ai sợ qua đường thì em hay dẫn phụ, bị chỗ này xe chạy lẹ quá, nhiều người ở quê lên đây khám bệnh ở bệnh viện ra hay mấy bà già là chịu chết, không dám bước qua luôn, mình phải lại dẫn người ta mới yên tâm”. Anh khen: “Ừ, làm vậy phải đó, chú thiệt là tốt bụng”. Gã cười lớn: “Em xe ôm mà, tốt bụng gì đâu anh Hai, bà con mình không hà, phụ được gì thì làm thôi, có mất gì đâu, phải hôn anh Hai”.

*(Trích Chuyện nhỏ Sài Gòn - tập 2
sắp xuất bản của Đàm Hà Phú)*

2- Người Sài Gòn và chữ ‘tình’

DUY TÍNH -

(PL)- Người Sài Gòn không giàu tiền bạc lắm đâu nhưng tình nghĩa thì giàu lắm, rất giàu.

Những người giàu đi làm từ thiện giúp bệnh nhân nghèo đã rất đáng quý. Nhưng có những người không phải giàu có gì, vậy mà hề làm dư đông nào là họ cho bệnh nhân nghèo tiền chữa bệnh, tiền ăn uống. Ở đất Sài Gòn, người sẵn lòng san sẻ cho nhau miếng cơm, đồng bạc lẻ ít ỏi có được để người khác vượt qua bệnh tật nhiều lắm, kể không hết đâu!

1. Giữa năm trước, tôi được cơ quan chỉ đạo phối hợp cùng phóng viên thường trú giúp đỡ bé Nguyễn Hữu Khang (29 tháng tuổi, ngụ Phú Quý, Bình Thuận) mổ thoát vị bẹn nhưng bị tai biến liệt, mù mắt, phải chuyển vào Bệnh viện Nhi đồng 1, TP.HCM.

Tôi còn nhớ như in đôi mắt vô hồn của bé Khang lúc ấy và sự lo lắng, đau khổ tột cùng của người mẹ đang bế đứa con ấy trên tay. Trong hoàn cảnh đó, hoàn cảnh một gia đình nghèo túng bỗng dưng gặp họa giữa đường và tai họa ấy có thể kéo dài dai dẳng, khó có ai đứng vững được nếu không có những bàn tay nhân ái tiếp sức.

Khi bé Khang đến Sài Gòn, tôi đề nghị ThS-BS Lê Bích Liên, Phó Giám đốc BV Nhi đồng 1, giúp đỡ, chị vui vẻ đồng ý ngay. BS Liên là người trực tiếp khám cho bé Khang và chỉ đạo điều trị, tập vật lý trị liệu cho bé. Rồi cử nhân Hoàng Văn Quyên, khoa Vật lý trị liệu và Phục hồi chức năng BV Nhi đồng 1, khi nghe tin bé Khang bị tai nạn trong mổ, anh đã

khám kỹ càng, nhẹ nhàng từng động tác lấy lại các gân, cơ, thần kinh cho bé. Anh chỉ bảo tận tình, chi li để người mẹ khi về nhà có thể tự tập cho bé.

Khi tôi đang theo dõi bé Khang tập vật lý trị liệu, một người thân hình khá vạm vỡ, đầu đội nón kết bệ vệ bước xuống từ chiếc xe hơi đậu bên kia đường Lý Thái Tổ, đối diện BV Nhi đồng 1. Anh vào ngồi dãy ghế chờ của phụ huynh và quan sát bé Khang từ xa. Tôi cũng chẳng để ý tới anh ta, cho đến khi bé Khang tập xong và được mẹ bế ra bên ngoài. Anh bước đến cầm tay người mẹ và dúi vào một bì thư, nói là của anh và bạn bè cho bé Khang. Người mẹ thôn quê rụt rè cầm bì thư và cảm ơn, có lẽ đây là lần đầu tiên chị được một người lạ, lại khá điển trai cho tiền.

Vị ân nhân không nói mình là ai mà chúc gia đình vượt qua nỗi đau, cố gắng lo cho bé hồi phục. Anh cũng hứa sẽ kêu gọi anh chị em, bạn bè thân hữu đóng góp lo cho cháu chữa trị. Thấy tôi cũng vừa ra tới, anh bèn rủ tôi ra trước cổng bệnh viện uống nước mía. Nghe anh giới thiệu mình là... diễn viên Lê Tuấn Anh (nickname Lão Già Diên), tôi mới ngớ người ra, quên cả xin chữ ký. Anh cười xua tay: Giải nghệ lâu rồi em trai!

Lê Tuấn Anh thế đấy, sinh ra ở Hà Nội nhưng lập nghiệp ở đất Sài Gòn và “nhiễm” luôn cái tính phóng khoáng của người Nam Bộ. Sau này, nhiều lần, hề thấy tôi kể có bệnh nhân này nghèo, bệnh nhân kia cần giúp đỡ là anh rút hầu bao, nói ngay: Chú chuyển giúp anh. Không những thế, anh còn vận động bạn bè chung tay, góp sức. Số tiền anh đưa, tôi cũng chẳng cần phải báo cáo lại đã chi cho ai, chi bao nhiêu..., bởi chúng tôi hiểu nhau quá rồi!

Các bạn học sinh đang trao quà tết cho bệnh nhân điều trị tại BV Chợ Rẫy.

2. Chị tôi, dân Đák Lắk nhưng sống ở Sài Gòn lâu lắm rồi. Nhà chỉ đủ ăn, đủ mặc nhưng cứ làm ăn dư một tí là chị mang tiền đó cho người nghèo. Trung bình mỗi năm chị đưa cho tôi vài chục triệu đồng và bảo: Em vào bệnh viện, thấy ai khổ quá, nghèo quá thì giúp đỡ họ giúp chị.

Năm ngoái, cận tết, tôi cầm trong tay 20 triệu đồng chị đưa đi đến BV Chợ Rẫy, BV Nhi đồng 1, BV Bệnh nhiệt đới, BV Ung bướu... Hễ nghe giới thiệu ai nghèo, không đủ tiền đóng viện phí là tôi thay chị tặng hai triệu đồng để họ có cái mà lo tết. Về nhà, chị cũng chẳng hỏi tôi cho ai, cho như thế nào. Năm nay cũng vậy, nhờ số tiền ít ỏi của chị mà nhiều bệnh nhân, thân nhân có cái ăn, có tiền mua vé xe về quê ăn tết.

Những tấm lòng như Lê Tuấn Anh, như chị tôi, ở đất Sài Gòn này nhiều lắm. Mới tháng trước thôi, một công nhân bị tai nạn phải vào BV Nhân dân 115 cấp cứu. Tôi nghe tin chạy tới thì

đã thấy hai chị phụ nữ mang tiền vào giúp đỡ cho anh. Họ không xưng danh, không đòi ký nhận, không ra điều kiện gì cả. Trao tiền xong, họ chúc anh chóng mạnh khỏe rồi ra về. Hay khi nghe thông tin một bệnh nhân bị bứu cổ không có tiền nằm bệnh viện, phải ăn xin bên lề đường, nhiều người tức tốc chạy vào BV Ung bứu xin thông tin bệnh nhân, rồi đóng luôn viện phí cho bệnh nhân.

Hoặc như chuyện bé Nguyễn Quốc Huy bị tai nạn văng ra khỏi bụng mẹ mất một chân. Người Sài Gòn và nhiều nơi khác nữa gom góp cho bé nhiều lắm, đến gần bốn tỷ đồng. Vậy nhưng họ vẫn rất buồn, nhiều người bảo dù có cho cháu bao nhiêu tiền đi nữa cũng chẳng thay thế được cái chân cho cháu đâu!

Diễn viên Lê Tuấn Anh động viên mẹ con bé Khang.

3. Người sống ở đất Sài Gòn ngộ lắm, cho tiền bệnh nhân thông qua người khác chẳng cần hỏi nguyên do, chỉ cần họ tin và thấy rằng hoàn cảnh đáng để giúp thôi!

Khi đi công tác ở một số tỉnh, người dân tâm sự với tôi: Thật nể dân Sài Gòn, đến đây làm từ thiện đa phần tới từ Sài Gòn chứ chẳng phải dân đâu khác! Tôi bảo: Người Sài Gòn không giàu tiền bạc lắm đâu nhưng tình nghĩa thì rất giàu. Người có của góp của, người không có của nhưng có sức khỏe thì góp công, góp sức mang đến sự chia sẻ, hạnh phúc cho người khác, thế đây!

DUY TÍNH

3- Sài Gòn còn nhiều nét đẹp

Ngọc Anh -

(PLO)- Đúng như tác giả Huỳnh Trường Giang trong bài viết **“Sài Gòn đâu chỉ có khói bụi, kẹt xe, ngập nước...”** (Pháp Luật TP.HCM Onile 13-1), Sài Gòn còn nhiều nét đẹp mà bất cứ ai đã đến, đã sống ở vùng đất này thật khó mà dứt ra đi.

Tính cách người Sài Gòn mang đầy đủ nhất đặc trưng hào sảng của người Nam Bộ: *Thân thiện, cởi mở, trọng nghĩa, kính tài, “giữa đường dẫu thấy bất bằng mà tha”*. Là vùng đất mở nên khắp Sài Gòn là những âm thanh của mọi miền đất nước. Có lẽ cũng chính vì vậy mà người Sài Gòn không hỏi và không quan tâm xem những người ở Sài Gòn là từ đâu tới.

Bình trà đá nghĩa tình đặt trên đường Lý Thái Tổ, quận 10. Ảnh: Huỳnh Trường Giang

Trên đường, nếu chẳng may va quệt xe nhưng nếu biết lỗi, xin lỗi thì sẽ nhận được cái gật đầu đầy thông cảm: *Không có gì*. Gặp nhau giữa quán cà phê, không hề quen biết nhưng nhón miệng chào nhau, thế là trở thành thân quen tự lúc nào. Người Sài Gòn ít nói chuyện chính trị, họ thích nói chuyện vui, nói những gì gần gũi, thiết thực hằng ngày. Người Sài Gòn nghĩ sao nói vậy và nói sao làm vậy nên có thể nghe những lời không *mượt* nhưng đó là bản tính của người Sài Gòn.

Bây giờ đi trên những con đường ở Sài Gòn, thỉnh thoảng người đi đường sẽ bắt gặp những thùng nước mát rất to với biển ghi chữ cũng chẳng đẹp cho lắm, đó là nước uống miễn phí do chủ nhà gần đó làm để người qua đường uống tự do mà không cần phải hỏi, không phải trả tiền. Những người mua bán ve chai, những bác xe ôm, những người xa xứ đi giữa cái nóng như rang của Sài Gòn sẽ mát lòng mát dạ biết bao với những thùng nước mát nghĩa tình ấy. Những người ở quê lên chữa bệnh không có tiền, người Sài Gòn luôn có nhiều hình thức giúp đỡ như phát cơm và cháo miễn phí.

Nụ cười hạnh phúc của người dân được nhận cháo từ thiện trước cổng BV Ung bướu. Ảnh: Huỳnh Trường Giang

Thỉnh thoảng trên đường đi có thể thấy những tấm bảng viết vội với những chữ nguệch ngoạc thì chính là con đường phía trước đang bị hỏng hóc hay có sự cố và người dân gần đó đã ngay lập tức viết và treo ra đó để chỉ dẫn cho người đi đường. Các quán cơm từ thiện, cơm chay miễn phí có ở khắp nơi. Mới đây nhất lại có thêm **tủ bánh mì miễn phí**. Vào quán cà phê, khách hàng sẽ được nhân viên dắt xe tận tình, được chăm sóc đúng là thượng đế với cái cúi đầu và cung cách phục vụ cùng những lời xin lỗi, cảm ơn ngọt như mía lùi của tiếp viên và ngay trước mặt là ly trà đá.

Nếu lạc đường, người Sài Gòn sẽ chỉ thật tận tình. Không những chỉ dẫn cẩn thận mà nếu rồi, có người còn dẫn đường đến tận nơi. Người Sài Gòn giữ chữ tín, bởi thế nhiều nơi làm ăn buôn bán không cần giấy tờ gì. Thuê nhà nói một lời và cứ giữ như vậy mãi. Đi chợ Kim Biên mua hàng về bán, chỉ cần lần đầu trả tiền đầy đủ, lần sau cứ vậy lấy hàng gói đầu, không cần biết địa chỉ người mua ở đâu. Điều đặc biệt, người bán không hề nói thách, nếu trở thành khách hàng thân thiết, chủ cửa hàng sẽ cố gắng để giảm giá càng nhiều càng tốt.

Tấm biển chỉ đường người Sài Gòn lập nên để giúp đỡ nhau. Ảnh: Huỳnh Trường Giang

Sài Gòn không phụ bất kỳ ai, ai có sức khỏe và chăm chỉ làm việc sẽ không khó để kiếm việc làm. Những ai nhiều tiền vào khách sạn 5 sao, 3 sao, ít tiền vẫn có nơi để đến. Giữa những cao ốc sừng sững, những trung tâm thương mại xa xỉ, bạn vẫn có nơi để mua được những món ăn bình dị thường ngày với giá rất bình dân. Trên những đường phố ở quận 1 như Đồng Khởi, Trần Bình Trọng... không thiếu những quán hàng sang trọng nhưng gần đó cũng không ít *quán cóc* bình dân. Sài Gòn là nơi khởi phát của báo chí, hiện đây vẫn là nơi có số lượng phát hành báo lớn nhất cả nước. Người Sài Gòn từ trí thức đến bình dân, ai ai cũng đọc báo. Vậy nên ai mới đến Sài Gòn đừng ngạc nhiên khi nhìn thấy hình ảnh những bác xe ôm với ly cà phê và tờ báo trên tay đang nằm vắt vẻo lúc ế khách.

Có một vùng đất mà ai đi xa cũng nhớ, ai đã đến rồi thì khó mà dứt chân ra, đó là Sài Gòn. Chính tính cách người Sài Gòn đã níu chân những người ở lại.

Ngọc Anh

4- Sài Gòn buồn đó vui đó

LÊ MINH QUỐC -

Sài Gòn là mảnh đất lạ kỳ. Nó lạ kỳ đến nỗi người ta luôn nghĩ về Sài Gòn mà lại chẳng biết viết gì, nói gì về nó. Nó lạ kỳ đến nỗi người ta luôn nhớ về nó khi đang ở trong lòng nó...

Cho đến thời điểm này, so với các địa danh như Hà Nội, Huế, Đà Lạt... thì tạp bút, tùy bút, phóng bút, túy bút ngẫu hứng viết về Sài Gòn, cảm nhận về Sài Gòn vẫn chưa nhiều lắm. Chắc chắn rằng bất kỳ ai chôn nhau cắt rốn tại non sông nước Việt mến yêu cũng đều ước ao được một lần đến Sài Gòn. Và họ đã đến. Để rồi chỉ chạm chân đến vùng đất này dù một giây hoặc một đời, họ cũng đều dành cho nó nhiều tình cảm.

Khi yêu một thành phố mà ta đang sống, bao giờ ta cũng muốn sống tốt hơn, đóng góp nhiều hơn nữa cho thành phố ấy. Để hiểu và thêm yêu Sài Gòn, công chúng cần có nhiều hơn nữa tác phẩm viết về vùng đất này. Mỗi người chọn cho mình một phong cách viết nhằm thể hiện tình yêu dành cho vùng đất khá đặc trưng:

“Con đường có lá me bay/ Chiều chiều ta lại cầm tay nhau về”
(Diệp Minh Tuyên)

Sự “trỗi dậy” của địa danh Sài Gòn trong các tựa sách gần đây ít nhiều cho thấy sức hấp dẫn, quyến rũ của thành phố trẻ này. Và bản thân Sài Gòn đủ sức tạo cảm hứng cho mọi người. Có thể kể đến *Sài Gòn dậy mà đi* (Lê Văn Nuôi), *Ấn vật Sài Gòn* (Chu Thị Hồng Anh - Trần Việt Đức), *Chuyện nhỏ Sài Gòn* (Đàm Hà Phú), *Người tình Sài Gòn* (Linh Lê), *Sài Gòn đi và nhớ* (Nguyễn Ngọc Hà), *Ve vãn Sài Gòn* (Chị Đẹp)... Nhà văn Sơn Nam khi viết chuyên luận *Người Sài Gòn* vào năm 1988 từng khiêm tốn thú nhận: “Dòng đời cuộn cuộn, gấp tâng đá to, trở ngược, nhưng không tù đọng. Làm sao mô tả dòng sông đang chảy ra biển rộng? Làm sao ghi vài nét góp ý về phong cách người Sài Gòn - con người bình thường - mà có thể làm hài lòng người Sài Gòn nhất là giới trẻ”.

Sài Gòn là gì mà khó lý giải đến thế?

Nhà văn Nguyễn Ngọc Hà sinh ra tại Sài Gòn nên hầu như các tùy bút của chị đều xoay quanh những kỷ niệm của thời niên thiếu: *Sài Gòn cà phê*, *Passage Eden*, *Bò bía - bánh tráng trộn Sài Gòn*, *Chợ Nancy*, *Nhà chú Hỏa*... Dù sống ngay tại Sài Gòn nhưng sự thay đổi nhanh chóng của thành phố này khiến chị không khỏi ngỡ ngàng, để rồi một ngày nọ chợt nhận ra: “Giờ ngôi chợ Nancy không còn nữa, tôi như mất người bạn. Sống gần bạn, thỉnh thoảng đi ngang bạn lại không được thấy bạn lần cuối”. Với nhà văn Linh Lê: “Sài Gòn hợp với tất cả mọi người, mà thật ra lại chẳng hợp với bất cứ ai”; Đàm Hà Phú lại là: “Sài Gòn là mảnh đất lạ kỳ. Nó lạ kỳ đến nỗi người ta luôn nghĩ về Sài Gòn mà lại chẳng biết viết gì, nói gì về nó. Nó lạ kỳ đến nỗi người ta luôn nhớ về nó khi đang ở trong lòng nó...”.

Đã nhiều lần tiếp xúc, trò chuyện với nhà báo Trần Bạch Đằng, tôi không thể ngờ vì sao tác giả *Ván bài lật ngửa*, khuôn mặt nghiêm nghị, ít cười lại có thể viết được một câu: “*Sài Gòn nhìn lâu càng đẹp*”. Câu thơ thô mộc, giản dị, không uốn éo, khoa ngôn nhưng lại rất thật và cũng rất đúng với tâm trạng của những ai đã từng đặt chân đến Sài Gòn.

“*Sài Gòn nhìn lâu càng đẹp*”. Trời! Đúng quá! Đừng nhìn đâu xa, tôi nhìn vào chính tôi. Thời sinh viên mỗi lần về quê nghỉ hè, ăn tết mà đến lúc phải khăn gói vào lại Sài Gòn là tôi thờ dài sườn sượt cứ như sắp bị đẩy lên cung trăng. Ngao ngán thờ dài bởi tôi phải mất thời gian làm quen lại với nhịp sống, sinh hoạt của Sài Gòn. Tưởng rằng khó có thể sống được nơi này, vậy mà bây giờ, lúc này, hiện nay đi xa Sài Gòn chỉ dăm ngày là tôi đã thấy nhớ. Cái nhớ ấy mơ hồ chẳng rõ rệt gì. Khó có thể nắm bắt. Theo nhà văn Nguyễn Đông Thức là “*một nỗi nhớ mận môi*”.

Trong tập tùy bút *Ve vãn Sài Gòn* của Chị Đẹp, tôi thích đoạn văn này: “Có những thứ không dễ tìm hiểu, chỉ dễ chấp nhận và hòa vào. Sài Gòn là như thế. Mãi mãi là một người tình để mình ve vãn, không bao giờ thuộc về mình. Vì Sài Gòn có ký độc quyền cho một ai đâu”; và nhà văn Nguyễn Đông Thức “comment”: “Từ ký ức, tôi có vài điều tiếc nhớ. Đường Lê Lợi ngày xưa có một chợ trời sách cũ góc đường Công Lý (Nam Kỳ Khởi Nghĩa) bên phía Sài Gòn Center bây giờ. Thi thôi đủ thứ sách xưa nay thượng vàng hạ cám, kể cả sách báo ngoại văn, giá rẻ bất ngờ - gom từ các trại lính Mỹ, ngày nào cũng tấp nập người lui tới (sau có dời ra đường Đặng Thị Nhu một thời gian). “Đường sách” mỗi năm làm một lần vào trước tết như hiện nay ở đường Mạc Thị Bưởi luôn đông khách, rồi các hội chợ sách hai năm một lần vô cùng nhộn nhịp có vẻ tiếp tục “truyền thống” và cho thấy nhu cầu rất lớn của người Sài Gòn trong thú vui lang thang tìm sách. Phải chi thành phố có quy hoạch hẳn một khu chợ sách cũ nhỉ? Nguyễn Huệ thì có những kiosque bán hoa (ngày xưa tôi hay ra đây mua hoa tặng bạn gái), đồ lưu niệm, tiền xu, bưu thiếp... trên hai dãy tiểu đảo ngăn cách con đường chính và hai con đường phụ hai bên... Đều là những nét văn hóa đẹp. Sài Gòn còn nổi tiếng với những hàng me, hàng dầu tròng dọc hai bên đường từ thời Pháp. Những trái dầu quay tít bay trên đường Lê Quý Đôn, những trái me lúc liu trong nắng trên đường Nguyễn Du, Duy Tân...”.

Khi đọc những trang viết này, thấy hiện lên một Sài Gòn của ngày *Hôm qua* và thấp thoáng đâu đó Sài Gòn của *Hôm nay*. Đôi khi tôi tự hỏi người nước ngoài biết đến Sài Gòn qua tác phẩm văn học nào của chúng ta? Khoan vội trả lời, ta thử suy nghĩ tại sao mỗi lần đi ngang qua khách sạn Continental du khách lại nhớ đến nhân vật Phụng qua ngòi bút của nhà văn Graham Greene? Mới đây, ngày 20-9-2013 tại đây một tấm bảng đồng được gắn tại căn phòng 307, lầu 2. Chuyện gì vậy? Là gắn tấm bảng đồng cho biết nhà tình báo tài ba Phạm Xuân Ẩn đã có thời gian ở đó.

Sức sống mới ở sài gòn

Đừng quên một sự kiện khác cũng cần được lưu giữ lại, cũng tại lầu 2 khách sạn Continental. Nơi đó, nhà văn tiên bộ Anh Graham Greene đã viết tác phẩm nổi tiếng *The quiet American* (Người Mỹ trầm lặng). Ông đã đến Việt Nam lần đầu khoảng năm 1942-1943, sau đó còn quay lại khoảng năm 1951-1953. Thời gian này, ông ở khách sạn Continental và đã viết tác phẩm nổi tiếng trên tại phòng 214 (lầu 2).

Căn phòng 214 nằm ở góc nhìn ra Nhà hát lớn và đường Đồng Khởi. Vào thập niên 1960, nhiều người yêu thích tác phẩm này đã đến khách sạn Continental để đoán già đoán non ai là nguyên mẫu của nhân vật Phụng. Và tới năm 2002, nó được Hãng phim Giải phóng hợp tác với nước ngoài dựng thành phim. Nếu khôn khéo ta cũng có thể học tập được như người Hà Lan đang kinh doanh khách sạn De Wereld chẳng? Bằng tư duy của nhà thơ, kẻ luôn thất bại trên thương trường, khó có thể kiếm được nhiều tiền nhưng tôi trộm nghĩ nếu phục hồi nguyên trạng căn phòng mà nhà văn Graham Greene đã ở thì ít nhiều cũng đạt hiệu quả về quảng bá “thương hiệu” Continental và kinh doanh.

Tại sao lại không nhỉ?

Nhắc lại kỷ niệm xa xưa để gợi nhớ là cần thiết, nhưng chúng ta vẫn mong muốn được nhìn thấy hình ảnh của một Sài Gòn

đang đổi mới. Sài Gòn hôm nay đã khác hoàn toàn so với câu nói phổ thông ngày trước: “*Ăn quận 5, nằm quận 3, la cà quận 1...*”. Khác như thế nào? Sự lý giải nào cũng mang tính chủ quan. Không hề gì. Mà chính nhờ vậy ta càng có thêm nhiều góc nhìn khác nhau. Thế là đủ cho một tình cảm sâu nặng dành cho Sài Gòn. Để rồi sáng mai lên, trên các nẻo phố phường lại nhộn nhịp một sức sống mới. Sài Gòn là vậy. Buồn đó, vui đó. Mưa trong nắng. Không bi lụy thở than. Không kèn đồng cho niềm vui và cũng không giọt buồn cho ly biệt...

Vẫn biết thế nhưng tại sao lại quá ít người viết về Sài Gòn?

LÊ MINH QUỐC

5- Sài Gòn, cơm người lạ

ĐÀM HÀ PHÚ -

(PLO) - Sài Gòn mà cung, tứ hải thành huynh đệ...

Dừng xe đi vệ sinh, đói bụng, ngó chung quanh không thấy ai bán gì, chỉ có vợ chồng anh kia vừa ăn trưa xong, chuẩn bị dọn dẹp, mới hỏi thăm: Chị ơi, cho hỏi gần đây có chỗ nào bán đồ ăn hay quán cafe không chị?

Chị vợ lệ làng: Có chú, mà xa lắm, ngoài quán cafe chắc có đồ ăn, mà chú đói bụng hả? Nếu chú hông ngại thì ăn cơm tui nấu đi. Cơm vợ chồng tui ăn rồi, ăn thử thịt kho dừa với cá kho tộ của tui coi, bảo đảm quán xá hông có cửa so bì.

- Dạ, vậy chị cho em xin chén.

- Không à nha. Cơm bao bụng, ăn cho no nha chú em. Anh chồng tiếp lời: Tiền bạc tui hông có chớ cơm thì bao la. Chú ăn

cho chắc bụng nha, vợ tui nấu cơm ngon lắm đó, đừng có ngại nha.

- Dạ, em hông có ngại. Cơm ngon quá, thịt kho dừa bá đạo quá chị ơi. Cho em thêm chén nữa.

- Ờ, tự nhiên nha, Sài Gòn mà cung, tứ hải thanh huynh đệ.

Chén cơm nghĩa tình khiến người lỡ đường như tôi thấy ấm lòng

ĐÀM HÀ PHÚ

6- Sài Gòn ăn Tết... ngược

VIỆT HOA -

(PLO) - Những ngày cuối cùng của năm Ất Mùi sắp đi qua, trong khi lớp lớp người ở Sài Gòn tay xách nách mang để chuẩn bị về quê đón tết thì cũng không ít phụ huynh khăn gói lên đường vào Sài Gòn sum họp với con cái.

Đón bố mẹ ra phố với con

Con còn nhỏ, lại quá vất vả với công việc cuối năm, gia đình anh Lê Thanh Hải ở chung cư Him Lam, quận 8 đã không thể về quê đón Tết. Nhà anh có bốn người con thì dịp này, ba người không về, còn lại một mình chị gái ở cùng bố mẹ ở quê. “Những năm trước dù bận cỡ nào, chúng tôi cũng về quê sum vầy cùng bố mẹ nhưng năm nay, lần đầu tiên gia đình tôi không thể về Tết được vì công việc bận bịu quá”, anh Hải nói.

Mới mua một căn hộ chung cư, vợ lại vừa sinh con được 14 tháng, anh Hồ Linh Sơn, ở chung cư Hà Kiều, đường Dương Quảng Hàm, quận Gò Vấp năm nay quyết định ở lại Sài Gòn đón Tết. Những năm trước đó, đến thời điểm này, anh đang háo hức chuẩn bị cho chuyến về quê đoàn tụ cùng bố mẹ và người thân. “Hoàn cảnh bây giờ cũng hơi kẹt, hơn nữa, ngoài quê tôi bây giờ rất lạnh, có về cũng sợ con còn nhỏ quá, chịu không nổi”, anh Sơn cho hay.

Bà Võ Thị Lan đang cùng con trai chuẩn bị gói bánh chưng tết

Khác với anh Hải và anh Sơn, vốn là người đam mê du lịch, cứ mỗi dịp được nghỉ Tết, anh Nguyễn Huy Sơn (chung cư Phan Xích Long, quận Phú Nhuận) thường tranh thủ tận dụng ngày nghỉ để đi du lịch. Anh Sơn quan niệm bố mẹ làm việc cả năm quần quật, đến Tết phải được nghỉ ngơi. Tuy nhiên, khi con cái trở về khiến cho các phụ huynh lại phải tất bật mua sắm, dọn dẹp, nấu nướng.

Năm nay, thay vì đi du lịch, anh Sơn vận động bố mẹ từ Quảng Trị vào Sài Gòn chơi xuân cùng ba anh em. “Nếu tôi và em gái đặt vé về quê cũng hết 14 triệu đồng, quá đắt đỏ. Đó là chưa kể khoản tiền để tiêu trong những ngày Tết, tiền quà cáp, lì xì... Hơn nữa tết là dịp để nghỉ ngơi nên tôi đã dùng số tiền này để đưa bố mẹ và cả gia đình đi du lịch ở Phan Thiết”, anh Sơn tiết lộ.

Anh cũng chia sẻ thêm đã đặt một resort bốn sao ở Phan Thiết, mua vé cho cả nhà cùng đi chơi xuân. Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ anh mới báo cho bố mẹ ở quê. “Nếu tôi nói trước chắc chắn bố mẹ sẽ tiếc tiền không chịu đi, nhưng tôi đã chuẩn bị hết rồi nên bố mẹ đã vui vẻ chấp nhận, dù ông bà thuộc mẫu người truyền thống nên rất khó rời xa quê hương trong dịp Tết”, anh Sơn nói.

Gia đình bà Trần Thị Hương

Ở đâu có gia đình, ở đó có niềm vui

Lần đầu tiên, vợ chồng ông Lê Khắc Trâm, bà Võ Thị Lan từ TP Hà Tĩnh (bố mẹ của anh Lê Thanh Hải) quyết định vào Sài Gòn đón Tết cùng gia đình ba người con, dù anh Hải và các con của ông bà đã lập nghiệp tại TP này cũng ngót nghét 15 năm. Do đặc thù công việc của mỗi người con, hàng năm gần như cả gia đình ít được đoàn tụ đông đủ trong dịp Tết.

Năm nay, ba người con của ông bà đều bận việc nên không sắp xếp về quê, cộng thêm thời tiết quá khắc nghiệt nên ông bà quyết định “Nam tiến” để sum vầy cùng con cháu, nhận tiện tránh rét. Ông bà vào Sài Gòn đã được một tuần, các con của ông bà đều tất bật với công việc, trong khi các cháu nhỏ đều nghỉ học không ai trông coi. “Vào dịp này cũng phụ giúp trông cháu cho các con, vừa đỡ đần cho chúng phần nào mà chúng tôi cũng thấy vui. Hơn nữa, ở nhà cái gì cũng có, chỉ thiếu mỗi con cái thôi nên con cái không về được thì mình vào với chúng nó”, ông Trâm giải bày.

Ông Hồ Ngọc Mùi và cháu

Còn ông Hồ Ngọc Mùi ở TP Quảng Trị cũng quyết định vào Sài Gòn cùng gia đình cậu con trai Hồ Linh Sơn để phụ giúp con trông cháu nhỏ trong những ngày Tết. Năm nay ông Mùi vừa nghỉ hưu, không vướng bận công việc nên đã sắp xếp vào Nam từ rất sớm.

“Tôi cho rằng chủ yếu là tinh thần, ở đâu có gia đình đoàn tụ thì ở đó có niềm vui, không nhất thiết con cái lúc nào cũng phải về với bố mẹ. Ăn tết ở đâu thì cũng đều là quê hương đất nước mình cả.”, ông Mùi nói.

Theo ông, các bậc phụ huynh cũng nên thay đổi quan điểm để tránh tình trạng ùn ứ, quá tải và chen chúc nhau mua vé tàu xe ngày tết. Ông Mùi nói, ông không thể nhang khói cho ông bà tổ tiên ở ngoài quê nhưng vào Sài Gòn, con cái cũng có nhà, cũng có bàn thờ tổ tiên nên ông có thể hướng dẫn các con lo chu đáo việc hương khói. Ngoài ra, ông cũng dự định sẽ đến tham quan các điểm du lịch ở TP trong dịp tết như đường hoa Nguyễn Huệ, đường sách, hội hoa xuân...

Ông Lê Khắc Trâm trông cháu giúp các con trong những ngày giáp tết

Riêng vợ chồng bà Trần Thị Hương ở Quảng Trị (mẹ anh Nguyễn Huy Sơn) cho biết, ông bà dù bị “bắt cóc” vào Sài Gòn đón Tết với các con nhưng cũng rất vui vẻ. Vợ chồng bà Hương vừa lên máy bay để vào TP.HCM.

Bà Hương nói: “Ở đâu cũng được, miễn là cha mẹ con cái được ở bên nhau mỗi dịp xuân về là vui rồi. Chúng tôi rất thoải mái. Có thể năm nay chúng tôi vào Sài Gòn, năm sau các con lại về quê, thay đổi như vậy cũng tốt. Miễn sao vui vẻ, ấm cúng là được”.

VIỆT HOA

7- Những chuyến xe của người dung

LÊ THIẾU NHƠN -

(PLO) - Tôi rất ngại đi ngang con đường Nơ Trang Long – Bình Thạnh, vì có... Bệnh viện Ung Bướu TPHCM, nơi nhiều người bạn của mình đã vào và không bao giờ có dịp chén thù chén tạc với nhau nữa.

Tôi rất ngại đi ngang con đường Nơ Trang Long – Bình Thạnh, vì có... Bệnh viện Ung Bướu TPHCM, nơi nhiều người bạn của mình đã vào và không bao giờ có dịp chén thù chén tạc với nhau nữa.

Thế nhưng, những ngày cận Tết, tôi lại thích tạt qua con đường này, để ngắm nghía vẻ đẹp chỉ có ở Sài Gòn. Đó là những chuyến xe từ thiện đưa bệnh nhân ung thư về quê ăn Tết.

Bệnh nhân ung thư phần lớn đều lâm vào hoàn cảnh bi đát. Viện phí đã chật vật, mà phương tiện ngày Tết càng gian nan, bệnh nhân ung thư không dễ đoàn tụ với người thân trong khói bếp giao thừa. Không có tổ chức nào kêu gọi, nhưng nhiều cá

nhân vẫn góp tiền lại để thuê xe riêng đưa bệnh nhân ung thư về quê ăn Tết.

Nhiều chuyến xe khác nhau, chia ra nhiều tuyến. Bệnh nhân từ Bình Thuận đến Khánh Hòa, thì lên một xe. Bệnh nhân từ Phú Yên đến Quảng Ngãi, thì lên một xe. Bệnh nhân từ Quảng Nam trở ra, thì lên một xe. Bệnh nhân khu vực sông Cửu Long, thì lên một xe. Bệnh nhân vùng Tây Nguyên, thì lên một xe...

Đường Nơ Trang Long ngay trung tâm Bình Thạnh, không cho phép xe khách làm bến đỗ. Thế nhưng, cảnh sát giao thông không những không xử phạt, mà còn trợ giúp phân luồng giao thông tạo điều kiện cho những chuyến xe từ thiện cập sát bên hông Bệnh viện Ung Bướu, để các bệnh nhân đỡ vất vả di chuyển.

Không ruột rà thân thích, nhưng những người hảo tâm vẫn bỏ của bỏ công cho những chuyến xe từ thiện. Họ cùng người nhà dìu bệnh nhân lên tận chỗ ngồi. Họ cúi vào tay bệnh nhân từng cái phong bì với lời lẽ ấm áp: “Mừng tuổi bác!”, “Chúc chú ăn Tết vui vẻ!”, “Cô giữ gìn sức khỏe nhé!”, “Chào anh, sang năm gặp lại nha!”... Nhiều bệnh nhân lau nước mắt vì xúc động trước nghĩa cử đồng

Những chuyến xe từ thiện chậm chậm lăn bánh rời khỏi Sài Gòn. Tôi nhìn những người tài xế ân cần và tôi nhìn những người cảnh sát giao thông lễ độ, tự nhiên thấy rung rung. May quá, lòng tốt vẫn còn đây.

Tạm biệt Sài Gòn!

Cảm ơn Sài Gòn!

LÊ THIẾU NHON

8- Lời Nói Dối Của Ông Chủ Tiệm Mì

Một ngày, tôi đến dùng bữa trưa ở tiệm mì quen thuộc. Phía bên bàn đối diện có hai mẹ con khiến tôi chú ý.

Cậu con trai mới khoảng 8 tuổi, dáng vẻ béo lùn và chắc nịch; còn người mẹ là một phụ nữ có làn da rất đẹp, nhưng thân thể lại có vẻ gầy gò và ốm yếu.

Hai mẹ con gọi một bát mì sợi.

“Mẹ ơi, mẹ ăn chưa?” Cậu bé hỏi.

“Mẹ ăn rồi, mì còn nóng con hãy ăn đi!” Người mẹ mỉm cười xoa đầu con trai mình.

Chỉ một thoáng, cậu con trai đã ăn hết cả tô mì. Người mẹ nhìn chăm chú vào bát mì của con, khẽ mím môi rồi nói: “Mẹ hơi khát nước con à.”

Cậu bé trả lời mẹ: “Mẹ, vậy mẹ uống tạm nước canh mì nhé!” Người mẹ đem bát mì còn lại của con húp sạch nước, trông bà giống như vừa mới thưởng thức cả một bữa ăn thịnh soạn. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể đoán rằng, người mẹ chưa được ăn gì từ sáng.

Khi người mẹ gọi thanh toán tiền, ông chủ tiệm vội chạy ra và nói: “*Cô ơi, cô chờ một lát nhé.*”

Sau đó, chủ quán bung ra một bát mì còn nóng hổi, vui vẻ nói rằng: “*Hôm nay là ngày rút thăm trúng thưởng, hai mẹ con chị đã trở thành khách hàng may mắn, được miễn phí thêm một bát mì!*”

Người mẹ cảm kích không ngừng nói “Cảm ơn!” và đón nhận bát mì từ tay chủ quán.

Tôi vốn là khách quen của tiệm mì này. Cả quán hàng chỉ có 5 chiếc bàn lớn, hơn nữa, từ trước tới nay tôi chưa từng nghe có trúng thưởng bao giờ.

Khoảng một tuần sau đó, tôi lại đến ăn tại tiệm mì này.

Một lát sau, tôi nghe thấy giọng một đứa trẻ hỏi: “Ông ơi, hôm nay ông có làm rút thăm may mắn không ạ?”

Tôi ngược lên nhìn, đây chẳng phải là đứa trẻ hôm trước sao? Ông chủ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Làm, hôm nay có làm!”

“Cảm ơn ông, như vậy thật tốt quá! Mẹ cháu muốn uống một ngụm nước súp, nhưng cháu lại không có tiền ăn mì, vậy cháu có được rút thưởng không ạ?” Ông chủ đáp: “Cứ yên chí, cháu lại đây và ngồi xuống đi nào.”

Sau đó, ông chủ đến bên cạnh tôi và nói nhỏ: “Phiền anh đi theo tôi một chút.”

“Anh là khách quen của chúng tôi, có lẽ anh cũng hiểu... Anh có thể giúp tôi giả bộ làm một người trúng thưởng, sau đó đem phần thưởng tặng cho cậu nhỏ ấy được không? Tôi không muốn cậu bé biết việc tôi nói dối này!” Tôi đã rất cảm động trước tấm lòng hảo tâm của ông chủ tiệm mà nhận lời đồng ý.

Tôi quay trở lại và ngồi ở bàn ăn của mình. Ông chủ tiệm đi tới rồi nói to: “Hôm nay bàn số 4 đã may mắn trúng thưởng!”

Ánh mắt cậu bé thể hiện nỗi thất vọng, cậu đứng dậy và định rời đi.

Tôi gọi cậu nhỏ lại và nói: “Cậu bé, ta vừa ăn xong một tô mì, bát mì trúng thưởng này ta tặng cho cháu đây! Bụng của ta chứa không nổi 2 bát mì đâu!”

Gương mặt cậu bé bừng sáng. Cậu vô cùng vui vẻ, không ngớt nói cảm ơn.

“Mẹ của cháu hôm nay không tới đây cùng cháu sao?” Ông chủ tiệm hỏi.

“Dạ thưa, mẹ cháu mắc bệnh, không thể ra khỏi giường được nữa.” Cậu bé không giấu nổi nỗi ưu thương.

“Vậy trong nhà cháu không còn ai khác sao?” Ông chủ tiệm lại hỏi. “Dạ, ông bà cháu đều đã qua đời, còn cha cháu thì vẫn chưa về...”

“Mẹ cháu có đi làm không?”

“Dạ không, mẹ cháu lâm bệnh, rất dễ ngã xỉu... Cháu lớn rồi, cháu sẽ cố kiếm tiền và nuôi mẹ!”

Thật khó không thể tưởng tượng được rằng một đứa trẻ 7, 8 tuổi lại có thể kiếm tiền *“Vậy cháu làm gì để kiếm tiền nuôi mẹ? “Dạ thưa, lúc trời tối, cháu bày hàng bán ở vỉa hè ạ!”*

Tôi đột nhiên thấy xót xa. Đó vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ, vậy mà đã sớm phải gánh vác công việc kiếm kế sinh nhai. Trong khi bằng tuổi ấy, những đứa trẻ khác vẫn còn đang tuổi ăn, tuổi chơi, và làm nũng cha mẹ.

Ông chủ tiệm nói: *“Vậy thì, từ giờ cháu hãy qua đây giúp ta lau bàn, quét nhà, như vậy cả cháu và mẹ có thể cùng ăn cơm miễn phí ở đây!”*

Nghe xong, cậu nhỏ vô cùng hạnh phúc và nở một nụ cười rạng rỡ.

Một ngày khác, tôi có ý đi vòng qua khu bán hàng. Ở một góc vỉa hè, tôi nhìn thấy cậu bé hôm trước, khuôn mặt đỏ bừng, trán nhễ nhại mồ hôi đang ra sức giúp mẹ bán kẹp tóc.

Từ lúc đó, tôi đã trở thành khách quen của cậu...

Nhiều khi, chỉ một hành động nhỏ cũng có thể giúp những người khó khăn có thêm nghị lực để vượt lên. Tôi viết câu chuyện này với mong muốn nhắc nhở mọi người rằng trên đời này vẫn còn có rất nhiều người tốt.

9- Làm từ thiện như người Sài Gòn

NGUYỄN TRÀ -

(PLO) - “Mấy hôm nay họ đến cho các cháu quà, lì xì cho các cháu tiền nữa. Nhiều người lắm, họ đến tặng quà rồi họ đi,

chẳng ai nói tên tuổi. Con tôi cũng được nhận. Vậy là tối nay hai bố con có tiền về nhà kịp đón giao thừa rồi”, ông Lê Văn Thăm (Tây Ninh) cười hồn hậu.

Ông Thăm có con gái đang điều trị bệnh Ung thư máu ở đây đã nhiều năm nay. Mấy hôm trước ông đưa con lên tái khám, giờ cha con ông đang đợi bắt xe dù về quê: “Giờ này may ra chỉ còn xe dù thôi. Giao thừa nó nhớ nhà lắm, tui cũng nhớ nên chỉ đợi có xe là về thôi”, ông Thăm chia sẻ.

Ông Lê Văn Thăm (Tây Ninh) _Ảnh: NGUYỄN TRÀ

Chúng tôi có mặt tại bệnh viện Ung bướu TP HCM (Nơ Trang Long, phường 7, Bình Thạnh) vào chiều cuối năm. Nắng đã nhạt dần sau những tầng cây, bệnh viện với tường vôi màu trắng và thoảng mùi thuốc sát trùng đặc trưng, chỉ còn một số bệnh nhân bệnh nặng, tái khám hoặc không có tiền về quê còn ở lại.

17h30 phút có tiếng người ý ới gọi nhau: “Các cháu lại xếp hàng nào, có người tới tặng quà”. Những đứa trẻ hồn nhiên theo thứ tự đứng thành 4 hàng. Người phụ nữ ăn mặc sành điệu đến, chẳng cần giới thiệu mình là ai, đến từ đâu, làm nghề gì, chị chỉ mỉm cười hồn hậu lì xì cho mỗi em nhỏ 100.000 đồng. Tất cả diễn ra vùn vện chưa đến 15 phút. Khi tôi muốn tới bắt

chuyện thì chị đã nhanh chân bước ra ngoài. Tôi hỏi: “Cô ấy là ai”, tất cả mọi người đều lắc đầu không biết.

Người phụ nữ (áo đen cam) lặng lẽ đến lì xì cho những đứa trẻ rồi ra về. Ảnh: NGUYỄN TRÀ

Chị Nguyễn Thị Loan (Sóc Trăng) kể hai hôm nay có nhiều cá nhân đến tặng quà cho người bệnh và trẻ em đang điều trị ở đây. Người cho tiền, người cho quà: kẹo bánh, bánh chưng, bánh Tét... Chị bảo từ mùng 1 đến mùng 3 những người ở lại sẽ được nhận cơm từ thiện của chùa, bệnh viện. Riêng những phần quà đó chị để dành cho Tết, năm nay không phải lo mua sắm gì nữa rồi. “Chẳng ai để lại tên tuổi gì đâu. Người Sài Gòn là vậy đó”, chị Loan cười.

Niềm vui hiện rõ trên gương mặt của người cho và nhận. Niềm vui bình dị đến với những người bệnh và thân nhân của họ trong những ngày cuối năm. Một khoanh giò, vài chiếc bánh chưng, tiền lì xì cho những đứa trẻ nhỏ... phần nào giúp họ vui đi nỗi nhớ nhà và có một cái Tết ấm áp nghĩa tình.

NGUYỄN TRÀ

10- Cuộc xe ôm sáng mừng một tết

(PL)- Cả năm mới được vài ngày Sài Gòn vắng vẻ, chạy xe một vòng để thấy đời mình cũng có lúc thư thái, ung dung.

Cứ tết đến, đường phố Sài Gòn lại vắng hui vắng hắt, khác hẳn về nhộn nhịp của ngày thường. Nhiều tuyến phố gần như trống trơn, đơn giản bởi có lẽ đến hơn một nửa dân số rút khỏi thành phố, về quê ăn tết.

Điều trớ trêu là trong khi dòng người lũ lượt tỏa về các vùng quê thì tôi lại lặn lội từ Huế vào Sài Gòn ăn tết. Hai con gái tôi đang định cư ở đây và thói đời, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời. Sau khi lấy chồng, có con, chúng không về thăm mình được thì mình phải vào ăn tết với chúng. Và đây là lý do tôi “ngược” đám đông vào Sài Gòn ăn tết.

Bắt gặp một Sài Gòn ngái ngủ

Sáng mừng một cái tết đầu tiên ở Sài Gòn, tôi hết sức ngạc nhiên khi thấy Sài Gòn vắng hui vắng hắt. Mới hôm qua dòng người vẫn đang tấp nập, ồn ào chen nhau từng nủa bánh xe, sáng nay đường đã thênh thang, vắng lặng. Lâu lắm mới thấy một Sài Gòn như vẫn đang ngái ngủ lúc 6 giờ sáng.

Tôi tới quán cà phê cóc dưới gốc bàng ngay chéch chung cư. Một bác xe ôm đã ngồi đấy từ bao giờ. Ly cà phê đá đã hết màu cà phê, chị chủ quán thi thoảng lại thêm cục đá, bác xe ôm chỉ việc rót bình trà trên bàn vào là thành ly trà đá. Tự nhiên nổi hứng, tôi dốc cạn ly cà phê rồi nói nhanh với bác xe ôm: “Minh đi!”.

Bác xe ôm quê gốc Long An nhưng đã hai đời ở Sài Gòn. Đời cha đạp xích lô và đến bác thì... xe ôm. Bà xã bán cơm tấm, hai đứa con vừa phụ mẹ bán cơm vừa đi học đại học. Từ ở nhà thuê bác đã cất được một cái nhà trên miếng đất mua trong con

hẻm Tân Kỳ Tân Quý, quận Bình Tân. Các con đường Sài Gòn bác rành như bàn tay, nhưng hôm nay chạy xe phà phà giữa lộ bác lại cứ... ngại ngại.

Hóa ra ngày thường, mấy khi bác chạy trên đường chính. Suốt ngày kẹt xe, chạy trên ấy khách lờ chuyện hết. Thế là cứ các con hẻm bác phi. Mà hẻm Sài Gòn thì vô chừng lắm, nên muốn chạy phải nắm chắc hai điều, một là định hướng giỏi và hai là “quy luật hẻm”. Nhiều hẻm khi chui vào lần đầu thấy sâu hun hút chẳng khác mê cung, nhưng biết định hướng để ra thì không thành vấn đề. Còn quy luật hẻm là sao? “À, cái này nói thì dông dài lắm, đại loại là hết hẻm lại có hẻm, trong hẻm có hẻm và mọi con hẻm đều... ra đường, kể cả có khi phải chui dưới ban công nhà người ta”.

Chùng như bác xe ôm hiểu ý tôi nên chẳng hỏi đi đâu mà cứ chạy vô định, vừa chạy vừa nói chuyện. Tôi thì chưa có kế hoạch gì trong cái sáng mừng một tết này nên cứ kệ bác chở đi đâu thì chở. Bác bảo nếu tôi không đi thì tí nữa bác cũng xách xe không chạy một vòng, cho nó đã. Cả năm mới được vài ngày Sài Gòn vắng vẻ, chạy để thấy đời mình cũng có lúc thư thái, ung dung. Rồi chiều thì gầy độ nhậu với mấy bác bạn già trong xóm. Tết chỉ sợ không có bạn nhậu thôi chứ mồi và rượu ê hề. Bác kể bác gái khéo tay lắm, nấu ăn thì ngon thôi rồi. Vậy nên quán cơm tấm của vợ bác nuôi cả gia đình, tiền xe ôm của bác chỉ phụ chút chút.

*Một Sài Gòn ngại
ngủ sáng mừng
một tết. Ảnh:
HTD*

Chất Sài Gòn không lẫn vào đâu được

Đi một vòng suốt cả buổi sáng, cả hai quay lại quán cà phê xuất phát. Tôi đưa bác hai tờ hai trăm, bác đưa lại cho tôi một tờ bảo vậy là nhiều rồi. Sáng mừng một chạy mở hàng như thế là vui rồi, giờ về... nhậu. Tôi bảo tờ này là của bác, còn tờ kia tôi mừng tuổi bà vợ cơm tấm của bác. Bác cười khà khà, cảm ơn rồi đút tiền vào túi và hẹn bất cứ lúc nào cần đi hãy gọi bác, qua bà cà phê này, đưa nhiều đưa, “No” vấn đề.

Qua chị cà phê tôi mới biết đây là một bác xe ôm rất nghĩa hiệp. Câu cửa miệng của bác là “Đưa nhiều đưa”, với bất kỳ người khách nào. Tôi cười với chị cà phê, thế là bác ấy khôn, nói vậy mấy khi khách nữ trả thấp. Chị bảo không phải đâu, nhiều khách kẹo lăm, nghe nói thế là đưa tờ... 20.000 đồng dù đi cả năm bảy cây số. Nhưng ông vẫn cười. Rồi nhiều lần gặp người bị tai nạn, bác xốc lên xe chạy ào tới bệnh viện ngay, khi về xe lẫn quần áo máu me tèm lem. Có lần còn rồ ga chạy đuổi cướp như lính hình sự.

Năm nay nếu lại vào Sài Gòn ăn tết, chắc chắn tôi sẽ tìm bác để nhậu. Không phải dân Sài Gòn chính gốc nhưng cái tính cách phóng khoáng, nghĩa hiệp của bác thì rất chất Sài Gòn,

không lẫn vào đâu được. Chưa kịp biết tên và cả địa chỉ của bác, nhưng cái quán cà phê trước công chung cư vẫn còn đấy...

VĂN CÔNG HÙNG

11- Cây cầu “Anh Tèo Sài Gòn”

(Kiểm Ng suru tầm)

TT - Cách đây hơn một tháng, báo Tuổi Trẻ đã đăng chòm ảnh về người dân bản vùng cao Cu Pua, thuộc xã Đakrông, huyện Đakrông (Quảng Trị), phải đi qua suối bằng hai sợi dây cáp.

Từ ngày có cầu “Anh Tèo Sài Gòn”, dân bản Cu Pua không còn phải vượt suối bằng dây cáp nữa - Ảnh: Quốc Nam

Ngay sau đó, một người đàn ông ở TP.HCM đã tức tốc tìm về tận nơi đây mang theo số tiền 30 triệu đồng vào thẳng nhà trưởng bản Hồ Văn Phoi, đề nghị cùng dân bản xây một cây cầu tạm bằng bê tông để qua suối cho an toàn.

Chiếc cầu “lạ”

Không khó để tìm thấy cây cầu “Anh Tèo Sài Gòn”, dù tính cả chiều dài cây cầu này chỉ xấp xỉ chục mét, rộng hai mét. Bởi giờ đây cây cầu này đã quá “nổi tiếng” trong vùng.

Toàn bộ cây cầu này không có gì đặc biệt. “Điều đặc biệt nằm ở cách làm nên cây cầu ấy” - ông Phoi nói.

Bản Cu Pua chủ yếu là đồng bào dân tộc Vân Kiều, quanh năm chỉ biết cặm cụi lên nương kiếm miếng cơm qua ngày nên sự xuất hiện của người đàn ông nói giọng miền Nam ấy ngay từ đầu đã khiến tất cả tò mò.

Đó là buổi trưa 28-12-2015. Một cuộc thỏa thuận nhanh đã diễn ra ngay bên bờ suối.

“Tui không giàu có, chỉ có khoảng 30 triệu đồng. Nếu dân bản đồng ý thì góp công, tui sẽ mua vật liệu ximăng, sắt thép. Nếu chúng ta hợp tác, ít ra cũng sẽ xây được một chiếc cầu bằng bê tông bắc qua đoạn suối này để đem lại sự an toàn hơn cho dân bản” - ông Phoi kể về lời đề nghị của người đàn ông lạ.

Trưởng bản nhận rằng đúng là mình có hơi bối rối vì quá ngạc nhiên với lời đề nghị thật bất ngờ của người đàn ông lạ. Ông Phoi quyết định dẫn người đàn ông lên gặp chủ tịch UBND xã Đakrông Trần Văn Chạy.

Ông Chạy kể mình cũng không tin vào tai khi nghe chuyện. “Mấy năm rồi tui đề xuất khắp các cấp để xin làm cầu cho dân bản Cu Pua mà không có. Nay lại có người tự nguyện về làm cầu. Không ngạc nhiên sao được” - ông Chạy nói.

Nhưng ông Chạy lại chột chột dạ vì sợ nhiều thủ tục quá người đó sẽ không còn muốn xây cầu nữa.

Hít một hơi thật sâu, ông Chạy đưa người đàn ông lạ tới phòng kinh tế hạ tầng của huyện. Tại đây, sau khi nói qua ý tưởng, cán bộ phòng này cho biết có thể làm cầu theo cách tự phát..

Ngay tối hôm đó, người đàn ông lạ ngược trở lại Sài Gòn để chuẩn bị, còn trưởng bản Hồ Văn Phoi về tổ chức họp dân để lập ra đội xây cầu.

Nghe có người góp vật liệu cho xây cầu, cả bản duyệt luôn mỗi hộ cử ra hai người vào đội này. Bản có 26 hộ. Tức mỗi ngày có 52 người sẵn sàng.

Đúng trưa 5-1, người đàn ông lạ từ Sài Gòn về lại Cu Pua. Và lần này anh không đi một mình mà đi cùng với hai người bạn.

Theo anh giới thiệu thì một người là kỹ sư cơ khí phụ trách phân hàn sắt cho cầu. Người còn lại là kỹ sư cầu đường. Cả hai người đều là bạn của anh, được nhờ ra để cùng với dân bản làm cầu.

“Dù là cầu tạm nhưng cũng nên có chút kỹ thuật vào cho an toàn hơn” - người đàn ông lạ giải thích.

Ngay buổi chiều hôm đó, việc xây cầu được thực hiện. Cầu được xây ngay chỗ trước đây người dân buộc hai sợi dây cáp để qua suối. Cả ba người đàn ông từ Sài Gòn đều mặc áo quần công nhân cùng dân bản trộn vữa, đan rá sắt...

Khi cầu hoàn thành sau một tuần, ba người đàn ông uống với dân bản vài chén rượu rồi xin phép về lại Sài Gòn.

Chiếc “cầu” bằng hai sợi dây cáp mà dân bản Cu Pua đã dùng để

Làm việc

nghĩa không cần để tên

Trưởng bản Hồ Văn Phoi là người đầu tiên trong bản gặp người đàn ông lạ. Hỏi trưởng bản có nhớ người đàn ông đó như thế nào không? Trưởng bản gật gật nói không chỉ bây giờ mà mấy chục năm nữa cũng không thể quên.

Tuy nhiên, tất cả những gì trưởng bản Phoi nhớ cũng chỉ là cái tên Tèo cùng với hình dung về một người đàn ông ngoài bốn

mươi, dáng người thấp, mập và gương mặt rất hiền. Hỏi ông có biết gì thêm về anh Tèo ngoài cái tên thường gọi đó không?

Trưởng bản lắc đầu: “Miền cũng có hỏi mấy lần mà anh Tèo nhất định không nói. Anh Tèo nói dân bản cứ gọi anh là Tèo”.

"Người Sài Gòn làm việc nghĩa bằng tấm lòng chứ không phải bằng cái tên. Dù không biết tên, nhưng để ghi công người đàn ông lạ cho mình chiếc cầu, dân bản đã đặt tên cây cầu đó là cầu Anh Tèo Sài Gòn”.

Có một người biết tên thật của anh Tèo, đó là ông chủ tịch xã Trần Văn Chạy. Chỉ có ông biết cụ thể về nhân thân của anh Tèo. Tuy nhiên ông kiên quyết không lộ ra vì: “Anh Tèo đã dặn kỹ lắm rồi. Anh ấy không muốn mọi người biết việc mình làm”.

QUỐC NAM

==

Lòng người dân miền Nam bao giờ cũng bao dung rộng lượng, những quán cơm bình dân cho người nghèo lao động, những tổ chức từ thiện đều do người Nam điều hành. Dù đã bị “ích kỷ CNXH hóa” hơn 40 năm, NGƯỜI MIỀN NAM bao giờ cũng có lối sống chan chứa tình người. Tất cả các hội đoàn từ thiện đều do người miền nam chủ xướng hoặc một số người Bắc di cư 1954. Những lúc trắc trở, bị chặn đường, mời mọc lên phường, lên đồn làm việc, những lời nói nhiều nhượng để móc túi, hối lộ sao mà rạch cả BẮC XHCN.

Tâm tư người miền Nam bao giờ cũng cao thượng, không thù dai, không phân biệt, kỳ thị Nam-Bắc, không cống cao ngã mạn như những kẻ trên rừng trên rú mới thấy được hay cướp được một chút văn minh của người khác, tự cho mình là đỉnh cao trí tuệ...

Người Nam Việt Nam muôn năm...

12- Bạn sẽ thêm thương Sài Gòn khi nhìn tủ bánh mì miễn phí này!

Thùng bánh mì miễn phí nằm lặng lẽ trong ánh nắng buổi sớm của Sài Gòn, đẹp như tấm lòng hồn hậu của người dân nơi đây.

Hẳn bạn đã quen với những hình ảnh Sài Gòn "miễn phí", từ thùng trà đá, đến chỗ bơm vá xe mỗi ngã tư đường... Và bây giờ, lại thêm một "thùng bánh mì miễn phí".

Cứ khoảng một tuần trở lại đây, mỗi buổi sáng, tại góc đường Xô Viết Nghệ Tĩnh lại xuất hiện một thùng bánh mì với dòng chữ "Bánh mì miễn phí- một người 1 ổ".

Được biết, thùng bánh mì này do một gia đình lập nên, với mong muốn giúp đỡ những người có thu nhập chưa cao có thêm 1 bữa miễn phí, giúp họ tiết kiệm một khoản chi phí nhỏ để họ có của để của dành, chăm chút cho gia đình và bản thân những ngày giáp Tết.

Cứ khoảng 6h sáng là thùng bánh mì lại đầy ắp những ổ bánh mì thơm ngon, nóng hổi để phục vụ cho mọi người.

Hình ảnh thùng bánh mì miễn phí xuất hiện tại một góc đường, giản dị và khiêm nhường.

Anh Lương, một bảo vệ làm việc trên đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, cũng là người trông coi giúp thùng bánh, chia sẻ: "Mỗi ngày thùng bánh có từ 100 đến 150 ổ bánh mì, bà con nghèo xung quanh lại lấy để ăn lót dạ, có ngày tầm 10h là hết cũng có ngày đến 2-3h chiều. Khi nào hết thì anh lại mang xe vào".

Anh kể, ban đầu, nhiều người lao động chưa biết, họ thường ngại ngùng không dám lấy, nên anh hay lấy sẵn để đưa tận tay cho họ, giới thiệu cho mọi người biết và khuyên họ cứ tự nhiên.

Anh Tùng, người chạy xe ôm ở gần đó tâm sự: "Một tuần nay, từ ngày có bánh mì từ thiện này, anh đỡ phần nào khoản chi phí cho ăn uống trong ngày". Anh nói thêm "Bây giờ thời buổi khó khăn, buôn bán ế ẩm, anh chạy xe một ngày cũng không được bao nhiêu, mà chi phí này nọ cái gì cũng tăng, vậy nên, chỉ tiết kiệm hơn được vài ngàn cũng đỡ hơn phần nào".

Anh Tùng cũng là một trong những người giới thiệu cho bà con nghèo xung quanh địa điểm phát bánh mì từ thiện này.

Anh Lương chia sẻ, cô Lan, người lập nên thùng bánh mì này là một người rất hay làm tình nguyện và giúp đỡ nhiều người có hoàn cảnh khó khăn.

Cả buổi sáng, thùng bánh mì được rất nhiều cô chú lao động ghé đến, từ những chú xe ôm, bán vé số, lao động chân tay gần đó. Ai cũng cẩn thận lấy từng ổ bánh mì nóng hổi mang đi.

Điều đặc biệt là ai cũng chỉ lấy có một ổ bánh mì cho mình, đôi khi có người lấy vài ổ để cho thêm các bạn cùng làm chung. "Mình lấy một ổ là đủ rồi, còn để cho những người đến sau người ta lấy nữa".

*Nhìn hình ảnh ổ bánh mì được nâng niu như thế, tự
dưng thấy thương Sài Gòn,
thương cả những người ở nơi đây.*

*Thùng bánh mì cứ lặng lẽ đứng một góc, sẵn sàng gửi
bánh cho những người đang cần đến mình,
cũng như hàng trăm thứ khác mà lúc nào Sài Gòn cũng
sẵn lòng "miễn phí".*

*Bánh mì Sài Gòn, không chỉ thơm ngon mà còn chứa
đầy tình cảm
của những người Sài Gòn, hào hiệp và tử tế.*

Ảnh: T.V

Z.M (tổng hợp)

13- Phan Thiết xuất hiện xe bánh mì từ thiện

PHƯƠNG NAM -

(PLO)- Ngày 25-1, bà Phùng Thị Thu Nga, chủ Doanh nghiệp tư nhân vận tải hành khách Trung Nga (Phan Thiết), cho biết khoảng gần hai tuần nay bà đã cho đặt một xe bánh mì từ thiện ở số 73, đường Nguyễn Hội TP Phan Thiết, trước cửa doanh nghiệp nhằm giúp cho những người nghèo lót lòng.

Xe bánh mì từ thiện của Doanh nghiệp Trung Nga. Ảnh: DN Trung Nga cung cấp

Theo bà Nga, lúc đầu nhiều người còn e ngại, tuy nhiên sau đó anh chị em làm nghề bán vé số, thu mua ve chai, lao động nghèo đã đến xe bánh mì từ thiện và tự tay lấy.

Theo quy định và dòng chữ trên xe "mỗi người một ổ" nhưng theo bà Nga, người lao động nghèo cũng có thể lấy phần của mình và lấy cho con cái ở nhà lót lòng trước khi đi học, đi làm.

“Lúc đầu mỗi ngày có khoảng 150 ổ bánh mì được xếp vào xe bánh mì từ thiện nhưng vài hôm gần đây đã tăng lên khoảng 200 ổ và doanh nghiệp chúng tôi cam kết sẽ đặt xe bánh mì ở đây thường xuyên để giúp bà con nghèo” bà Nga cho biết.

Theo bà Nga, bà đã từng trải qua hoàn cảnh khó khăn, nghèo khổ nên rất thấu hiểu hoàn cảnh của người nghèo, vì vậy khi làm ăn được bà đã là người luôn đi đầu trong công tác từ thiện. Hàng năm, doanh nghiệp Trung Nga đều bỏ ra hàng trăm triệu đồng giúp đỡ người nghèo. Ngày 21-1 vừa qua, bà cũng đã trao hàng trăm phần quà trị giá 40 triệu đồng giúp người nghèo, người già đón tết.

PHƯƠNG NAM

14-Hành trình làm từ thiện của nữ xe ôm có 2 đời chồng nghiện

Bỏ chồng nghiện rượu lại gặp người nghiện ma túy, cuộc sống của chị Hoa trải dài trong nỗi bất hạnh. Nhưng chị đã gạt nước mắt, tìm niềm vui qua những bát cháo phát cho bệnh nhân.

Trong căn nhà nhỏ nằm sát Bệnh viện K (Thanh Trì, Hà Nội), chị Phan Thị Hoa (50 tuổi) đứng đứng khi kể về cuộc đời đầy sóng gió của mình. 20 tuổi chị theo chồng về lập nghiệp ở đất Tam Hiệp (huyện Thanh Trì).

Năm 1985, chị sinh con gái đầu lòng. Những tưởng có thêm thành viên mới cuộc sống sẽ đầm ấm, hạnh phúc hơn nhưng ý nghĩ “có rau ăn rau, có cháo ăn cháo” của chị đã bị chính người chồng dập tắt. Dù đã có con nhưng chồng vẫn không chịu làm ăn chỉ sa vào cờ bạc, rượu chè. Mỗi khi say, người đàn ông đó lại lôi chị ra đánh.

Nhớ lại những trận đòn "thập tử nhất sinh" của chồng mắt chị chia sẻ: “Cứ mỗi lần say anh ta lại lôi tôi ra đánh, có lần lấy gạch đập vào đầu phải khâu tới 7 mũi. Lần khác, anh ta còn buộc chéo tay ra sau cổ đánh, tôi ngất đi anh ta lại lấy nước canh hắt vào mặt”.

Nhìn con trai khôn lớn, ngoan ngoãn chị cảm thấy được tiếp thêm động lực. Ảnh: Lường Toán.

Không chỉ bị đánh đập, chị còn chịu cảnh chung chồng với người đàn bà khác khi đứa con thứ 2 mới chào đời. Vì các con, chị đành nhẫn nhịn.

15 năm nhịn nhục, chị bị đẩy khỏi nhà với 2 bàn tay trắng. Chị Hoa lang thang khắp nơi nhặt ve chai trên chiếc xe đạp cà tàng, kiếm tiền nuôi các con. Sau đó ít lâu, người chồng cũng qua đời vì rượu.

Những ngày vất vả mưu sinh, chị gặp người đàn ông kém mình 5 tuổi. Cùng chung số phận lỡ dở một lần đời, 2 mảnh ghép tìm đến nhau để xoa dịu nỗi đau. Nhưng thật trở trêu, về sống

chung chị mới biết người đàn ông của mình nghiện ma túy. Do đang mang thai nên chị đành chấp nhận.

15 năm làm vợ hờ nhưng 9 năm chị phải lặn lội vào trại cải tạo huyện Thanh Chương (Nghệ An) rồi trại cải tạo ở Ba Vì, Sóc Sơn (Hà Nội) tiếp tế do chồng phải đi cải tạo. "Có chồng cũng như không", chị ghen ngào. Tương tự như người chồng cũ, mỗi khi lên cơn nghiện, anh ta lại đánh đập chị.

Bù lại nỗi đau ấy, con trai của chị khôi ngô, ngoan hiền. Đó là món quà tinh thần mà người phụ nữ này may mắn có được.

Hiện, mỗi tháng chị vẫn vào trại tiếp tế cho chồng. "Đã là vợ chồng thì phải sống cho trọn tình trọn nghĩa", chị nói.

Lái xe ôm, làm từ thiện

Ngày mới của chị bắt đầu từ lúc 5h. Sau khi tỉnh giấc, người đàn bà này chạy xe máy ra trước cổng Bệnh viện K chở khách. Đến khoảng 6h30, chị về cho con ăn rồi đưa đi học, sau đó lại về bệnh viện. Những ngày nấu cơm hoặc cháo từ thiện, chị dậy sớm hơn để sang viện cùng mọi người đi chợ, nấu thức ăn, phát cho bệnh nhân nghèo.

Hàng tuần, chị Hoa hằng hái tham gia phát cơm, cháo cho các bệnh nhân ung thư, Bệnh viện K Thanh Trì. Ảnh: Lương Toán.

Với số tiền kiếm được khi chở khách và cho thuê phòng, chị tiêu dè xẻn để dành dụm, góp công, góp sức vào các hoạt động thiện nguyện giúp đỡ bệnh nhân mắc bệnh ung thư.

Ngoài tham gia nấu cháo cùng nhóm thiện nguyện Hòa Nhập, phát cho bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn (vào các chiều thứ 3 và thứ 6 hàng tuần), chị còn tự nguyện góp tiền cùng nhóm Thiện Đức và nhóm từ thiện chùa Phủ Linh Tây Hồ nấu cơm phát cho bệnh nhân.

"Mình khổ nhưng người ta còn khổ hơn nhiều. Có bao nhiêu tiền đã dùng hết để chữa bệnh rồi. Tiền ăn lại phải chất chiu, tiết kiệm", chị trầm ngâm.

Chị Phạm Lan Hương (vợ anh Đỗ Minh Hòa, Trưởng nhóm Hòa Nhập) cho biết, chị Hoa tham gia nấu cháo từ thiện từ lâu.

"Dù cuộc đời chị ấy lắm truân chuyên, đau khổ thể nhưng chị ấy thật sự tốt tâm. Chỉ là bát cháo thiện nguyện nhỏ thôi nhưng tấm lòng của chị phần nào giúp bệnh nhân vui đi một chút khó khăn", chị Hương chia sẻ.

15- Quán cơm 3.000 đồng phục vụ người nghèo, ăn xin

Mỗi ngày, chủ quán chay ở Đồng Nai nấu hàng trăm suất cơm phục vụ người lao động nghèo, ăn xin. Phần ăn chỉ có giá 3.000 đồng với 8 món và cơm thêm miễn phí.

Lương Toán

Quán cơm chay 3.000 đồng được vợ chồng anh Trương Văn Giáp (41 tuổi, ngụ ấp 3, xã An Phước, huyện Long Thành, Đồng Nai) mở tại nhà riêng từ tháng 10/2014. Mỗi ngày, quán bán từ 6h đến 21h, phục vụ trên 200 suất cơm.

Mỗi suất cơm 3.000 đồng góp phần giúp đỡ người thu nhập thấp. Ảnh: Ngọc An.

"Quán được thành lập để giúp người nghèo, thu nhập thấp có bữa ăn đảm bảo chất lượng. Mỗi suất cơm giá 3.000 đồng giúp họ tiết kiệm trong chi tiêu, dành dụm", chủ quán Trương Văn Giáp cho hay.

Trước đây, Giáp làm nghề lái xe tải còn vợ làm công nhân tại một công ty đóng tại huyện Long Thành. Thu nhập của hai vợ chồng đủ chi tiêu và nuôi hai con nhỏ ăn học. Đầu năm 2014, anh bán xe tải được 250 triệu đồng rồi dùng số tiền đó xây dựng quán cơm 3.000 đồng và mở quầy bán cà phê, nước giải khát.

Từ lúc Giáp mở quán, chị Phí Thị Trang cũng xin nghỉ việc công ty, ở nhà cùng chồng thức khuya, dậy sớm làm cơm phục vụ người nghèo. Chị cho biết, hai người tìm đến những ngôi chùa trong vùng học cách chế biến các món chay. Hàng ngày, họ thức dậy vào 4h, đến chợ mua đậu phụ, rau, củ, quả tươi.

Chủ quán Trương Văn Giáp chế biến món chay phục vụ khách. Ảnh: Ngọc An

Suất cơm chay được chủ quán chế biến công phu với 8 món, gồm kho, xào, luộc, sốt cà chua... đảm bảo chế độ dinh dưỡng.

Công nhân Võ Minh Phong cho biết: "Đĩa cơm rất nhiều món và hợp khẩu vị. Nếu mua suất ăn tương tự ở tiệm khác thì phải mất 20.000 đồng". Theo anh Phong, không chỉ được mua phần ăn với giá rẻ, khách còn có thể ăn cơm thêm thoải mái.

Ông Nguyễn Văn Sáng cho biết làm nghề phụ hồ, mỗi tháng chỉ kiếm được 4 triệu đồng. Tiền công ít ỏi trong khi phải nuôi 2 con ăn học, mua thuốc điều trị bệnh viêm gan B, nên ông luôn đối diện cảnh túng đói.

Thấy nhiều người bán vé số, lao động nghèo không có chỗ nghỉ trưa, đầu năm 2015, anh Giáp san phẳng khu vườn để dựng chòi lá. Trong chòi có 15 chiếc võng dù, trang bị quạt và nước uống để mọi người nghỉ chân.

"Nếu ăn cơm ngoài, mỗi tháng tôi phải bỏ ra ít nhất 1,5 triệu đồng. Ăn cơm ngày 3 bữa tại quán chay 3.000 đồng, mỗi tháng

tôi chỉ hết 270.000 đồng, nhờ vậy mà tiết kiệm được khoản tiền không nhỏ", người phụ hồ nói.

Với mục đích sẻ chia, giúp đỡ người nghèo nên chủ quán thường miễn phí đối với những người có hoàn cảnh đặc biệt. Chị Phí Thị Trang tâm sự: "Chúng tôi quan tâm đến những người già neo đơn, trẻ em lang thang hoặc ăn xin... Họ được miễn phí tiền ăn, tôi luôn nói với họ đừng ngại, cứ đến mỗi bữa".

Chị Trang kể, trong thôn có bà cụ 70 tuổi, sống độc thân, rất nghèo. Biết cụ không có tiền mua cơm nên chị chuẩn bị sẵn đồ ăn, nhờ người mang đến tận nhà. "Có hôm, cụ hái rau cải trong vườn mang sang ủng hộ. Tôi không nhận, nhưng cụ nước mắt lưng tròng nên phải lấy để cụ an lòng", chủ quán cơm 3.000 đồng kể.

Cùng với việc bán cơm 3.000 đồng, chủ quán cơm còn tổ chức các đợt phát cơm từ thiện tại Bệnh viện phổi Đồng Nai. Theo anh Giáp, 4 tháng một lần, quán làm 300 suất cơm phát miễn phí cho bệnh nhân.

"Người bệnh điều trị tại đây chịu nhiều thiệt thòi. Họ đa phần bị bệnh truyền nhiễm nên nhiều người không dám tới làm từ thiện. Tôi không muốn họ chịu khổ nên làm cơm phát miễn phí", anh Giáp chia sẻ.

*Ông Nguyễn Văn Sáng cho biết, ăn cơm chay 3.000 đồng giúp tiết kiệm được khoản tiền lớn.
Ảnh: Ngọc An*

Số tiền thu về từ những suất cơm chỉ đủ để quán bù vào tiền mua gạo. Chủ quán cho biết: "Khó khăn đến vậy, quán cơm 3.000 đồng cũng phải duy trì. Hiện tại, chúng tôi mở thêm quán bán nước giải khát, cà phê để tăng thu nhập. Một phần lợi nhuận từ đây bù vào quán cơm".

Chia sẻ về tương lai, anh Giáp cho biết sẽ cố gắng mở rộng quán để phục vụ nhiều suất ăn hơn nữa. Có điều kiện, anh sẽ mở thêm nhiều quán để giúp đỡ người nghèo.

Bà Nguyễn Thị Bích, Chi hội trưởng chi hội phụ nữ ấp 3 (xã An Phước, huyện Long Thành) cho biết: "Gia cảnh gia đình anh Trương Văn Giáp không mấy khá giả. Tuy nhiên, vì muốn giúp đỡ người nghèo nên vợ chồng mở quán cơm chay thiện nguyện. Quán cơm 3.000 đồng nhận được sự đồng tình, ủng hộ từ người dân và chính quyền. Đó là việc làm thiết thực, rất đáng biểu dương".

16-Cơm giá rẻ, nước uống, chữa bệnh miễn phí ở Sài Gòn

Thời kinh tế thị trường, hầu như mọi thứ đều phải mua bằng tiền, chẳng ai làm dịch vụ mà không lấy tiền công.

Ngọc An

1. Hơn 1 năm nay, đại đức Thích Trí Bửu, trụ trì chùa Pháp Giới, mở quán cơm chay Hoa Từ Bi trên đường Tô Hiệu, quận Tân Phú, TP HCM thu hút đông đảo người làm thuê, chạy xe ôm, bán vé số, sinh viên... Quán phục vụ mỗi suất cơm chay giá 5.000 đồng, chia sẻ khó khăn với người lao động và sinh viên nghèo.

Khách gọi cơm ít, vừa hoặc nhiều đều được như ý. Dĩa cơm trắng với mấy món chay ngon lành kèm chén canh nóng hổi làm ấm lòng đông đảo người nghèo sau một buổi vất vả kiếm

sống. Sinh viên gốc tỉnh hay “viêm màng túi” cũng được no bụng sau buổi học.

Trong quán, đội ngũ thanh niên tình nguyện mang tạp-dề trắng lãng xãng phục vụ khách. Các bạn từng là thành phần xấu nhưng đã thay đổi lối sống dưới mái chùa Pháp Giới.

Quán cơm chay Huệ Trường bán với giá 2.000 đồng, không tính toán lời lỗ.

Mỗi ngày, quán phục vụ 500 suất cơm chay, ngày cao điểm hơn 1.000 suất. Việc bếp núc của quán do những nữ Phật tử làm công quả, không nhận thù lao đảm trách. Chủ nhật, quán nghỉ bán để phát cơm chay cho bệnh nhân nghèo.

Hoa Từ Bi chấp nhận lỗ nặng giữa thời buổi giá cả tăng cao nhằm chia sẻ khó khăn với người nghèo, sinh viên xa nhà. Phật tử và mạnh thường quân đóng góp tài chính cho quán duy trì hoạt động.

Đầu năm nay, thêm quán cơm chay Hoa Từ Bi 2 khai trương trên đường Lê Tuấn Mậu, quận 6, TP HCM. Đại đức Thích Trí Bửu chọn mở quán tại một phường nghèo nhằm nhắm tới đông

đảo người khó khăn ở vùng ven TP HCM. Quán cũng phục vụ mỗi suất cơm chay giá 5.000 đồng. Hơn 5 tháng nay, rất đông người lao động nghèo đã tìm đến Hoa Từ Bi 2.

Cũng ở quận 6, doanh nhân “hạng xoàng” Phan Trúc Ly theo đạo Phật đã bỏ ra 200 triệu đồng mở quán cơm chay Huệ Trường tại cư xá Phú Lâm D, gần siêu thị Metro Bình Phú. Quán khang trang, sạch đẹp. Bà Ly huy động người thân trong gia đình phục vụ quán không hưởng tiền lương. Bà còn vận động bạn bè đến phụ giúp. Họ vui vẻ đảm trách việc bếp núc dù không có thù lao.

Quán Huệ Trường phục vụ buổi trưa từ thứ hai tới thứ sáu mỗi tuần, thu hút nhiều người lao động, sinh viên nghèo, người già, thất nghiệp, ăn xin, trẻ em... Khách mua phiếu giá 2.000 đồng xếp hàng nhận khay inox đựng cơm và các món kho, xào, canh rồi mang lại bàn ngồi ăn đông vui. Quán đặt thêm những thau cơm trắng giúp khách tùy thích ăn no bụng. Khách còn được quán phục vụ trà đá, nước tinh khiết miễn phí.

Người nghèo được phục vụ giải khát miễn phí.

Bà Ly cho biết với giá tương trung 2.000 đồng, quán cơm chay Huệ Trường chỉ nhằm giúp đỡ người nghèo, có hoàn cảnh khó khăn nên không tính lời lỗ. Sau 6 tháng phục vụ, quán còn khả năng tài chính nên tiếp tục hoạt động. Bà Ly chủ trương không kêu gọi mạnh thường quân đóng góp tài chính, chỉ tiếp nhận từ những tấm lòng tự nguyện làm việc phước thiện.

2. Ngày ngày, khu phụ cận chợ Bình Tây, quận 6 có hàng vạn người vãng lai, trong đó đông đảo là người bán vé số, hàng rong, thu mua ve chai, chạy xe ôm, đạp xích lô, lượm rác...

Người nghèo lê la trên đường phố kiếm sống có nhu cầu giải khát trên bước đường mưu sinh. Một số người cư ngụ, kinh doanh tại khu phụ cận chợ Bình Tây đã đặt bình nước tinh khiết, trà đá trên vỉa hè cho người nghèo giải khát miễn phí.

Sáng sớm, nhân viên bảo vệ Chi nhánh Ngân hàng Việt Nam Thịnh Vượng (VP Bank) khệ nệ bưng bình nước tinh khiết ra đặt trên vỉa hè góc đường Tháp Mười - Trần Bình bên hông chợ Bình Tây cho người nghèo uống miễn phí suốt ngày.

Trước khi mở cửa tiệm mỗi ngày, chủ shop thời trang Mỹ Phụng trên đường Tháp Mười đối diện chên chếch chợ Bình Tây cũng đặt bình trà đá ngoài vỉa hè cho người nghèo giải khát. Cách đó một đôi, chủ tiệm hoa giả đối diện chợ Bình Tây cũng đặt bình trà đá miễn phí trên hè phố đông đúc người qua lại.

Trên vỉa hè góc đường Chu Văn An - Phan Văn Khỏe, sáng sớm nào cũng có một người giấu tên đến đặt 2 bình trà đá phục vụ miễn phí. Ông chủ vừa hành tẩu Năm Hùng trên đường Bãi Sậy phía sau chợ Bình Tây còn sắm bình inox to rồi cắt đặt người nhà mỗi sáng nấu nước sôi pha trà, mua nửa cây nước đá pha bình trà đá to đặt ngoài vỉa hè cho người nghèo uống.

Cũng đều đặn đặt bình trà đá trước nhà cho người nghèo giải khát miễn phí là thói quen thường ngày của ông chủ tiệm vịt quay, heo quay Nhứt Ký trên đường Hậu Giang, quận 5, TP HCM. Xa hơn, chủ một căn nhà ở đường Ngô Nhân Tịnh đặt bình inox to đựng trà đá miễn phí trước cửa.

Một người giấu tên sáng sớm nào cũng chở bình trà đá đến đặt trên vỉa hè góc đường Trần Chánh Chiểu - Phú Hữu. Người này còn đặt bình trà đá bên công bến xe buýt Chợ Lớn cho anh em chạy xe ôm uống suốt ngày.

Hầu hết quán cà phê từ chối phục vụ trà đá rẻ tiền bởi lời lãi chẳng là bao. Người nghèo kiếm sống trên đường phố tiết kiệm chi tiêu cá nhân không dám vào quán gọi cà phê đá. Do vậy,

những bình nước tinh khiết, trà đá miễn phí do những người làm việc phước thiện đặt trên vỉa hè giúp người nghèo đỡ khổ.

Quán cơm Thiên Duyên không tốn chi phí nhân công, được miễn thuế nên huê vốn.

Thật cảm động khi trông thấy bác xích-lô vừa đạp xong cuộc xe mệt nhọc dừng bên vỉa hè đường Hậu Giang uống liền mấy cốc trà đá miễn phí cho hồi sức. Ông còn hứng đầy một chai trà đá mang theo...

3. Chiều nào sau giờ làm việc tại Bệnh viện Nguyễn Tri Phương, bác sĩ - tiến sĩ tâm thần học Ngô Tích Linh, nguyên giảng viên Trường ĐH Y Dược TP HCM, cũng vội chạy xe máy về nhà cha mẹ trên đường Nguyễn Trãi, quận 5 bắt đầu làm việc thiện ngoài giờ.

Đây là phòng khám không bảng hiệu của bác sĩ Linh. Cha ông, một nhân viên y tế hưu trí đi đứng lụm cụp, nhắc ghé ra sân cho bệnh nhân ngồi chờ. Cụ nhắc họ đi đứng cẩn thận kéo va đầu vào nhánh mạn to trong sân.

Bác sĩ Linh làm việc ngoài giờ không mặc áo blouse trắng. Ông ngồi salon tiếp chuyện như một người bạn tin cậy của bệnh nhân tâm thần. Ông hỏi han cặn kẽ bệnh nhân mới để chẩn bệnh chính xác, ra toa thuốc điều trị. Ông ân cần theo dõi tình trạng sức khỏe tâm thần của bệnh nhân cũ rồi ra toa thuốc điều trị tiếp...

Không những trị bệnh hoàn toàn miễn phí, bác sĩ Linh còn hướng dẫn bệnh nhân nơi dễ mua thuốc đặc trị. Với người mắc bệnh tâm thần lâu ngày không làm việc được, kiệt quệ tài chính, ông viết thư giới thiệu đến chuyên khoa tâm thần quận - huyện để tiếp tục điều trị miễn phí theo chính sách phúc lợi của nhà nước.

Làm việc tới khi xong bệnh nhân cuối cùng, khoảng 21 giờ, bác sĩ Linh mới nghỉ ngơi dùng cơm. Bạn đi xa hay dự hội nghị khoa học dài ngày, ông luôn nhờ đồng nghiệp đến nhà thay mình khám trị bệnh tâm thần miễn phí.

Ngày nay, bác sĩ chuyên khoa tâm thần làm việc ngoài giờ để hốt bạc nhưng bác sĩ Ngô Tích Linh cho rằng bệnh nhân tâm thần là nạn nhân xã hội đáng thương, cần được mọi người thương yêu, chia sẻ.

Nhiều năm nay, ông đã vực dậy vô số bệnh nhân trầm cảm, rối loạn tâm thần, phân liệt cảm xúc, động kinh, tâm thần phân liệt, đưa họ ra khỏi bóng tối tâm thần để trở lại hòa nhập xã hội.

Không cần vận động đóng góp.

Sau Tết Quý Tỵ 2013, Hội Từ thiện An Hòa mở quán cơm chay Thiện Duyên trên đường Phạm Văn Chí, quận 6. Quán khai trương nhằm ngày 14 âm lịch để phục vụ thực khách có nhu cầu chay lạt nhân dịp rằm tháng giêng. Thiện Duyên ngày càng đông khách. Quán trang trí hình ảnh sự tích Phật Thích Ca bên cạnh những poster ghi những lời hay ý đẹp về nghệ thuật sống an lạc.

Đội ngũ tình nguyện viên phục vụ trong quán Thiện Duyên đều là sinh viên. Những người phát nguyện trường chay thường xuyên đến quán này. Trưa và chiều, nhiều người nghèo dừng bước lê la kiếm sống vào quán ăn cơm chay, tiết kiệm chi tiêu cá nhân giành tiền nuôi gia đình. Một số người ăn chay còn để hỗ trợ điều trị bệnh mạn tính.

Nữ cư sĩ phụ trách Thiện Duyên cho biết những người đi tu cùng nhau lập ra quán nhằm giúp đỡ người nghèo. Việc bếp núc của quán do đội ngũ làm công quả đảm trách, không nhận thù lao.

Quán không tốn chi phí nhân công, chỉ gánh chịu tiền thuê nhà, điện nước, gas, gạo, nguyên liệu làm đồ chay... Chi cục Thuế quận 6 miễn thuế hoàn toàn cho quán. Do vậy, quán phục vụ cơm chay với giá 8.000 đồng được huê vốn, vẫn duy trì hoạt động dù không cần vận động ai đóng góp tài chính.

<http://nld.com.vn/thoi-su-trong-nuoc/nguoi-sai-gon-thom-thao-20140913223825816.htm>

Theo Huỳnh Trung Nghĩa/ Người lao động

17- Ông lão chạy xe ôm lấy tiền cho vợ làm từ thiện

02/03/2014 05:00 GMT+7

 - Chuyện ông Năm 'tàu hủ' ăn chay trường, chạy xe ôm mỗi ngày kiếm tiền đưa cho vợ đi làm từ thiện đang khiến cánh xe ôm ở một góc Bến xe TP.Cần Thơ lâu nay vẫn âm ỉ bàn tán, nể phục...

Biệt danh Năm 'tàu hủ' là do những “đồng nghiệp” chạy xe ôm đặt cho. Còn ông tên thật Nguyễn Văn Năm (SN 1949, trú tại 51/F8, đường 3/2, P.Xuân Khánh, Q.Ninh Kiều, TP.Cần Thơ).

Ăn chay, chạy xe ôm...

Vợ ông Năm là bà Lâm Thị Nét (SN 1957), họ có với nhau 3 người con trai (trong đó có 2 người đã lập gia đình). 6 năm nay, 2 vợ chồng ông bà và 2 người con trai đều ăn chay trường, chạy xe kiếm tiền giúp đỡ những hoàn cảnh khó khăn.

Ông Nguyễn Văn Năm (tự Năm tàu hủ)

Không phải là gia đình có cuộc sống khá giả, nghề nghiệp ổn định, nhưng ông Năm luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác bằng chút tiền còm cõi kiếm được hàng ngày.

Ông kê, 14 năm chạy ba gác, chở người, chở hàng thuê trên các con hẻm, đường phố ở Cần Thơ ông đều thuộc hơn cả bàn tay của mình. Nghỉ chạy xe ba gác, Nhà nước hỗ trợ 5 triệu đồng, ông bù thêm thêm mua chiếc xe máy cũ hơn 6 triệu đồng chạy xe ôm.

Gần 5 năm nay, cánh xe ôm đặt cho ông biệt danh là “Năm tàu hủ” – bởi mỗi bận ông chỉ ăn bánh mì, nước tương, đậu phộng, đậu hủ, rau cỏ, trái cây...

“Bệnh tật, mệt mỏi khiến cả 2 vợ chồng quyết định ăn chay. Mới đầu ăn chay trường rất khó chịu, mệt mỏi, thậm chí người suy sụp, giảm cân. Ăn chay lâu dần rồi quen, giờ thấy thoải mái, mọi thứ xung quanh cảm thấy nhẹ nhàng” – ông Năm tâm sự.

Bữa cơm chay của ông 'Năm tàu hủ' ngay tại bến xe chỉ là quả chuối, ít muối.

Từ dạo đó, ông Năm 'tàu hủ' luôn giúp đỡ những hoàn cảnh khó khăn, cơ nhỡ. Đã có rất nhiều người không đủ tiền mua vé

xe vì mất cấp, nhờ đường đã được ông hỏi han rồi cho đủ số tiền mua vé về quê.

“Cũng có nhiều người lừa lại mình khi than khóc nhờ đường, mất ví không có tiền mua vé xe về quê. Trước đưa tiền, giờ tui thì cầm tay đi vào phòng mua sẵn vé xe cho họ về nhà. Có người ở gần, không có tiền thì mình sẵn sàng chạy xe đưa họ đi miễn phí” – ông Năm chia sẻ.

Làm từ thiện

Ông kể, mỗi ngày chạy xe được từ 70 ngàn đến 100 ngàn đồng đều đưa cho vợ đi giúp đỡ hoàn cảnh khó khăn. V

Ông Năm kể, 6 năm nay, ngày nào vợ ông cũng đi mua gạo, nấu cơm chay miễn phí cho người nhà, bệnh nhân ở các Bệnh viện ĐK Trung ương Cần Thơ; Bệnh viện Y học cổ truyền Cần Thơ...

*Bà Lâm Thị
Nét (áo
xanh, giữa)
nấu cơm từ
thiện ở Bệnh
viện Y học
cổ truyền
TP. Cần
Thơ.*

Phát miễn phí trong bệnh viện.

Ngày 26/2, chúng tôi đến bệnh viện Y học cổ truyền, có hơn 10 người làm tình nguyện viên nấu cơm phục vụ 3 bữa/ngày cho người nhà, bệnh nhân đang nằm điều trị tại đây.

Bà Nét (vợ ông Năm) cho biết, hôm nay tổ từ thiện nấu hơn 100kg gạo. Sáng nấu cháo trắng, trưa và tối nấu cơm; riêng nước sôi luôn có sẵn trên bếp lửa, phục vụ miễn phí toàn bộ người ở trong viện.

“Được nấu cơm cho nhiều người ăn mỗi ngày là một niềm vui. Đi làm từ thiện mỗi ngày thấy thoải mái tinh thần, không phải suy nghĩ nhiều. Cái đầu mình nhẹ nhàng và nhất là đêm về được ngủ ngon giấc. Chứ chết đi là hết Ạ, có mang theo được gì đâu” – bà Nét chia sẻ.

Lý giải về những việc thiện mình làm, vợ chồng ông Năm tâm sự, giữa bộn bề cuộc sống, có rất nhiều người còn khổ sở, vất vả hơn mình nhiều.

“Ở đời sống được bao lâu, con cái đã lớn khôn, giúp đỡ ai được việc gì là vợ chồng tôi luôn hết lòng...” - ông Năm giải bày...

Quốc Huy

18- Trao quà cho bệnh nhân nghèo đón tết ở bệnh viện

Đặng Trung -

(PLO)- Trong cơn đón đầu giằng giật giữa sự sống và cái chết vì bạo bệnh, tai nạn giao thông, những bệnh nhân cảm thấy ấm lòng khi được tặng quà chia sẻ động viên khi Tết Bính Thân đã đến gần.

Sáng nay (6-2), Chủ tịch UBND tỉnh Thanh Hóa, ông Nguyễn Đình Xứng đã đến thăm chia sẻ động viên đối với những bệnh nhân nghèo, bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn không được về sum vầy cùng gia đình khi Tết đã gõ cửa hàng triệu gia đình Việt.

Tại BV Đa khoa Hợp Lực (Thanh Hóa), ông Nguyễn Đình Xứng đã trao 20 suất quà cho những bệnh nhân nghèo đang được điều trị tại khoa cấp cứu, mỗi suất quà trị giá 1 triệu đồng/bệnh nhân.

Chủ tịch UBND tỉnh Thanh Hóa trao quà cho những bệnh nhân nghèo, người già neo đơn điều trị tại BV Đa khoa Hợp Lực. Ảnh: Đ. Trung

Phó Tổng Giám đốc, Tổng Công ty CP Hợp Lực, ông Nguyễn Quang Duy cho biết: “Đối với những bệnh nhân nằm tại bệnh viện không về quê đón tết thì vào đêm 30, chúng tôi sẽ tổ chức đón giao thừa cho mọi người, để không ai không có tết trong dịp Tết Bính Thân này”.

"Bệnh viện Đa khoa Hợp Lực với hơn 600 y, Bác sĩ được tăng cường trực trong dịp tết để xử lý những tình huống cấp bách như tai nạn giao thông, bệnh hiểm nghèo, dù đó là điều không mong muốn", ông Duy chia sẻ.

Đặng Trung

19-Mua điều nhân nghĩa

Phật tử Việt Nam

Ngày xưa, ở làng Chùa, tổng Hoàn Lão, thuộc tỉnh Quảng Bình ngày nay, có ông Tri Cát là một điền chủ giàu, tốt bụng, trong tay có đến hàng trăm mẫu ruộng, hàng ngàn trâu bò và thêm một lò làm đường mía. Ông may mắn có được một anh đầy tớ siêng năng, thật thà. Yêu mến và tin tưởng anh ta như con cái trong nhà, ông giao cho anh nhiều việc quan trọng.

Đến mùa vụ, với số ruộng trăm mẫu, anh phải mướn rất nhiều người mới làm hết công việc. Mướn một số lượng người làm nhiều như vậy, quả thực rất khó nhưng vụ mùa nào anh cũng hoàn thành. Ông điền chủ phát hiện ra anh chàng này rất thương người, trong mỗi thúng lúa trả công cho người làm, anh ta giấu chủ, thường thêm cho họ khi thì một cặp đường đen, một gói đậu hay một chút tiền, bỏ ở dưới đáy thúng lúa. Ông chủ biết chuyện nhưng chỉ để bụng, không rầy la gì, còn tâm tặc: *“Hèn chi ai cũng muốn đến làm thuê cho Tri Cát này. Cái thằng coi tướng mạo xấu xí vậy mà thông minh ra phết !”*.

Đến buổi nông nhàn, ông Tri Cát giao cho anh đi lấy nợ. Ông rất thích chơi đồ cổ, với lại tiền bạc trong các hòm, rương đã đầy rồi nên nếu gặp được đồ cổ quý thì anh được phép lấy tiền đó mua hết. Có lần anh lên vùng Tuyên Hoá, một huyện sát biên giới lấy nợ, anh thấy hoàn cảnh gia đình những con nợ quá nghèo, lại vừa trải qua những ngày hạn hán mất mùa đói kém. Thương họ, anh ngầm nghĩ: *“Ông chủ ta giàu có, không thiếu món gì trên đời, chỉ có một thứ ông còn thiếu đó là nhân nghĩa. Thay vì mua cổ vật, ta sẽ mua nhân nghĩa cho ông !”*. Anh ta vui vẻ nói với những con nợ là ông chủ Tri Cát thông cảm hoàn cảnh của bà con đang lúc khó khăn, nên đã xoá hết nợ rồi. Nói xong, anh xé tất cả giấy nợ rồi trở về. Ông chủ không biết gì, cứ yên chí rằng anh đã mua một thứ gì đó bỏ vào kho đồ cổ của ông.

Cuộc sống đang bình yên bỗng gặp thời binh đao, loạn lạc. Gia đình ông Tri Cát trong phút chốc trắng tay, phải chạy lên huyện biên giới Tuyên Hoá. Tại đây, ông được chính những con nợ mà anh đây tớ đã xoá nợ cho, cuu mang giúp đỡ gia đình ông mọi thứ. Khi hiểu ra, ông Tri Cát xúc động ôm chầm người đây tớ:

“Cảm ơn anh đã mua cho ta điều nhân nghĩa”.

(Theo *Truyện cổ Việt Nam*)

Bài học đạo lý

Ca dao có câu:

“Ai ơi hãy ở cho lành.

Kiếp này chưa được, để dành kiếp sau”

Muôn ngàn kinh sách dạy làm người đều gom lại có một chữ thiện, lành. Chữ thiện gồm đủ trong ngũ thường; nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Kẻ có nhân, được gọi là người thiện, ai sống có nghĩa cũng được gọi là người thiện, có lễ, có trí, có tín cũng đều được gọi là người thiện cả. Tuy vậy hành thiện, làm lành như thế nào mới đạt được ý nghĩa chân thật, là điều đáng bàn.

Người làm điều thiện trên đời tuy nhiều nhưng thật giả khó phân. Theo Chánh pháp, làm tất cả điều kiện mà vô chấp, buông xả, không vì mình mới đạt đến sự chân thật. Bởi bố thí mà cầu phước; giúp người nhưng mong họ đền ơn; bề ngoài cung kính mà trong lòng khinh khi; dùng tài trí mưu lợi cho mình; hứa hẹn giúp đỡ mà không giữ lời... thì tuy có làm điều thiện nhưng hình thức, chấp thủ và trụ tướng, chưa đạt đến chân thật, là giả. Còn giúp người mà không kể công; làm ơn mà không cầu trả đáp; ăn ở thì phải phép, phân minh với mọi người; tính toán làm lợi cho mình và người; trung thực, không có hai lòng... là hành thiện mà vô chấp, vô trụ và chân thật. Ở đời cái gì giả thì không bền, thật mới dài lâu, lẽ nhân quả tự nhiên là như vậy.

Câu chuyện cho thấy việc làm nhân nghĩa của anh đây tớ xuất phát từ sự chân thành, chia sẻ tình thương và thực hành

điều thiện một cách tự nhiên, không hề dụng ý và điều đó đã giúp cả gia đình ông Tri Cát, trong đó có anh đầy tớ, gặp được điều lành ngay kiếp hiện tiền, không phải đợi đến kiếp sau.

Một người đầy tớ “mua điều nhân nghĩa” mà cả gia đình ông chủ được hưởng phước tốt lành, vượt qua cơn nguy khốn. Giá như tất cả những ông chủ và mọi người đều biết “mua điều nhân nghĩa”, làm việc thiện thì phước báo an lành cho cá nhân và xã hội to lớn biết dường nào!

Posted by: Peter Nguyen <petervietnguyen52@yahoo.com>

20- Chuyện kể Đêm Giao Thừa

- " ... Bé Ni thấy tội-nghiệp tui nó lắm "

- "Con sẽ vừa đi vừa ăn ... "

BỔ-THÍ BA-LA-MẬT VINH-DANH THIÊN-CHÚA TRÊN TRỜI , BÌNH-AN DƯỚI THẾ CHO NGƯỜI THIỆN-TÂM

Bổ-Thí (= Cho-Tặng) là 1 Đức-Hạnh vô-cùng quan-trọng trong Phật-Giáo, thường nói Hạnh-Bổ-Thí , **Bổ-Thí Ba-La-Mật** đứng đầu trong **Lục-Độ** (= 6 phương-pháp thực-hành giúp đưa ta, độ ta tới được bến-bờ giải-thoát , xa-lìa đau-khổ) .
Ba-La-Mật : là tuyệt-đối .

Cho-Tặng có nhiều hình-thức , đơn-giản nhất là hiện-vật , tiền-bạc , quần-áo , thực-phẩm ... gọi chung là **Tài-Thí** (= Bồ-thí tài-vật) . "Cao-cấp" nhất là **Pháp-Thí** : truyền-bá , cổ-xúy , nói về Chánh-Pháp giải-thoát

Chỉ xin bàn chút-xiu về cái "thấp nhất" thôi , là Tài-Thí , Cho-Tặng người khác những gì mình có trong tay là điều **rất dễ** nhưng cũng **rất khó** . Dễ hay Khó là do lòng Hảo-Tâm và Từ-Bi của mỗi một con người .

Có rất nhiều Trường-học , Trung-tâm huấn-luyện , Lò đào-tạo ... dạy cho ta đủ các thứ kiến-thức ngành-nghề mọi trình-độ , nhưng không có "*Trường dạy Hảo-Tâm*". Học 3 tháng lái được xe Máy-Cày dưới đất , 2, 3 năm lái được Máy-Bay trên trời , chỉ cần 4 tháng Quân-trường người chiến-binh biết bung dù, lái gió nhảy từ trên trời xuống đất , 7 năm ra bác-sĩ tổng-quát , 5 năm : nhỏ, tròng, trám được bất-cứ cái nào trong cả hàm-răng 32 chiếc ... Nhưng phải học bao-nhiêu năm đây thì mới có được "**Lòng Từ-Bi**" ????

1 chuyện có thật , 2 anh-em-ruột , chênh 3 tuổi nhưng ngày-sinh rất gần nhau , cha-mẹ thường làm Birthday chung 1 lần , tối đến hai trẻ (7 và 10 tuổi) cùng nhau đếm tiền các Cô-Cậu-Chú-Bác cho . Con-bé Ni đưa hết 200 đô cho Mẹ nhờ chuyển về VN giúp trẻ mồ-côi (mà nó mới xem phóng-sự trên Tivi gần-đây , hãy còn xúc-động , thấy thương lắm) . Người Mẹ hỏi thằng con- trai , "Thế còn con thì sao ?" Thằng Boy ngần-ngừ , "*Sáng-mai con trả-lời Mẹ , nhưng nếu cho thì con chỉ cho 10 đô thôi nha*" , sau 1 đêm suy-nghĩ , sáng ra nó nói rất thành-thật , "*Mẹ ơi ! Nếu cho 10 đô thì sẽ không đủ để mua mấy thứ con đang thích lắm , con không biết tại nó là ai , mà tại nó cũng đâu biết con , tại-sao con phải cho tại nó hả Mẹ ?*"

- *OK , thế thì thôi , không-sao con à !*

Chao ôi , 2 anh-em-ruột , cùng Cha , cùng Mẹ , cùng "Cái Zin" ; được nuôi-nấng , dạy-dỗ , thương-yêu , đùm-bọc , chăm-sóc giống hệt nhau , hàng ngày ở chung 1 nhà , ăn cùng 1 mâm , đi trên 1 xe (Phật-Giáo gọi là **Cộng-Nghiệp**) nhưng Tâm-hồn, Tâm-tư, Tâm-trạng lại hoàn-toàn khác hẳn nhau (**Biệt-Nghiệp**) . Cái thằng Boy này có dạy cho nó 10 năm , 20 năm , hay 30 năm thế-nào là "*Lòng Hảo-Tâm*" chắc cũng "khó dzô" quá ! Trái-lại , Con-em thì khỏi cần phải nói, khỏi phải "*Giáo-dục Tình-cảm*" , thì Lòng Từ-Bi , biết Rung-cảm , biết Chia-sẻ , biết Thương-xót , biết Hy-sinh ... đã có sẵn trong trái-tim nó từ bé rồi ! Nó ko cần , "không thèm" phải đi Chùa hay Nhà-Thờ mà "Show" ra cho "Thần, Thánh" thấy ! Thậm-chí nó

cũng chẳng biết , chẳng hiểu Luật Nhân-Quả Báo-ứng là cái gì , với con-bé vừa tròn 7 tuổi đầu !

Hành-động "nhịn-thèm" không mua 1 món đồ-chơi nào , để hết tiền cho các Bé khác kém may-mắn hơn mình (- "*Các Hoa-Hồng-Nhỏ không cha, không mẹ trong cái Nhà-Tình-Thương ở VN đó , Bé Ni thấy tội-nghiệp tội nó lắm*") hoàn-toàn xuất-phát từ Lòng Hảo-Tâm Thuần-khiết !

Bố-Thí Ba-La-Mật chính là đây !

Nam-mô A-di-đà Phật !

Chuyện này cũng có thật nữa , 1 người rất giàu ở Ngã-3-Ông-Tạ , trước 1975 Ông ta có-thể là giàu nhất cái khu "nhiều người giàu" này , tên là Tuyền . Hồi còn bé , cu Tuyền nhà nghèo , sáng ko được Mẹ cho tiền ăn quà như những trẻ khác , trước khi đi học chỉ được khi thì củ khoai hoặc quả chuối . Cu Tuyền ko ăn ở nhà , mà xạo Mẹ , "*Con sẽ vừa đi vừa ăn*" , nhưng kỳ thực là cu Tuyền cho 1 Ông-già "Homeless" nằm ở lề-hè trên đường đi bộ tới trường Tiêu-học cái củ-khoai trái-chuối đó , nó nhịn đói không ăn sáng cả mấy tháng trời liền , cho tới 1 hôm bà hàng-xóm tình-cờ bắt-gặp về méc Mẹ nó !

Tội-nghiệp cu Tuyền quá , Lòng Từ-Bi , Hạnh Bố-Thí sáng-ngời mà phải "nói xạo" , phải "lén-lút" ! Chao ôi , có rất nhiều kẻ chỉ thích lên Tivi , có báo đăng , tên ghi "Sổ-vàng" nhiều người thấy ... mới "làm Từ-Thiện" , hoặc "cần-thận" hơn , "khôn-ngoan" hơn nữa là tới ngay Nhà-Thờ hay Chùa-Chiền cho "chắc-ăn" , cho Phật , Chúa dễ ... "chứng-giám" sẽ ban-on "bội-hậu" , nhơn-tiện cầu-xin đủ các thứ luôn một thể !

Cu Tuyền phải nhịn đói mới có cái để "Tài-Thí" cho Cụ-già , nhưng biết bao kẻ ăn dư rồi , sợ "Tiểu-đường, Cao-máu, Cao-mỡ" ... mới chọt "động-lòng từ-bi bất-ngờ" chia-xót chút-đỉnh cho người khác ; Tuy-vậy cũng còn tốt hơn so với những kẻ rất giàu-có nhưng suốt-đời tuyệt-đối không-hề chia-sẻ cho ai 1 cái gì bao-giờ (hoàn-toàn Vô-cảm, Vô-tri, Vô-giác, Vô-tâm, Vô-tình, "Vô-tư" trước cảnh nghèo-đói hàng ngày, hàng

giờ bắt-gặp trước mắt, chung-quanh mình) mà khư-khư bám-vít tài-vật tiền-của cho tận tới ngày xuôi-tay nhắm-mắt phải lià-bỏ tất-cả ...

Nam-mô A-di-đà Phật !

Thiện-tai ! Thiện-tai !

Câu-chuyện "*Con sẽ vừa đi vừa ăn*" trên đây đã hơn 75 năm về trước , cu Tuyên ngày ấy , bây-giờ chúng ta phải gọi bằng "Cụ" , Cụ Tuyên , năm nay 83 , vẫn bình-yên khỏe-mạnh

Không như Bé Ni (Ba-Mẹ theo Đạo Phật) , Cụ Tuyên sinh-trưởng trong gia-đình Thiên-Chúa-Giáo , có-lẽ Cụ cũng chẳng cần biết "Ba-La-Mật" là "cái quái" gì , nhưng chính nhờ Lòng Hảo-Tâm , Từ-Tâm, **THIỆN-TÂM** Cụ đã thực-hành ngay từ lúc trẻ-thơ thật chính-xác tuyệt-vời **Hạnh Tài-Thí** ở mức-độ **Ba-La-Mật** theo Phật-Giáo !

Chỉ còn vài tiếng đồng-hồ nữa Xuân về trên khắp nẻo Quê-hương VN , chúng ta kính-chúc Cụ năm mới mọi sự **BÌNH-AN** !

Nhưng với Cụ , chắc là không cần chúc đâu , bởi vì :

VINH-DANH THIÊN-CHÚA TRÊN TRỜI ,

BÌNH-AN DƯỚI THẾ CHO NGƯỜI THIỆN-TÂM

Tết lại về , năm mới , người Việt trong và ngoài nước lại chúc nhau "Phát tài , Phát tài , Phát lộc ..." y-như những năm cũ , rất "khách-sáo" và chẳng có gì là "mới" cả ! Tại-sao chúng ta không thành-thật cầu-chúc cho nhau những điều thiết-thực hơn , "Phát-triển Thiện-Tâm" , "Phát Tâm Từ-Bi" , thực-hành **Hạnh Bồ-Thí** với Đồng-bào Đồng-hương Đồng-loại ?

22- CHÚC TẾT

Trân-Tế-Xương

Lẳng lẳng mà nghe nó chúc nhau:
Chúc nhau trăm tuổi bạc đầu râu.
Phen này ông quyết đi buôn cối,
Thiên hạ bao nhiêu đũa giã trâu.
Lẳng lẳng mà nghe nó chúc giàu:
Trăm, nghìn, vạn mớ để vào đâu ?
Phen này, ắt hẳn gà ăn bạc,
Đồng rụng, đồng rơi, lọ phải cầu.
Lẳng lẳng mà nghe nó chúc sang:
Đũa thì mua tước, đũa mua quan.
Phen này ông quyết đi buôn lọng,
Vừa bán vừa la cũng đắt hàng.
Lẳng lẳng mà nghe nó chúc con:
Sinh năm để bầy được vuông tròn.
Phố phường chật hẹp, người đông đúc,
Bồng bế nhau lên nó ở non.
Bắt chước ai ta chúc mấy lời:
Chúc cho khắp hết ở trong đời.
Vua, quan, sĩ, thứ, người muôn nước,
Sao được cho ra cái giống người.

Kèm đây mời xem 1 bài về Bồ-Thí không cần tài-vật :

Lão hòa thượng dạy 7 cách bồ thí không tốn một đồng lại được may mắn cả đời

Bồ thí là xuất phát từ tâm lòng hảo tâm, trải những sở hữu vật chất, tinh thần hay tri kiến đến với mọi người. Món quà bồ thí không lệ thuộc vào số lượng của cho, quan trọng cái Tâm của người đó, người không có tiền vẫn có thể bồ thí...

“Một người cho dù là không có tiền cũng vẫn có thể cho người khác 7 thứ”

Có một câu chuyện kể về cuộc đối thoại giữa một vị lão hòa thượng và một người dân thường như thế này:

Một ngày nọ, có một người đàn ông chạy đến trước mặt vị lão hòa thượng. Anh ta vừa khóc vừa kể lể: *“Thưa ngài, vì sao con làm việc gì cũng đều không thành công?”*

Lão hòa thượng trả lời anh ta rằng: *“Điều này là bởi vì ngươi không học được bố thí!”* (Bố thí ở đây được hiểu là cho, quỳn tặng, thực hành...)

Người đàn ông lại nói: *“Nhưng con chỉ là một người nghèo đói thôi ạ!”*

Lão hòa thượng nghe xong lại nói với anh ta rằng: *“Cũng không phải là như vậy! Một người cho dù là không có tiền cũng vẫn có thể cho người khác 7 thứ:*

- 1. Bố thí bằng vẻ mặt: Ngươi có thể cho người khác vẻ mặt tươi cười niềm nở..*
- 2. Bố thí bằng lời nói: Ngươi có thể cho người khác những lời cổ vũ khích lệ, lời an ủi, lời khen ngợi, lời khiêm tốn và lời nói ấm áp.*

3. *Bố thí bằng tâm lòng: Hãy mở rộng tâm lòng và đối xử chân thành với người khác.*
4. *Bố thí bằng ánh mắt: Hãy dùng ánh mắt thiện ý để nhìn người khác.*
5. *Bố thí bằng hành động: Dùng hành động để đi giúp đỡ người khác..*
6. *Bố thí bằng chỗ ngồi: Khi đi xe hay thuyền, có thể đem chỗ ngồi của mình tặng cho người khác.*
7. *Bố thí bằng nơi ở: Đem phòng ở trống không sử dụng cho người khác nghỉ ngơi”.*

Cuối cùng, lão hòa thượng lại nói: “*Vô luận là ai, chỉ cần dưỡng thành 7 thói quen này thì vận may sẽ đến với người đó “như hình với bóng!”.*

Lão hòa thượng khuyên bảo chúng ta rất nhiều cách để thực hành bố thí chỉ cần dùng tâm là có thể làm được. Ví như trong cuộc sống hàng ngày, mưu sinh kiếm tiền nuôi gia đình, kỹ thực đây cũng là một dạng “bố thí”.

Nếu như bạn đang ở trong mê, cảm thấy mình đang “làm trâu làm ngựa” kiếm tiền trả khoản nợ nào đó cho gia đình. Và vì thế mà trong lòng bạn ôm giữ một nỗi oán giận thì bạn sống sẽ rất khổ!

Chỉ cần bạn thay đổi ý niệm, biết rằng nuôi gia đình chính là bạn đang bố thí cho người khác, bạn đang làm việc tốt nuôi dưỡng gia đình. Khi ấy trong lòng bạn sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng và vui vẻ!

Đừng tưởng rằng chỉ có đến chùa bỏ một chút tiền vào đó thì mới là bố thí. Kỳ thực nhiều người không hiểu rằng, trong cuộc sống hàng ngày, hết thảy việc bạn đang làm đều là bố thí, là nuôi dưỡng! Đơn giản như, bạn sửa sang dọn dẹp lại nhà cửa sạch sẽ khiến cho gia đình sống được thoải mái thì đó cũng là bạn đang bố thí đối với mọi người trong gia đình.

Hay bạn tận tâm tận lực làm việc ở sở làm thì cũng là một cách bố thí đối với công ty và nuôi dưỡng xã hội...Nếu như bạn có

thể khởi ý nghĩ này trong tâm thì bạn sẽ sống được tự tại. Hãy tin rằng cho dù những việc làm bố thí của bạn trước mắt không nhận được thù lao đi nữa thì trong tương lai bạn cũng nhận được sự hồi báo kỳ diệu!

Mai Trà biên dịch
Theo daikynghuyenvn.com

22- Người cha ích kỷ

Hai cha con đều mắc căn bệnh hiểm nghèo nhưng gia đình chỉ đủ tiền để phẫu thuật cho một người. Không ngờ người cha khăng khăng đòi được phẫu thuật trước khiến cậu con trai tổn thương và có ác cảm với cha. Nhưng nguyên nhân khiến người cha làm như vậy lại cảm động vô cùng!

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Đã nhiều năm trước, trong làng tôi có một gia đình nghèo khó. Nhà họ có hai vợ chồng và một cậu con trai đang học cấp hai. Một ngày, người cha của cậu bé đột nhiên toàn thân phát run, cơ bắp bị teo lại. Mẹ cậu bé lập tức vội vàng đưa cha cậu đến bệnh viện cấp cứu.

Các bác sĩ sau khi xét nghiệm, khám bệnh liền nói: “Chồng cô cần phải được phẫu thuật ngay lập tức nếu không sẽ khó giữ được tính mạng.”

Bởi vì nhà nghèo, cái ăn cái mặc hàng ngày còn phải lo lắng lắt léo ra tiền dư dả. Thế là người vợ bắt đầu đi vay khắp nơi anh em họ hàng, nhưng số tiền mà cô gom góp được cũng không đủ để chữa trị cho chồng mình. Đang trong lúc khốn cùng thì cậu con trai của họ cũng xuất hiện những biểu hiện giống hệt người cha.

Người vợ lại vội vàng đưa con trai đến bệnh viện cấp cứu. Sau khi khám xong bác sĩ kết luận rằng cậu bé bị bệnh như vậy là do di truyền vì thế cũng cần phải phẫu thuật ngay mới có thể giữ được tính mạng.

Người vợ nghe xong kết luận của bác sĩ, vẻ mặt thất thần vừa lo lắng vừa thương tâm: “Số tiền vay mượn khắp nơi còn chưa đủ cứu chữa cho một người, bây giờ lại thêm một người nữa, phải xử lý làm sao bây giờ?”

Chỉ trong mấy ngày, người vợ phải rơi vào tình cảnh vô cùng khó khăn. Cô vừa không muốn mất chồng lại càng không muốn mất con trai. Trong đầu cô luôn hiện lên câu hỏi: “Phải cứu ai trước đây?”

Cuối cùng, vì không còn cách nào khác, người mẹ đành phải nói chuyện với cả chồng và con: “Nhà mình thực sự hết tiền rồi, số tiền vay mượn được chỉ đủ cứu một người. Anh và con hãy suy nghĩ xem, bây giờ nên phẫu thuật cho ai trước?”

Không ngờ, người mẹ vừa dứt lời thì cha cậu bé đã lên tiếng: “Hãy cứu anh trước, em phải phẫu thuật cho anh trước. Anh muốn được cứu!”

Cậu con trai nghe xong lời nói của cha liền quay mặt vào tường và rơi nước mắt...

Người mẹ lặng yên một lúc rồi nói: “Em nghĩ rằng, sức khỏe của ai tốt hơn thì cứu người đó trước đi, bởi vì sức khỏe tốt hơn mới chịu được ca phẫu thuật và khả năng thành công cũng

sẽ cao hơn. Anh và con xem thế nào?” Hai cha con cậu bé đều đồng ý với ý kiến này.

Thực ra, lúc trước, cậu bé đã từng có suy nghĩ muốn buông xuôi tính mạng của mình để cứu cha. Nhưng sau khi nghe được những lời nói của cha, cậu trầm nghĩ: “Không ngờ cha lại ích kỷ như vậy, cha muốn mẹ cứu cha mà bỏ mặc mình. Đã như vậy, mình sẽ không từ bỏ tính mạng của mình vì cha nữa.”

Từ sau hôm ấy, cậu bé như có động lực để cố gắng sống hơn. Cậu chăm chỉ uống thuốc cho dù nó rất đắng. Bởi vì bản năng trong cậu muốn có được sức khỏe hơn lúc nào hết...

Một tuần sau, sức khỏe của người cha giảm sút đi nhiều trong khi sức khỏe của cậu con trai lại có cải thiện rõ rệt. Thế là, cả người mẹ và các bác sĩ đều quyết định phẫu thuật cho cậu con trai.

Cuộc phẫu thuật thành công, sức khỏe của cậu bé càng ngày càng được hồi phục. Nhưng sức khỏe của cha cậu thì ngược lại, thân thể của người cha giờ đây đã tiêu tụy rất nhiều, gần như chỉ còn da bọc xương. Ngày cậu bé xuất viện, cha cậu cũng xuất viện, chỉ khác là cậu thì tự đi về còn cha cậu thì phải có người khiêng về nhà.

Sau khi trở về nhà một ngày, người cha đã trút hơi thở cuối cùng. Trong khi mẹ của cậu ngất lên ngất xuống vì thương tiếc thì cậu bé dường như vẫn chưa quên hết được “sự ích kỷ” trong câu nói của cha ngày nào vẫn lưu trong lòng cậu. Cậu tuy rằng không phải quá thờ ơ nhưng trong lòng cậu vẫn luôn âm ức không nguôi...

Người mẹ thấy vậy liền nói với cậu: “Cha con qua đời, sao con có thể đứng đưng như vậy được?”

Cậu bé nói: “Lúc trước cha còn tranh giành sự sống với con, con còn nhớ rất rõ lời cha nói mẹ ạ! Nếu như, hôm đó không phải con được phẫu thuật thì người ra đi ngày hôm nay chẳng phải là con sao? Con cảm thấy cha thật ích kỷ.”

Lúc này mẹ cậu mới nói: “Con trai! Mẹ muốn nói cho con biết, sự thực không phải như con nghĩ đâu. Thực ra ngay từ đầu cha con đã quyết định từ bỏ tính mạng của mình để dành số tiền đó cứu con. Nhưng chỉ vì cha con lo lắng, nếu như cha nói hãy để cha hi sinh thì con sẽ thấy áy náy vì mạng sống của cha và không chịu làm phẫu thuật. Chính vì vậy mà cha đã nói điều ngược lại để con hiểu lầm ông là một người cha ích kỷ. Mặc dù những lời nói đó sẽ khiến con tổn thương nhưng lại có thể kích thích bản năng sinh tồn, làm cho con đồng ý nếu được phẫu thuật mà không phải thấy bức rức trong lòng. Thực sự, cho đến tận lúc ra đi, cha vẫn yêu thương và lo lắng cho con rất nhiều.”

Cậu bé nghe xong như chết lặng, rồi cậu bật khóc, nước mắt ướt nhòa cả khuôn mặt. Cậu khóc nức nở, khóc vì thương cha và cũng là khóc cho sự hiểu nhầm về cha của mình...

Cha mẹ là như vậy đấy. Đôi lúc, họ sẽ không nói ra nhưng họ quan tâm tận tụy đến từng miếng ăn, giấc ngủ của con cái. Họ chăm sóc chúng ta vô điều kiện, thậm chí, nếu được đổi mạng sống thì họ vẫn sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình giống như câu chuyện của cậu bé này. Mặc cho sự căm ghét từ con cái, miễn sao con mình khỏe mạnh thì họ đã an lòng.

Do đó, là phận làm con, chúng ta nên tỏ lòng hiếu thảo với bố mẹ bằng những hành động thiết thực. Khi họ còn sống hãy cho họ những thứ tuyệt vời nhất mà chúng ta có thể làm. Đừng chần chừ, đừng chờ đợi đến khi đạt được cái này, đạt được cái kia thì bạn mới thực hiện. Đơn giản, bạn chỉ cần làm những điều nhỏ nhất như quan tâm khi bệnh, chia sẻ khi buồn hoặc quây quần ở nhà cùng nhau... Nếu xa nhà, bạn hãy thường xuyên gọi điện hỏi thăm hay về nhà ngay khi rảnh...

Thời gian trôi qua nhanh lắm, nếu có thể, bạn nên làm điều đó từ hôm nay để bản thân không phải hối tiếc lúc muộn màng. Một gương sáng, nhưng cung kho tin lam ! Nêu duoc nhu vậy thi ông giam dộc này qua thât không phai là nguoi đàn ông "binh thuong" !

Trong nhận thức của nhiều người, chuyện giám đốc và thư ký rất dễ nảy sinh nhiều vấn đề, tuy nhiên, không phải trường hợp nào cũng vậy ?

23- Gửi cô thư ký có đôi chân dài và vòng eo 56cm!

Anh biết khi em bước vào công ty của anh, tất cả cánh đàn ông đều phải ngoái nhìn, ngay cả anh, một người đàn ông được đánh giá là có “trái tim sắt đá” cũng phải thú nhận rằng, không ít lần anh đã lén nhìn và ngưỡng mộ nhan sắc của em.

Nhưng anh nghĩ, đó chỉ là phản xạ bình thường của một con người biết ngưỡng mộ và yêu cái đẹp mà thôi.

Em ý thức được nhan sắc nữ thần của mình. Em luôn trở thành tâm điểm chú ý của công ty khi khoác lên người những bộ cánh ôm sát, tôn thêm vóc dáng hoàn hảo.

Những chiếc váy ngắn, hoặc xẻ cao để lộ đôi chân dài miên man của em cũng đủ khiến cho bao ánh mắt của cánh mày râu bối rối.

Em trở thành nữ hoàng của các anh chàng ở công ty và là cái gai trong mắt của những đồng nghiệp nữ.

Anh phải công nhận rằng, em là một phụ nữ thông minh. Những lần em giúp anh giải quyết vấn đề trong công việc, anh đã nhận ra điều đó.

Và anh cũng nhận ra ánh mắt em nhìn anh có những ẩn ý gì. Anh biết em xinh đẹp và thông minh, nhưng có lẽ, vì em có quá nhiều lợi thế nên em quá tự tin về mọi thứ, trong đó có cả việc em nghĩ rằng, anh sẽ phải ngã vào vòng tay em.

Thời gian gần đây, anh thấy em hay nán ở lại sau giờ làm việc để đợi anh, em thường xuyên chuẩn bị những món ăn nhẹ hoặc cà phê rồi mang vào phòng làm việc cho anh, em cũng thường xuyên cố tình đụng chạm vào người anh.

Rồi ánh mắt em nhìn anh đầy khiêu khích, mời gọi, những điều đó anh đều biết cả, nhưng anh luôn dặn với lòng mình rằng, anh đã là người đàn ông có vợ.

Hôm nay cũng vậy, sau khi chúng ta đi gặp khách hàng về khá muộn, em đòi đi cùng xe với anh, em ngồi gần anh, mùi hương nước hoa dịu nhẹ phả vào mặt anh khiến anh choáng váng.

Em cố tình cho anh thấy khuôn ngực căng tròn, vòng eo nhỏ đáng mơ ước và đôi chân dài bất tận của mình khi mặc một chiếc váy vô cùng gợi cảm.

Em chủ động áp sát người vào anh rồi nói câu: “Em yêu anh”. Lúc đó anh thực sự mất phương hướng. Anh là một người đàn ông, hơn nữa lại là một người đàn ông biết yêu cái đẹp, anh có động lòng chứ.

Nhưng anh nhìn xuống bàn tay trái của mình, anh thấy chiếc nhẫn cưới mà vợ anh đã đeo vào tay anh khi cả hai còn nghèo khó, anh bỗng tỉnh táo trở lại.

Anh đã đẩy em ra và nói: “Em về nhà đi, anh cũng phải về nhà, vợ con anh đang đợi”. Có lẽ lúc đó, em thấy xấu hổ và tức giận lắm.

Em nói với anh rằng, có hàng tá đàn ông xếp hàng để được em ban phát tình yêu, thế mà đây em đã chủ động dâng hiến cho anh nhưng anh lại từ chối. Anh đúng là gã đàn ông ngu ngốc.

Anh không nói gì, chỉ lên xe rồi lái thẳng về nhà.

Em à, em còn trẻ, lại xinh đẹp, thông minh, và tất nhiên sẽ có một người đàn ông khác yêu em, muốn có em. Anh đã có gia đình và anh phải có trách nhiệm với gia đình của anh.

Em chưa lập gia đình nên em chưa hiểu được cảm giác mình phải luôn luôn bảo vệ nó là như thế nào đâu. Anh không chê em, chỉ là anh biết mình phải làm gì.

Anh đã có gia đình và anh phải có trách nhiệm với gia đình của anh.

Lần thứ hai, em chủ động cởi bỏ mọi thứ trước mặt anh khi hai chúng ta đi công tác và nghỉ cùng một khách sạn, em nói rằng, em chấp nhận làm “người tình giấu mặt của anh”. Nhưng anh đã mặc lại áo cho em rồi nói: “Chân em dài, eo em thon thật đấy nhưng vợ anh mới là người giúp anh có được ngày hôm nay” .

Em không biết rằng, trước đây anh chỉ là một thằng khó rách áo ôm, ngay cả chiếc xe đạp cũng không có mà đi. Lúc đó, không có cô gái nào dám đến gần anh, nhưng vợ anh đã đến, ở bên cạnh và giúp anh học xong mấy năm đại học.

Vợ anh cũng đã bỏ qua lời khuyên can của gia đình để nhận lời cầu hôn của anh. Cô ấy đã làm đủ nghề để chạy ăn từng bữa. Có đợt mùa hè nóng nực, anh thấy vợ mình ngồi giữa đồng áo len, mồ hôi chảy như tắm, cô ấy bảo phải tranh thủ làm hàng để lấy tiền mua áo mới cho anh còn kịp đi dự hội thảo.

Vợ anh đã hy sinh gần hết quãng đời thanh xuân của mình cho anh, cô ấy chấp nhận xấu xí, chấp nhận những vết rạn để sinh cho anh những đứa con ngoan ngoãn.

Và cũng chính cô ấy chạy ngược chạy xuôi vay mượn, ủng hộ anh để anh có thể thành lập công ty riêng. Anh không thể vì một chút ham muốn nhất thời mà phản bội lại cô ấy được.

Vậy nên cô gái chân dài, eo thon ạ, anh đành phải kiên quyết từ chối lời đề nghị của em. Anh yêu vợ anh, thương vợ anh và cảm thấy nợ cô ấy rất nhiều.

Anh sẽ dùng cuộc đời còn lại của mình để trả nợ cho cô ấy. Em hãy tìm một người đàn ông tốt và để người đó có cơ hội mang lại cho em hạnh phúc.

24- Em bé phụ mẹ quét rác ngày Tết gây 'mưa nước mắt' trên facebook

Thứ Sáu, 12/02/2016 08:17AM

Tình cờ đi chúc Tết, một thanh niên nhìn thấy khoảnh khắc xúc động: một em bé mặc váy hồng xinh xắn cùng đẩy xe và quét rác giúp mẹ, anh đưa máy ảnh bấm lia lịa.

Đó là “nhiếp ảnh gia” tên Hồ Hải Hoàng, sống tại Hà Nội, Quản lý và điều hành xe cho thuê Toàn Cầu Việt tại phía Bắc. Nhân vật chính trong bộ ảnh làm tan chảy trái tim cộng đồng mạng là một bà mẹ với bộ đồng phục của cô công nhân vệ sinh môi trường và một cô con gái rất dễ thương với chiếc váy hồng mới tinh.

Trong bộ ảnh, người ta nhìn rõ sự yêu thương của người mẹ và cô con gái, nét mặt hờ hờ của em bé khi giúp mẹ làm việc, dù đang là ngày Tết.

Anh Hồ Hải Hoàng chia sẻ bộ ảnh lên facebook và đặt tên: “Hình ảnh xúc động đầu năm mới”. Bộ ảnh nhanh chóng lan tỏa trên mạng [xã hội](#) và nhận được nhiều chia sẻ yêu thương của cộng đồng mạng.

*Em bé mặc quần áo mới ngày Tết cùng mẹ đi làm - Ảnh:
Hồ Hải Hoàng*

*Em bé cầm chiếc chổi có cán dài gấp đôi chiều cao
của mình để quét rác - Ảnh: Hồ Hải Hoàng*

*Em bé xinh xắn rất vui vẻ khi giúp được việc cho mẹ -
Ảnh: Hồ Hải Hoàng*

Hai mẹ con riu rít trò chuyện - Ảnh: Hồ Hải Hoàng

Khuya 10/2 (mùng 3 Tết), trò chuyện với Thanh Niên, anh Hồ Hải Hoàng cho hay “cơ duyên” đưa anh đến những bức ảnh này: “15 giờ 30 chiều mùng 3, tôi đi ngang chân cầu vượt Trung Văn - Mỹ Trì, Đường Đỗ Đức Dục, vỉa hè Trung tâm hội nghị quốc gia thì thấy một em bé ngồi một mình, bên kia đường là bà mẹ đang quét lá, tôi biết chắc đây là hai mẹ con. Tôi vòng xe lên cầu đứng chờ 30 phút, tin rằng bé sẽ ra phụ mẹ đây xe.

Đúng như vậy, 30 phút sau, bà mẹ thu đầy xe rác, em và mẹ cùng đẩy xe vào bãi tập kết. Trong khi mẹ kéo xe vào bãi, em bé cầm chổi quét lá bên ngoài. Tôi chạy xuống, mừng tuổi cho em bé và lên xe đi, chưa kịp hỏi tên em. Mắt tôi cay cay nhưng trong lòng thật ấm và bình yên”.

Bộ ảnh sau khi được chia sẻ nhanh chóng trên mạng internet, đến khuya qua, một người bạn của anh Hồ Hải Hoàng đã nhận ra người mẹ và em bé trong bức ảnh chính là hàng xóm của mình và báo cho anh Hoàng biết. Anh Hoàng cho hay, anh sẽ in tấm ảnh và mang tặng tận nhà cho hai mẹ con.

Anh Hồ Hải Hoàng (trái) chủ nhân của bộ ảnh là thành viên của Hội cổ động viên bóng đá Việt Nam - VFS (Vietnam Football Supporters). Anh Hoàng quê gốc Nghệ An, yêu bóng đá cuồng nhiệt. Trong ảnh: Anh Hoàng đứng cạnh HLV Miura, nguyên HLV đội tuyển, U.23 Việt Nam - Ảnh nhân vật cung cấp

Một điều tình cờ thú vị là anh Hồ Hải Hoàng là thành viên của

Hội cổ động viên bóng đá Việt Nam - VFS (Vietnam Football Supporters).

Anh Hoàng quê gốc Nghệ An, yêu bóng đá cuồng nhiệt. Anh chia sẻ: “Tôi đã nhiều lần vác loa máy, hò hét trên các khán đài cổ vũ bóng đá, cũng được nhiều người chụp lại ảnh cho mình những khoảnh khắc đẹp. Còn đây là lần đầu tiên, tôi vác máy ảnh đi chúc Tết và bắt gặp khoảnh khắc xúc động như thế này”.

25- Đón tết ở hai quê

TRÍ NHIÊN -

(PL)- Về quê ăn tết, nghe sao mà ngọt ngào, nghe sao mà rạo rục, một niềm vui thật trẻ thơ.

Cứ khoảng đầu tháng 10 âm lịch hằng năm, má tôi với má chồng lại điện thoại vào hỏi “đã đặt vé về tết chưa con?”. Từ thời điểm đó, tết đã rục rịch về với gia đình tôi rồi.

Nhà vốn đã vắng vì chỉ có hai chị em gái, đến chừng tôi vào Sài Gòn lập nghiệp lại càng vắng hơn. Vậy nên mỗi dịp tết đến, có tôi về cả nhà lại có dịp sum vầy, ấm áp hẳn ra. Rồi tôi lập gia đình, chuyện ăn tết cũng phải “xẻ làm hai” vừa nhà ngoại vừa nhà nội. Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện luân phiên mỗi năm ăn tết một nhà. Nhưng cứ hình dung cái cảnh tết mà nhà mình vắng tanh, nhà chồng cũng vắng vẻ, chỉ có ông bà đi ra đi vào thì còn gì là tết. Vậy là 10 năm nay, năm nào chúng tôi cũng chọn cách “ăn tết hai quê”.

Bốn ngày trước giao thừa, chúng tôi đón tàu về Nha Trang, quê tôi. Dù biết đi máy bay nhanh và tiết kiệm thời gian hơn nhưng cả gia đình tôi vẫn thích đi tàu để thấm được cái cảm giác nôn nao của những đứa con xa nhà. Con tôi cũng sẽ cảm nhận được không khí tết của nhiều vùng miền nơi tàu đi qua...

Ảnh: HTD

Hồi tôi chưa lấy chồng, phải đến ngày 30 tháng Chạp nhà tôi mới cúng tất niên. Nhưng từ ngày theo chồng bỏ cuộc chơi, ba má tôi đổi lịch, cúng tất niên ngày 27 “để cho nó còn kịp về quê chồng”. Vậy là vào ngày này, nhà tôi rộn rịp khác hẳn các nhà trong xóm. Tiếng cười nói lao xao, tiếng xoong nồi, chén bát khua leng keng. Cả nhà quây quần quanh mâm cơm, chụp tấm ảnh làm kỷ niệm rồi mới nhập tiệc. Mâm cơm tất niên đậm ắm đến nôn nao...

Ngày hôm sau chúng tôi khăn gói về Đà Nẵng, quê chồng. Chưa kịp lên tàu, má chồng đã điện thoại dặn: “Trời lạnh lắm nghe, nhớ mặc áo ấm, mang vớ cho mấy đứa nhỏ”. Mà trời Đà Nẵng lạnh thiệt. Ai cũng xúng xính trong khăn choàng, áo bông.

Ngồi bên nồi bánh tét canh lửa, hít hà cái mùi thơm của lá chuối, của nếp cũng thấy ngọt ngào, ấm áp biết nhường nào.

Mang tiếng làm dâu nhưng do về vào dịp tết nên tôi không phải dọn dẹp nhà cửa gì nhiều. Chủ yếu rửa mấy cái chén, quét dọn nhà cửa, đặt vài chậu hoa bé bé xinh xinh rồi chờ mấy nhóc về nhà cố ở Quảng Nam tặng quà. Ngồi bên nồi bánh tét canh lửa, hít hà cái mùi thơm của lá chuối, của nếp cũng thấy ngọt ngào, ấm áp biết nhường nào.

Chuẩn bị đón giao thừa, hai nhóc nhà tôi lại lằng xằng phụ bà nội bung nước, hoa quả, bánh trái để bà xếp đặt, cúng giao thừa... Thời khắc giao thừa tới, từng chùm pháo hoa bay lên rực rỡ phía sông Hàn, cũng là lúc má tôi thấp hương khăn vái, cầu một năm mới yên lành. Phút giao thừa linh thiêng quỵên trong khói hương trầm thơm ngát, giữa tiếng vỗ tay thích thú của hai nhóc mỗi khi thấy những chùm pháo hoa đủ màu sắc tung tóe giữa trời. Xuân đã về...

Tết không chỉ là dịp sum họp gia đình, mà còn là dịp để tôi tìm lại dư vị quê hương qua các món ăn. Vậy nên, tết về quê là về tìm lại tô bánh canh chả cá, cái bánh căn trứng nóng hôi hổi, giòn rụm, cái bánh xèo nhỏ nhỏ đầy tôm, mực ở Nha Trang. Về để tìm lại tô mì quảng gà ở Điện Bàn hay tô bún chả cá ở

Đà Nẵng cho đã cái con ghiền máy tháng trời ở Sài Gòn thiếu thốn hương vị quê nhà.

Nghe tôi kể hành trình về quê ăn tết, có bạn lắc đầu, lè lưỡi bảo nghỉ tết có mấy ngày mà lặn lội đi tới những hai nơi chi cho cực. Nhưng với tôi, không có gì hạnh phúc bằng được về quê ăn tết. Về quê ăn tết, nghe sao mà ngọt ngào, nghe sao mà rạo rức, một niềm vui thật trẻ thơ.

TRÍ NHIÊN

26- CON YÊU DẤU CỦA CHA

Đức Giám Mục Thomas Msusa, thuộc Giáo Phận Blantyre, miền Nam Malawi. Sinh ra là đạo Hồi Giáo, ngài đã trở lại đạo Công Giáo. Năm nay ngài 53 tuổi, là phó Giám Đốc Hiệp Hội Tám Nước thành viên Hội đồng Giám Mục Phi Châu Đông Phương. Ngài được thụ phong Linh Mục ở Dòng Truyền Giáo Mẹ Maria, Dòng còn có tên là Dòng Truyền giáo Montfortains. Ngài chia sẻ câu chuyện trở lại Công Giáo của mình và của cha mình:

“Tôi làm việc ở Địa Phận Zomba trong mười năm. Mỗi năm có 100 đến 150 người rửa tội ở Nhà Thờ Chính Tòa và còn có nhiều người khác được rửa tội ở các Giáo Xứ. Tôi hỏi họ vì sao họ trở lại. Họ cho biết nhờ nghe đài phát thanh Radio Maria, một đài rất quan trọng ở đất nước tôi và lúc nào đài cũng có mặt ở những lễ lớn. Trước khi nghe được đài Radio Maria thì họ chỉ nghe toàn tuyên truyền chống đạo Công Giáo. Khi biết được sự thật về Giáo Hội, họ quyết định theo Công Giáo. Đây không phải là vấn đề ở đất nước tôi. Trong làng tôi có đến 99,9 % dân số là người theo Hồi Giáo. Cha tôi là một Tu Sĩ Hồi Giáo.

Tôi rời nhà lúc lên 7 vì tôi muốn đi học. Tôi ở lại Giáo Xứ. Đến năm 12 tuổi, tôi xin được rửa tội. Tôi muốn làm Linh Mục. Và thế là tôi được gọi vào Chủng Viện. Khi tôi học xong, gia đình không nhận tôi, tôi ở lại Giáo Xứ. Tôi được thụ phong Linh Mục và để tạ ơn Chúa, tôi muốn dâng Thánh Lễ tại nhà. Tôi xin những người trưởng lão trong Giáo Hội và xin bác tôi, người đã trở lại Công Giáo, tổ chức cho tôi một Thánh Lễ ở ngoài trời. Nhiều người trong gia đình tôi và cha tôi đến dự. Cha tôi nói với tôi: *"Hồi đó cha không muốn con vào đạo Công Giáo nhưng bây giờ cha tin, nhờ con mà có thể tất cả chúng ta sẽ được lên Thiên Đàng"*.

Khi đã làm Giám Mục, tôi về nhà và mời bà con đến nhà. Lúc đó cha tôi quý xuống và nói: *"Cha xin được rửa tội"*. Tôi tươi cười nói với cha tôi: *"Cha ơi, bao nhiêu năm qua cha nói con sẽ xuống hỏa ngục. Cha muốn xuống theo với con không ?"* Tôi nói thêm: *"Nếu cha muốn theo đạo, cha phải học giáo lý ba năm"*. Cha tôi chấp nhận và tôi đã rửa tội cho cha tôi năm 2006. Ngày 29 tháng 10, tôi sẽ về Malawi để mang bình an đến cho gia đình tôi. Cha tôi bây giờ đã lớn tuổi và bị bệnh, cha phải tuyên bố trước mặt tất cả mọi người là cha muốn theo đạo, để tránh tất cả mọi vấn đề khi ông chết. Đó là trách nhiệm của tôi, trách nhiệm của một Kitô hữu là cho cha tôi một mộ phần theo Công Giáo.

Một ví dụ khác, hồi mới đầu cha tôi nói với tôi: *"Con sẽ xa văn hóa của chúng ta"*. Bây giờ ngay cả người tộc trưởng cũng cho tôi một ngôi làng và mời tôi làm trưởng làng. Tôi chăm lo cho 62 gia đình. Là Giám Mục, tôi còn nhiều trách nhiệm khác, bây giờ chị tôi là trưởng ngôi làng này. Đó là ngôi làng vừa Công Giáo lẫn Hồi Giáo. Sau Thượng Hội Đồng Phi Châu năm 2006, tôi đã mời cả người Công Giáo và người Hồi Giáo cùng đến. Chúng tôi bắt đầu bằng dâng Thánh Lễ và sau đó chúng tôi cùng ăn với nhau. Tôi nói với họ: *"Anh chị em hãy quên vấn đề của mình, hôm nay là ngày lễ chung vui"*. Người Công Giáo nhận Mình Thánh Chúa trước sự hiện diện của người Hồi Giáo. Từ đó, ai cũng sốt ruột mong chờ đến ngày này. (*Nguyễn Tùng Lâm dịch, Một Giám Mục Công Giáo rửa tội cho người cha theo Hồi Giáo của mình, Phanxico.vn*).

Bí Tích Thanh Tẩy luôn là niềm vui, bình an và hạnh phúc. Tin Mừng theo Thánh Luca hôm nay tường thuật Đức Giêsu chịu Phép Rửa từ tay ông Gioan Tẩy Giả, nêu bật lên tấm gương chói lọi khiêm hạ, cầu nguyện và hiệp nhất của *"Chiên Thiên Chúa, Đấng xóa tội trần gian."*

Khiêm hạ

27- CON LU NHÀ TÔI .

Những tháng ngày sau năm 1975 .

Khi nhà nhà người người đều sống trong môi trường gần giống như nhau , chật vật khó khăn bên cái lo hàng ngày với miếng cơm ăn , áo mặc . Đôi vai gầy lại càng gầy hơn trước cuộc sống , khi cái cuộc không hện mà đến đè nặng lên vai .

Cũng như bao gia đình khác trong cái thôn nhỏ Thạch Hà , Quảng Thuận . Tôi và Mẹ tôi cũng không ngoại lệ , dù ít miếng ăn , chỉ hai người lớn nên cũng đỡ mỗi lo toan . Tuy nhiên , có một thành phần thứ ba sống với gia đình , không có hộ khẩu , đó là con Lu .

Làm sao quên được niềm vui của một ngày hơn hai năm trước đây ? Khi phiên chợ chiều ở Quảng Thuận đã khép lại từ lâu . Tôi đưa mắt nhìn ra cổng chờ đợi Mẹ tôi đi chợ về khi trời càng lúc càng tối . Ánh đèn điện vàng trong nhà , hắt ra bên ngoài sân , tạo nên một khoảng sáng mờ mờ trên mảnh đất vườn loang lổ . Một hồi lâu sau đó , bóng Mẹ tôi đã về , chậm chạp bước vào nhà .

Tôi chưa kịp lên tiếng thì thấy trong tay Mẹ tôi đang ôm một vật nhỏ , nhìn kỹ là một con chó con có lông màu đồng đất , mặt bị bịt một vuông vải nhỏ . Mẹ tôi giải thích là phải chờ trời tối , và bịt mặt để nó không nhớ đường về . Một người cháu họ ở thôn Hạnh Trí đã cho Mẹ tôi con chó con này , nghe đâu nó có 4 anh chị em ra đời trong đợt sinh sản vượt kế hoạch của Mẹ nó tháng trước . Tôi vui vì có thêm thành viên mới và dành phần lấy miếng vải ra khỏi mắt nó . Có lẽ , nó đã nhìn thấy tôi những phút đầu tiên khi đến căn nhà này . Nhìn thân hình nhỏ nhắn và mũm mĩm , tự trong lòng , tôi đã truyền cho nó sự gần gũi , yêu thương .

Tôi loay hoay đi kiếm cái rổ đan bằng tre nhỏ đã bị hư vành , trước đây làm cái ổ cho con gà mái đẻ , nay lại là cái giường nằm êm ấm cho con chó con tạm dùng , mong nó được ấm áp

khi xa hơi ấm của Mẹ nó . Không biết loài chó có buồn và khóc khi phải chia lìa hay không ? Tôi mong đó chỉ là những suy nghĩ vu vơ . Và tôi đã đặt cho nó cái tên Lu . Còn phần tôi , không giải thích được . Sao đặt cho nó là Lu mà không một tên Vàng , hay Vện nào khác ?

Con Lu của nhà tôi tuy thiếu ăn , vài mẩu khoai sắn sót lại , lâu lâu có vài cái xương cá nhỏ , vài vỏ khoai bóc vội thả xuống nền nhà cho nó nhai nhẩn nha . Nhưng vẫn thấy nó lớn dần lên theo thời gian . Càng ngày trông nó vươn vai như một chàng trai , tiếng sủa của nó vang xa làm các chị chó cái trong xóm , mới lớn vểnh tai nghe tiếng chàng rồi mơ mộng , ngẩn ngơ . Và chưa bao giờ tôi nghe nó , hoặc thấy nó biểu lộ cử chỉ không bằng lòng với cuộc sống hiện tại của gia đình nó đang ở , những khó khăn đến từng ngày .

Nó vẫn đủ sức chạy nhanh ra cổng khi thấy bóng tôi hay Mẹ tôi trở về nhà , những lúc như thế miệng nó gầm gừ , nhìn vào mặt nó , thấy toát lên niềm vui sướng . Nếu không sao nó lại dúi đầu , quấn quýt vào bước chân tôi , và cái đuôi của nó ngắc lia lịa ? Nhiều khi tôi tự nghĩ . Nó là con vật , không qua một trường lớp đào tạo tâm lý nào của con người , nhưng sao nó biết con người dạy bảo nhau :

“ Bạn muốn điều gì , thì hãy làm cho người khác điều đó ”

Con Lu nhà tôi biết thể hiện điều đó , nên nó nhận được sự thương yêu , không phải là chuyện lạ . Chỉ lạ một điều . Ai dạy cho con Lu , và cho những con vật mang họ Chó ? Những điều mà con người đâu có " Học " , và lắm khi nhiều người không biết " Hành " xử với nhau .

Rồi một khúc quanh của con Lu đã xảy ra .

Khi những ngày Tết sắp về với quê hương . Lại là cái lo toan cho mỗi gia đình kéo về rõ nét hơn . Không biết con Lu nhà tôi , nó có hiểu hay biết ý định toan tính của Mẹ tôi cho những ngày trước Tết . Nào có ước muốn gì cao sang ? Vài ký gạo

trắng , vài đòn bánh tét , ký thịt heo kho tàu cho có hương vị ba ngày tết với xóm giềng . Quan niệm của lớp người xưa như Mẹ tôi vẫn còn tồn tại : Cưng cả năm chưa đủ sáo , ít nhất cũng có cái no , trong ba ngày tết đến , rồi ra giềng hảnh hay .

Nhưng Tiên ở đâu ra mà có ?

Chiều hôm đó , như thường lệ , tôi đi làm rẫy về , dựng vội cái cuộc bên hè nhà , rồi đi thẳng ra ảng đựng nước sau hè , gần chái bếp rửa tay , chân , vì biết Mẹ tôi đã chuẩn bị bữa cơm chiều chờ sẵn . Trông khuôn mặt Mẹ tôi bản khoắn hơn mọi ngày khi nói tôi vào ăn cơm .

Cũng như những bữa cơm thường ngày độn sắn , hay độn khoai, chủ yếu là ăn no hơn là ăn ngon . Những hạt cơm ít ỏi lác đác góp mặt trong nồi cho có tên gọi là cơm , bám vấu vịu vào những lát khoai khô chiếm gần hết chỗ trong nồi . Hơn lúc nào hết , cái câu ngày xưa Mẹ tôi thường hay nhắc nhở : “ Hạt cơm là hạt ngọc trời cho “ Nên ngày đó , trong bữa ăn , đôi khi có những hạt cơm rơi ra ngoài miệng , Mẹ tôi thường cẩn thận nhón lại cho vào chén . Quả thật câu nói truyền miệng đó , đã là một thực tế hiển nhiên trong thời buổi bấy giờ . Ngọc quý , nên phải ít . Còn nhiều quá thì đâu còn mang tính giá trị cao . Nếu như hột xoàn nhiều như những viên sỏi dọc đường ai cũng tìm thấy , thì liệu có còn là niềm mơ ước của Phụ nữ không ?

Vừa ăn cơm , mẹ tôi sự ngập ngừng lên tiếng nói khi nhìn qua tôi đang ngồi đối diện , trên chiếc chiếu trải trên nền đất trong nhà :

- A. ! Mạ bán con Lu chiều ni rồi .

Trong trạng thái thảng thốt và bàng hoàng , như không còn tin ở tai mình . Tôi hỏi lại :

- Mạ nói rằng ? Mạ bán con Lu nhà mình rồi ah ? Răng rứa ?

- Ủ ! Mạ thấy gần Tết , gần nhứt , mà nhà mình không có chi cho ba ngày Tết . Tính lui , tính tới chẳng có cái gì trong

nhà để bán . Mẹ đành bán con Lu . Thôi , con đừng buồn , ra giêng hai , Mẹ sẽ xin con khác cho con .

Tôi không còn nghe tiếp đoạn sau , chuyện buồn đến **bất ngờ** làm tôi rã rời , tưởng như không còn sức để cầm nổi chén cơm đang nằm trong tay , khi hay tin con Lu đã bị bán chiều nay . Họ mua con Lu về để làm gì , thì chính tôi đã có câu trả lời . Tội nghiệp con Lu quá , nhưng Mẹ tôi đã quyết định , tôi biết nói làm sao ? Tôi lặng lẽ buông đũa , buông chén cơm ăn dở , buồn bã đứng lên không nói thêm một lời , bước ra ngoài hàng hiên , đưa mắt nhìn về hướng xa xôi trước mặt ...Ở đó tôi thấy con Lu nhà tôi với đôi mắt buồn bã .

Mẹ biết tôi buồn , nên cũng lặng lẽ rót một ly nước ra để bên cạnh chỗ tôi ngồi rồi quỳ quả bước lại vào trong .

Biết nói sao ? Khi hoàn cảnh quá khó khăn đang đến với gia đình trong những ngày sắp đón tết . Tôi hiểu quyết định của Mẹ tôi , cũng vì thiếu thốn của gia đình . Nhưng giờ đây , hình ảnh của con Lu hằng ngày trong ngôi nhà nhỏ , kéo tôi về thực tại , mắt tôi đã mờ đi , cay xè khi đang nhớ về nó .

Tuy nó là con vật , nhưng đôi khi buồn , nó cũng là người bạn đường của tôi . Nó lẳng lặng ngồi bên tôi , nghe tôi đọc bầu tâm sự , nhìn tôi nó không nói một lời nào , nhưng tôi lại tin là nó hiểu . Có những ngày buồn , tôi đi làm rầy và rủ nó đi theo . Nó vui chạy theo bước chân tôi , lẳng quăng trên con đường mòn , thỉnh thoảng dừng lại ngửi ngửi như định vị đường về . Đến nơi , tôi bắt đầu làm , và nó cũng tìm một chỗ có bóng mát , nằm gần đó với tôi . Dù sao trong không gian mòn mỏi riêng tư , nó cũng đã nhiều lần can dự , cho tôi không có cảm giác cô đơn .

Vậy mà giờ đây , tôi mất nó .

Hèn chi hôm nay , khi vác cuốc về nhà không thấy con Lu chạy ra mừng rỡ , quần quýt như mọi hôm . Sự mệt nhọc

của tôi cả một ngày nơi nương rẫy , dưới ánh mặt trời chói chang của miền núi rừng Phan Rang , những nhát cuốc lơ lửng khi làm những vòng đất để trồng khoai . Cái mệt thì cũng có , mà cái khó khi nghĩ về tương lai ngày mai sao mà quá mịt mờ . Cứ tưởng cứ chăm lo học hành để tương lai đỡ cực tằm thân .

Hoài bảo tương lai tượng hình , khi được bước qua cổng Quân trường ở đồi 4648 Đà Lạt . Nhưng rồi ...Ngày tàn binh lửa , trở về quê để vác lên vai cái cuộc nợ đời , tôi chưa bao giờ hình dung ra có cuộc tàn phai hôm nay .

Tôi đã mất và có quá nhiều sự mất mát , bây giờ lại mất thêm con Lu , người bạn của tôi . Tôi liên tưởng khoảng khắc khi con Lu bị bắt ra khỏi nhà , chắc nó đưa mắt tìm tôi , với ánh mắt cầu cứu . Có lẽ nó đã thất vọng vào thời điểm cuối đó ...Khi không có tôi , đang bận đi làm rẫy . Và có lẽ Mẹ tôi cũng biết chọn thời gian thích hợp , để tránh cho tôi những phút mũi lòng , hơn ai hết Mẹ tôi biết rõ điều này . Và tôi biết cái kết của cuộc đời con Lu hôm nay là cả một sự hy sinh , hy sinh bản thân mình để gia đình tôi được vui trong ba ngày Tết .

Với riêng tôi , dù tết chưa đến . Nhưng tôi đã thấy buồn .

Tôi tự hỏi với chính mình : Tôi có vui không khi được ăn những chén cơm trắng , những bánh mứt , những lát bánh tết Mẹ tôi chiên giòn . Tôi có nuốt nổi không trong ba ngày Tết ? Khi nghĩ đến hình ảnh con Lu của tôi đau đớn , vùng vẫy khi bị người ta cắt cổ , mổ bụng và xẻ thịt mang ra chợ bán . Con Lu của tôi phải lấy cái chết để trả giá cho những ngày Tết của tôi . Trăm lần không , tôi không bao giờ muốn.

Không biết những buồn bã của tôi có vang tới vùng Sông Pha . Nơi nhà người lái buôn đã mua con Lu , cách Thôn Thạch Hà , xã Quảng Sơn của tôi ở hơn mười mấy cây số , như lời Mẹ tôi cho biết . Và con Lu có nghe được tiếng lòng của người bạn nó trước đây , trong căn nhà này ?

Đang chập chờn trong giấc ngủ về sáng . Tôi chợt giật mình tỉnh giấc . Những tiếng động rục rịch quen thuộc đang xảy ra dưới gầm giường . Đưa mắt nhìn xuống . Không có cảm giác nào vui hơn khi nhìn thấy nó .

- Mẹ ơi ! Con Lu .

Hình như nó đang sợ hãi nằm im , đưa mắt nhìn tôi , cái đuôi vẫy vẫy . Nghe tiếng tôi la lên Mẹ tôi cũng vừa vào tới , hai mẹ con “ hu “ con Lu , nó từ từ bò ra khỏi gầm giường .

Mắt nó nhìn tôi , nghe như có tiếng thì thào , van lơn :

- Anh đừng bán Lu .

Tôi đưa tay vuốt ve nó như thầm nói cho nó hiểu :

- Không ! Anh sẽ nói với Mẹ . Dù cực khổ , thiếu thốn trong ba ngày Tết . Anh và Mẹ sẽ không bán Lu nữa đâu . Nhất định không bán .

Trời mới mờ mờ sáng . Có người đàn ông đến gõ cửa nhà tôi. Tôi biết đó là người mua con Lu , dù ngày hôm qua tôi không có mặt tại nhà . Ông ta rụt rè hỏi xem con chó có về lại nhà không ? Vì theo kinh nghiệm của ông , chó là loại động vật thông minh , nó biết tìm đường về . Mẹ tôi không lên tiếng trả lời , chỉ đưa mắt nhìn sang tôi đang đứng bên cạnh , như trao cho tôi quyết định . Tôi hiểu cái nhìn đó của Mẹ tôi . Người đàn ông cho biết , nhà ông ở tận Sông Pha , chiều hôm qua khi mua con Lu về , vì bất cẩn , con Lu đã thoát ra khỏi lồng sắt .

Tôi nói lời xin lỗi , và xin được trả lại số tiền đầy đủ giữa Mẹ tôi và ông ta đã thỏa thuận mua bán . Ông biết tôi đã có quyết định Không bán con Lu của tôi thêm một lần nữa . Tôi an ủi Mẹ tôi , cho dù tết năm nay không có tiền tiêu trong ba ngày Tết . Nhưng không sao , khó khăn nào rồi cũng qua thôi . Vui hay không là ở lòng mình . Với riêng tôi . Tết này tôi sẽ vui hơn .

Tôi ôm con Lu vào lòng , mắt nhìn theo bóng của người lái buôn , tay dắt chiếc xe đạp , phía sau xe chở theo cái lồng sắt trống không , đang bước lần ra ngõ .

An Nguyen

28- Chiếc Dù Màu Đỏ

Bên sườn đồi, một ngôi làng nhỏ đang phải gánh chịu nạn hạn hán dài nhất từ trước đến nay. Đã qua mùa khô từ lâu mà không có lấy một giọt mưa.

Mặt trời toả sức nóng như thiêu đốt vạn vật. Đến những làn gió cũng phả vào người hơi nóng hừng hực. Mặt đất đã bắt đầu nứt nẻ, khiến bao cánh đồng lương thực và hoa màu héo khô. Người dân trong làng buồn bã, lo âu trước dấu hiệu của một mùa thu hoạch thất bại. Họ lo sợ cho cuộc sống của mình rồi đây cũng sẽ bị đe dọa một khi không còn nước để dùng. Không còn cách nào hơn, mọi người thống nhất sẽ cùng nhau cầu nguyện với hy vọng rằng Chúa Trời sẽ thấu hết những lời khẩn cầu mà thương tình đổ mưa xuống.

Tối hôm đó, tất cả dân trong làng đến nhà thờ như đã hẹn. Ít khi được gặp mặt đông đủ nên mọi người tay bắt mặt mừng, hỏi thăm nhau. Họ say sưa mãi mê trò chuyện đến mức dường như quên mất mục đích đến nhà thờ. Vị Cha xứ già lặng lẽ nhìn quanh. Sự hiện diện của ông không được mấy ai để ý. Bỗng ông chú ý đến một bé gái, quỳ ngay hàng ghế đầu tiên. Cô bé đang cầu nguyện, bình thản và thánh thiện giữa đám đông ồn ào. Ngay cạnh cô bé là một chiếc dù màu đỏ, chiếc dù duy nhất xuất hiện trong nhà thờ. Ông tròng mền ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ, đáng yêu nhưng tràn đầy niềm tin của cô bé, lòng xúc động vô cùng. Thiên Thần không ở đâu xa mà chính là đây.

Buổi cầu nguyện cuối cùng cũng diễn ra và kết thúc trong sự náo nức của phần đông những người tham dự. Khi họ đang vội vàng chuẩn bị trở về nhà thì lạ thay, một cơn mưa ào tới. Tất cả đều hò reo, vui mừng vì bao trong ngóng suốt thời gian qua, cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực. Chợt mọi người lặng yên, bối rối nhường đường cho cô bé với khuôn mặt rạng

ngồi cầm trên tay chiếc dù màu đỏ, nhẹ nhàng bước ra làn mưa.

Tất cả đều đến nhà thờ để cầu nguyện nhưng chỉ có mỗi cô bé là tin vào những lời cầu nguyện của mình.

29- Cha và con

Hắn ra tù. Tự biết không có ma nào đến đón, đành dứt khoát bước đi. Xe Honda ôm vào giờ này không thiếu, nhưng hắn thích đi bộ. Lững thững đi hoài như người rảnh rang lắm, trời tối mịt mới đến thị xã.

"Khách sạn công viên" trước Cung thiếu nhi, khi xưa là chỗ ngủ tốt nhất của dân bụi đời. Trong một năm hắn ở tù, khu vực này đã sửa sang, trông trọt đủ thứ hoa kiểng. Lại thêm nhiều đèn chùm đầy màu sắc, đứng xếp hàng nối dài khoe đẹp khoe sáng.

10 giờ đêm. Hắn lại quẩy túi đi... Rồi cũng phát hiện ra chỗ ngủ lý tưởng. Cái thêm xi măng sát tường rào bệnh viện, có tàn cây phượng vĩ che khuất ánh đèn, giúp lại khoảng thêm tối tối cỡ ánh sáng đèn ngủ. Hắn nghĩ: "Chỗ này chắc nhiều muỗi, nhưng ngủ rất êm không bị xe cộ ồn ào". Mọi từ cái túi ra tấm vải xanh cũ bèo nhèo, có thể gọi tạm là mền, trải ra, kê túi gối đầu lên, hắn nhắm mắt. Đi bộ mệt mỏi cả ngày nên hắn ngủ rất ngon.

Gần sáng, hắn giật mình tỉnh giấc, lạnh toát với cảm giác nghĩ có con gì đó quẩn quanh cổ. Hắn nằm im định thần. Sát ngực hắn là một làn hơi thở nhẹ và một trái tim ai đó đập đều nhịp, cánh tay của người ấy vòng quanh cổ hắn. Hắn lẩm bẩm:

Con mẹ nào đây?

Hắn nhè nhẹ ngồi lên, nheo mắt nhìn. Hoá ra là một thằng nhỏ chừng hơn 10 tuổi. Mặc cái áo rách bươm bày ra bộ ngực lép kẹp, đã giành muốn hết cái mền của hắn. Nó cũng thuộc dạng không nhà như hắn, đang ngáy pho pho ngon lành, chẳng hay biết thằng cha nằm kế bên đã thức giấc, đang nhìn mình chăm chăm.

Hắn dợm người đứng lên, định bỏ đi tìm chỗ khác ngủ. Nhưng nghĩ gì đó, hắn nằm trở xuống, xoay lưng về phía thằng nhỏ, đưa tay kéo lại cái mền. Hắn nhắm mắt cố dỗ giấc nhưng không tài nào ngủ lại được. Hắn ngồi dậy móc thuốc hút, chợt thấy cái mền bỏ không, trong khi thằng bé bị sương xuống lạnh, càng lúc càng co tằm lại. Hắn bắt giấc chử thê, rồi kéo mền đắp lên người thằng nhỏ.

Hút hết điếu thuốc, hắn nằm xuống thiếp được một lúc, tới khi thức dậy thằng nhỏ bỏ đi mất tiêu. Hắn hốt hoảng thọc tay vào túi quần kiểm tra, số tiền vẫn còn nguyên. Hắn thở phào, xếp mền bỏ vào túi, quàng lên vai bước đi.

Cả ngày hắn đi tìm việc làm nhưng không ai mướn, đành xài thật dè xẻn từng đồng. Xong, trở lại nơi tối qua nằm ngủ.

Hắn còn hút thuốc thì thằng nhỏ lại về. Nó thò lỗ mắt nhìn, trách hắn:

- Sao ông giành chỗ ngủ của tui hoài vậy?
- Chỗ nào của mày?
- Thì đây chứ đâu?
- Vậy hả? Thôi để tao ngồi chơi một chút rồi đi, trả chỗ cho.

Thằng nhỏ thấy người đàn ông vạm vỡ nhưng có vẻ biết điều, liền tới ngồi cạnh hỏi chuyện. Bỗng nhiên hắn trút hết tâm sự với thằng nhỏ. Từ chuyện bỏ làng ra đi, đến chuyện ở tù hai lần, cả việc từng ăn ở với đàn bà lang thang và bây giờ là không tìm được việc làm.

Nghe xong, thằng nhỏ phán một câu xanh rờn:

- Dám chùng tui là con ông lắm à?
- Nói bậy! - Hấn nạt thật sự - Mày con của ai?
- Má tui làm gái, gặp ông nào đó ở với bà. Bà có bầu thì đẻ ra tui. Bà bệnh chết rồi. Mấy năm trời tui sống với một bà già mù, dắt đi ăn xin lay lắt. Rồi bà cũng chết luôn. Còn mình tui.

- Vậy mà nói là con tao?
- Biết đâu được?
- Mày làm nghề gì mà lúc nào cũng về muộn?
- Buổi sáng tui đi khiêng cá biển, tiếp bà chủ làm khô. Buổi chiều tui đi bán thêm vé số, tới khuya mới về đây ngủ.
- Sao mày hồng ngũ ở chỗ làm khô luôn, từ bến cảng đi tới đây xa bộn?
- Ông khờ quá! - Thằng nhỏ đập muỗi cái bộp, rồi nói tỉnh queo - Muốn kiếm được việc làm bộ để lắm sao, mình cù bơ cù bắt ai muốn? Phải nói dóc: Nhà ở xóm Bánh Tằm, có ba má đảng hoàng, tại nghèo mới đi kiếm việc làm tiếp gia đình, tới về nhà chớ bộ.
- Mày giỏi hơn tao - Hấn buột miệng khen, hỏi tiếp - Mày làm đủ sống không?
- Dư! Cho ông biết tui lấy vé số bằng tiền mặt đảng hoàng. Còn tiền gửi cho ông chủ thầu cất giùm một số nữa.
- Quá xạo!
- Hồng tin thì thôi - Thằng nhỏ nằm xuống, ngáp vắn ngáp dài - Ông ngủ đây với tui cũng được, ngủ chung với ông ấm hơn.

Tự dưng hấn cảm thấy mình bị xúc phạm khi phải ngủ nhờ thằng nhỏ, dù rằng thêm xi măng là của bệnh viện. Nhưng rõ ràng thằng nhỏ oai hơn hấn ở chỗ đầy vẻ tự tin và có việc làm đủ sống. Hấn ôm túi đứng lên bỏ đi. Thằng nhỏ vòng tay ra sau ót, nhóng cổ nói:

- Dân bụi đời mà còn bày đặt tự ái.

Hắn đảo một vòng nhỏ, kết cuộc đành trở lại. Thằng nhỏ cười hi hi:

Tui nói rồi. Chỗ này là ngon lành nhất thị xã, ngủ lạng quạng tổ bảo vệ lôi về khu phố phạt tiền là chết – Nó lẩn người xích qua, nhường phần cho người đàn ông nằm xuống bên cạnh, thì thảo – Tôi chỉ cho ông chỗ ngủ ngon lắm.

- Ở đâu?

Trong bệnh viện. Vô ngủ ngoài hành lang người ta tưởng đầu mình đi nuôi bệnh, hồng ai thêm đuối.

Hắn thở dài trong bóng tối:

- Sao mày hồng vô đó ngủ, xúi tao?

- Tui ghét mùi thuốc sát trùng.

- Tao cũng vậy.

Sáng ra, thằng nhỏ lại thức sớm đi trước, hắn tiếp tục quần quanh với một ngày không có việc làm. Hắn không dám ăn cơm chỉ ăn bánh mì, uống một bọc trà đá, dành tiền cho những ngày sau.

Đêm nay, phố thị buồn mênh mang theo tâm trạng. Hắn bắt đầu chùn ý chí, nghĩ thầm: "Lúc mới ra tù còn ít tiền, giá cứ tìm nơi nào đó gần trại giam ở lại, làm thuê làm mướn chắc dễ dàng hơn".

Hắn nghe sống mũi cay cay, hình như một vài giọt nước đòi rơi ra từ mắt, hắn không kiềm giữ cứ để nó tuôn trào.

Bàn tay thằng nhỏ sờ vào mắt hắn:

- Ngủ rồi hả? Ý trời, sao ông khóc, chưa kiếm được việc làm phải không?

Hắn gượng cười:

- Tao khóc hồi nào? Tại ngáp chảy nước mắt thôi.

Thằng nhỏ ra vẻ sành sỏi:

- Má tui nói bụi đời mà còn biết khóc là bụi đời lương thiện. Tui khoái ông rùi đó, ngồi dậy "hưởng xái" với tui cái bánh bao nè.

Hắn ngồi lên sượng sùng:

- **Mày sang quá.**

- **Ờ! Tui ăn sang lắm, hông ăn sao đủ sức đi làm suốt ngày!**

- **Nó ngừng lời ngoạm một miếng lớn bánh bao, rồi nói nhẹ xề – Ông chịu để tui giúp, chắc sẽ tìm được việc làm.**

- **Làm gì? - Hắn có vẻ không tin, thờ ơ hỏi.**

- **Trước tiên, ông chịu làm ba tui nghe?**

Hắn lắc đầu nguây nguậy:

- **Thân tao lo chưa xong, làm sao nuôi mày?**

- **Ai bắt ông nuôi tui, tui nuôi ông thì có. Tui giới thiệu với bà chủ ông là ba tui. Nếu được nhận vô làm khô cho bả, sức ông mạnh, kiếm tiền nhiều hơn tui là cái chắc.**

- **Làm gì?**

- **Khiêng cá, gỡ khô ngoài nắng, vác khô lên xe - Thăng nhỏ ngừng lời đưa tay nắm cổ tay hắn bóp bóp – Ông bụi đời mà sao hông ốm, lại khỏe mà còn hiền nữa chứ!**

Một năm ở tù, tao lao động tốt mà - Hắn tự hào khoe, nói tiếp – Ai mới ở tù ra mà hông hiền, có người sau khi được cải tạo thành tốt luôn, có người hiền được vài ba bữa.

- **Nè! Ông nhớ việc cần thiết là: Nhà mình ở xóm Bánh Tằm, vợ ông bán bún cá, tui còn hai đứa em gái đang đi học. Mà ông có bộ đồ nào mới hơn bộ này không, ngày đầu đi xin việc phải đẹp trai, ít te tua một chút.**

Hắn vỗ vỗ tay vào cái túi du lịch:

- **Có, tao còn một bộ hơi mới. Mày tên gì, sao má mày ở xóm Bánh Tằm mà bán bún?**

- **Thì nói mẹ nó vậy. Tui tên Tèo nghe ba?**

- **Tao chịu cách xin việc của mày, nhưng tao ghét có con lắm. Ở chỗ làm mày kêu tao bằng ba, ngoài ra thì xưng hô như bây giờ.**

- **Ông cả chớn chết mẹ, người ta giúp cho mà còn làm phách - Thăng Tèo nghe răng cười hì hì – Ăn bánh bao vô khát nước quá ta.**

- **Tao mua cho - Hắn đứng lên đi lại quán mua hai bịch Pepsi.**

Thăng Tèo nhăn mặt:

- Chưa có việc làm mà sài sang quá vậy ba?

Hắn nghiêm mặt:

- Mày còn kêu như vậy, tao không nói chuyện đâu. Đây là tao đãi mày, cảm ơn công giúp tao có việc làm.

- Biết đâu người ta hồng nhận thì sao?

- Thì kệ, coi như phá huê cái bánh bao với mày.

Đêm đó hắn khó ngủ, lằm thằm nghiền ngẫm cái hoàn cảnh gia đình và địa chỉ do thằng Tèo đặt ra giúp hắn.

Vóc dáng khoẻ mạnh của hắn làm vừa mắt bà chủ. Hắn có việc làm, lương tháng kha khá, bèn bàn với thằng Tèo hùn nhau kiếm một chỗ trọ, thằng Tèo đồng ý.

Cái chỗ ở nhỏ xíu như cái hộp, ban ngày nắng nóng một ngột thở, nhưng cũng sướng hơn ngủ ở thềm rào bệnh viện. Hơn nữa, ban ngày "cha con" nó có ở nhà đâu mà sợ nóng. Hắn và thằng Tèo có vẻ thương nhau nhiều hơn, nhưng không ai chịu bày tỏ điều đó. Nếu không phải ở chỗ làm khô mà thằng Tèo lỡ miệng kêu ba, là hắn cau mày khó chịu. Thằng Tèo không ưa cái kiểu bực bội của hắn, nên nói chuyện với hắn trống không, hồng ông hồng ba gì hết.

Hắn những tưởng cuộc sống êm trôi với công việc tanh tưởi cá biển. Nhưng sự đời thật không đơn giản, tới tháng làm thứ năm thì có chuyện xảy ra.

Sáng nay mới vác cần xé cá từ tàu lên bờ, thấy xôn xao trên nhà chủ, hắn vội đi lên.

Thằng Tèo đang bị bà chủ nắm áo. Bà ngoác cái miệng tô môi son đỏ chót gào lên:

- Nó ăn cắp bóp tiền, tui mới để đây xoay lưng đi vô, quay ra đã mất. Có mình nó đứng đây, ai vào lấy chớ?

Thằng Tèo nước mắt ngấn nước mắt dài, mũi dãi lòng thòng quẹt lấy quẹt để:

- Tui không ăn cắp đâu. Tui tốt nào giờ bà chủ biết mà?

- Nghèo mà tốt gì mà? Ba mà hông biết dạy con, tao tốt với cha con mà quá, sao trả ơn vậy hả?

Hắn đứng im không thanh minh, mặc cho bà chủ xĩa xối chữ không ra gì cái thằng cha là hắn. Hắn đi lại bên thằng Tèo hỏi ngọt ngào:

- Mà có lấy tiền của bà chủ không?

- Tui thề có trời, tui không lấy.

Một bên bà chủ sang trọng nói mát, một bên là thằng con hờ bảo không lấy. Hắn còn đang lúng túng thì hai anh công an phùng tới. Mỗi lần gặp công an hắn lại nhớ tới trại giam. Hắn nghĩ thằng Tèo mới hơn mười tuổi mà phải chịu tiếng tù tội, sẽ ảnh hưởng tới tương lai sau này của thằng nhỏ không ít và hắn sâu trong ký ức nó khó nguôi quên. Như bản thân hắn đây! Có thể nó lỡ dại một lần, nhưng làm sao nữa để nó bị bắt, khi thực bụng hắn thương nó như con.

Hắn vệt đám người hiếu kỳ bu xung quanh, đi tới trước mắt hai anh công an thú tội:

- Tui ăn cắp tiền của bà chủ, lỡ tay đánh rơi xuống nước, chắc là trôi ra biển mất rồi.

Hắn im lặng đi theo đà đẩy của người công an, không thèm nhìn thằng Tèo đang há hốc miệng trông theo hắn. Lòng hắn nặng trĩu nhớ tới tiền án có sẵn. Nhưng rồi hắn chuyển sang niềm hy vọng: "Chắc chắn các anh công an sẽ tìm ra thủ phạm và mình được trả về".

Thằng Tèo thấy niềm thương cảm dâng lên đầy ứ ngực, nó tốc chạy theo, hai tay đưa về phía trước chơi với. Giọng nó khàn đục, gào tha thiết:

- Ba ơi, ba bỏ con sao ba?

Bất giác hắn xúc động tột cùng, cảm giác thương yêu chạy dọc sống lưng làm ớn lạnh. Hắn giật phắt người, quay lại hỏi bằng giọng âu yếm:

- Con kêu ba hả Tèo?

Công an đưa hắn lên xe. Thằng Tèo chạy theo, luôn lách trong dòng xe cộ, hụp hử trong khói bụi sau xe. Nó chạy luôn tới trụ sở công an, lảng vảng đứng ngoài chờ mà không biết chờ cái gì. Không thể làm gì hơn, thằng Tèo chửi cha chửi mẹ kẻ nào ăn cắp bóp tiền của bà chủ và nó tin tưởng các chú công an sẽ bắt được thằng ăn cắp.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thằng Tèo đang ngồi dựa lưng vào tường, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, thì một bàn tay ai đập mạnh vào vai. Nó giật mình dụi mắt. Bà chủ nách kẹp cái bóp, đứng ngó nó cười toe toét:

- Đi vô lãnh ba mày ra. Cái bóp dì mang theo lúc đi tiểu, bỏ quên trong toa lét mà tưởng mất. Dì đáng trí quá.

Vậy là "ba" thằng Tèo được thả. Nó nhào tới thót lên cổ ba để ba cõng nó tung tung trên lưng miệng liến thoắng:

- Ba thấy chưa? Ở hiền gặp lành mà!

Bà chủ đi sát bên, đưa tặng cha con nó chút tiền với thái độ của người có lỗi. Hắn lắc đầu không nhận vì đây chỉ là sự hiểu lầm. Thằng Tèo đột ngột dùng cả hai tay giật phắt nắm tiền, nói gọn hơ:

- Con cảm ơn bà chủ. Tiền này cha con mình xài cả tháng đó ba.

Trước hành động đường đột của thằng Tèo, hắn còn biết làm gì hơn là cảm ơn bà chủ. Rồi quay sang rầy "con"

- Con thiệt mất dạy quá, chắc phải cho đi học thôi.

- Ông nói cái gì? - Thằng Tèo khom người xuống nhìn hắn hỏi gằn.

Hắn lặp lại:

- Ba nói con phải đi học để cô giáo dạy những điều hay lẽ phải mới mong lên người.

Thằng Tèo đang ngồi trên lưng đột ngột tụt xuống. Nó lặng im đi miết lên phía trước. Hắn đuổi theo nó, hỏi:

- Sao vậy? Bộ con hông muốn đi học hả?

Không quay người lại, thằng Tèo chum chím cười, trả lời:

- Ba hông biết gì hết trơn, tui đang khoái chớ bộ.

Gió từ biển thổi lộng vào mát rượi. Hần mỉm cười nhủ thầm: "Gió nhiều thật dễ thở"

**Nhân dịp
Father's Day 2015**

30- Câu chuyện của người lái taxi sẽ khiến bạn ngừng than thở ngay lập tức

Hàng ngày, bạn luôn miệng than thở về những bộn bề lo toan trong cuộc sống, vậy hãy đọc câu chuyện dưới đây và dừng việc than thở lại!

Cuộc sống có quá nhiều điều khiến bạn mệt mỏi và bạn sẽ không ngừng than thở về những vất vả, những khó khăn trong công việc hay những buồn phiền, đau khổ, dằn vặt trong chuyện tình cảm.

Cuộc nói chuyện giữa người lái taxi và nhà văn dưới đây sẽ phần nào khiến bạn cảm thấy hài lòng với cuộc sống của mình hơn, dừng việc than vãn lại và tập trung thay đổi nó!

Một nhà văn trong chuyến công tác của mình vô tình gặp một người lái taxi và được nghe một câu chuyện vô cùng thú vị.

Khi nhà văn này vừa ngồi vào xe thì tài xế liền hỏi: “Ông có muốn uống gì không?”. Nhà văn vô cùng kinh ngạc : “Trên xe cũng phục vụ cả đồ uống sao?”

“Vâng, không chỉ có cà phê, trên xe còn nhiều loại đồ uống khác và còn có cả báo nữa” – Người lái xe vừa cười vừa giới thiệu.

“Vậy một ly cà phê nóng thì sao? ” - Nhà văn hỏi.

Người lái xe liền rót một ly cà phê nóng từ chiếc bình giữ nhiệt để ở bên cạnh và đưa cho nhà văn, kèm theo một danh sách các loại báo cho nhà văn chọn lựa.

Lát sau người lái xe lại ân cần hỏi nhiệt độ trên xe đã vừa chưa, nơi cần đến có phải đi bộ xa không. Nhà văn cảm thấy vô cùng ấm áp và kỳ lạ.

Người lái xe trả lời: “Trước đây, khi mới bắt đầu công việc này, xe của tôi không hề có những dịch vụ như thế này, tôi cũng giống như những người khác, hay than vãn, than vãn về thời tiết khó chịu, về đồng lương ít ỏi, hay về tình trạng kẹt xe hàng ngày.

Rồi một ngày, tôi vô tình nghe được trên radio một câu chuyện và nó đã làm thay đổi cách nghĩ của tôi. Đó là chương trình giới thiệu về một cuốn sách mới mà trong cuốn sách đó có đề cập đến một quan điểm rất hay về việc ngừng than vãn, thành công sẽ đến với bất kỳ ai.”

Câu chuyện của người lái taxi khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều... (Ảnh minh họa)

“Tôi bất chợt nhận ra rằng, tất cả những gì tồi tệ đang xảy ra với mình đều do mình tạo ra. Và rồi tôi quyết định thay đổi. Năm đầu tiên, tôi cười với tất cả hành khách và thu nhập của tôi tăng lên một bậc.

Năm thứ hai, tôi quan tâm đến tất cả những cảm xúc buồn vui hờn giận của hành khách và an ủi họ, thu nhập của tôi lại tiếp tục tăng lên.

Năm thứ ba, cũng chính là năm nay, tôi biến chiếc xe của tôi thành một chiếc xe taxi với những dịch vụ năm sao, và bây giờ hành khách phải gọi điện đặt trước nếu muốn đi xe của tôi. Ngài chỉ là hành khách mà tôi tiện đường đón thôi.”

Câu chuyện của người lái taxi đã khiến cho nhà văn vô cùng kinh ngạc và nhận ra là mình đã than vãn quá nhiều trong cuộc sống hàng ngày. Ông đã viết câu chuyện này thành sách, rất nhiều độc giả đã làm theo và nhận thấy cuộc sống của mình đã thay đổi rất nhiều.

Có câu: “Xa đáo sơn tiền tất hữu lộ” (Xe đến trước núi sẽ có đường), chỉ cần bạn thay đổi thái độ sống, vứt bỏ thói quen than thở và mạnh dạn làm những việc nên làm với quyết tâm vượt qua khó khăn, lâu dần bạn sẽ nhận thấy những đột phá tích cực trong cuộc sống!

Theo Trí thức trẻ

31- Cảm động chuyện khỉ nhận chó con bị bỏ rơi làm “con nuôi”

Câu chuyện về một chú khỉ chăm sóc một chú chó con bị bỏ rơi như con của mình đang khiến cộng đồng mạng tại Ấn Độ cảm động.

Nhiều người qua lại trên một con phố đông đúc ở thị trấn Rode (Ấn Độ) đều phải chú ý đến hình ảnh một chú khỉ luôn giữ chặt một chú chó con trên tay.

Ban đầu nhiều người nghĩ rằng chú khỉ này chỉ đang đùa giỡn với chú chó con, tuy nhiên sự thật hoàn toàn không phải như thế. Theo người dân địa phương, chú chó con đã bị bỏ rơi và lang thang trên đường phố trước khi được chú khỉ giữ lại nuôi và chăm sóc như con của mình.

Những hình ảnh được truyền thông địa phương ghi lại cho thấy chú khỉ đã bảo vệ chú chó con khỏi bị những con vật khác “bắt nạt”, chia sẻ bữa ăn của mình cho chó con.

Theo thông tin từ tờ báo địa phương The Logical Indian, thậm chí chú khỉ còn chờ cho “con nuôi” của mình ăn no rồi mới bắt đầu bữa ăn của mình.

Câu chuyện về “tình cha con” không cùng huyết thống giữa chú khỉ và chó con được lan truyền nhanh chóng trên Internet và “gây sốt” trong cộng đồng mạng tại Ấn Độ. Nhiều người sau khi biết được câu chuyện đã mang thức ăn đến cho cặp khỉ và chó này.

Những hình ảnh tình cảm “cha con” giữa khỉ và chó:

Chú khỉ luôn giữ chặt “con nuôi” của mình ở bất cứ đâu

Chú khỉ bảo vệ chó con khỏi bị bắt nạt bởi những con chó khác lớn hơn

Chú khi luôn chia sẻ thức ăn với “con” của mình và bao đảm chó con ăn no trước khi thưởng thức bữa ăn

Câu chuyện được lan truyền nhanh chóng trên Internet và rất nhiều người cảm động, thán phục tình cảm giữa hai con vật khác biệt nhau.

32- Đôi dép của bà Đẹp

ĐÀM HÀ PHÚ -

(PLO) - Hôm nay tôi đi trao một ngôi nhà tình thương, do công ty của tôi tài trợ xây dựng cho một hộ dân nghèo, bà Bùi Thị Đẹp, ở Vĩnh Long. Tôi rất vui vì tới nơi thấy món quà của mình, một ngôi nhà mới khá khang trang, dù nằm sâu trong ruộng.

Điều bất ngờ là dù vui với căn nhà mới, mà theo bà Đẹp, một người phụ nữ tật nguyền nghèo khổ, là 60 năm nay bà có nằm mơ cũng không thấy, là căn nhà chẳng có một tài sản gì, ngoài cái chiếu rách và cái quạt máy cũ. Chúng tôi tặng thêm bà quà tân gia là một số tiền để mua sắm đồ dùng, bà luôn miệng nói "tôi đội ơn mấy chú" làm tôi đỡ lời hồng kíp.

Đôi dép của bà Đẹp

Trong hình là đôi dép của bà Đẹp, bà lụm mỗi nơi 1 chiếc để mang đã hơn năm nay.

Tôi nghĩ, đôi dép của bà Đẹp rồi lại nghĩ về những công trình phù phiếm, lãng phí, nghĩ về một ông quan ngân hàng rút tiền ngàn tỷ để chi xài cá nhân; nghĩ về một ông trưởng phòng của công ty nhà nước có 40 lô đất, căn nhà....

ĐÀM HÀ PHÚ

34- ‘Không phải nghèo là chôn danh dự’

HOÀNG LAN -

(PL)- Đó là câu trả lời của bà Ngọ ngồi bán chuối ở góc đường Nguyễn Công Trứ và Nguyễn Thái Học, quận 1 (TP.HCM) khi tôi hỏi bà tại sao không chạy lại xin quà tết gần đó trong khi mọi người đang bu đen bu đỏ.

Bà xua tay nói: “Bà ngồi đây thôi, ai cho quà thì bà nhận chứ không đi xin. Bà nghèo nhưng còn có danh dự của bà. Không phải nghèo là chôn danh dự đi. Bà xin vậy rồi sẽ quen nét, làm sao mà dạy cháu được”.

Ai từng gặp một lần sẽ ấn tượng với bà già bán chuối không nói thách, không nài nỉ bao giờ, trả xuống một ngàn rồi đi bà cũng sẽ không kêu lại. Ai còn dư một ngàn khi mua chuối lần trước, bà cũng nhắc để bù tiền vào nải chuối mới. Phần lớn người ta biết bà chứ bà không biết họ.

*Bà Ngo bán chuối và ngôi nhà bé xíu của bà bị lửa từ nhà hàng xóm
táp qua khi chợ Gà bị cháy khiến cửa và tường sạm đen. Ảnh:
HOÀNG LAN*

Chỉ mới 64 tuổi thôi nhưng trông bà như đã ngoài 70 tuổi bởi vẻ ngoài hom hem, chẳng chịt vết chân chim in hằn trên khuôn mặt và đi đứng liêu xiêu. Cũng phải thôi, ở cái tuổi gần đất xa trời, bà còn phải bươn chải nuôi thân già và đưa cháu ngoại

không cha không mẹ từ lúc vài ngày tuổi bằng từng nải chuối. 16 năm trước, trong lúc ngồi bán chuối, bà thất thân khi nghe người cùng xóm loan báo con gái bà bỏ rơi đứa con thơ không rõ cha là ai ngoài chợ rồi bỏ đi đâu biệt tích. Ai xin cháu bà cũng nhất quyết không cho. Không thể nghỉ bán chuối, bà đem cháu ra đường, bỏ đứa cháu vào cái rổ đựng chuối, cháu khóc thì đưa cho bú sữa đậu nành. Cháu đói thì quậy cháo pha ít đường phèn cho ăn, cứ thế mà lớn. Nghèo mấy bà cũng cố gắng cho cháu đi học. Tuấn - cháu bà nay cũng đã học đến lớp 10. “Cha mẹ nó đã không được rồi, bà chỉ mong cho nó đi học biết cái chữ, biết phải biết trái mà tránh chứ bà không sống cả đời để dạy nó được” - bà tâm sự.

Đợt chợ Gà cháy lớn mới đây, căn gác nhỏ của bà cũng bị lửa tấp cháy sém chấy nhựa cả đường ống nước và điện. Số tiền hỗ trợ của phường chỉ đủ sửa lại đường dây điện, nước, còn bức tường và cửa cháy đen đành để tạm vậy. “Cháu bà nghe chợ cháy, chạy về nhà không thấy bà, nó đi kiếm mà khóc quá chừng, nó biết thương bà như vậy là bà mừng lắm” - bà kể. Năm nay bà bị đưa ra khỏi diện hộ nghèo nên phải vét hết 3 triệu đồng đóng học phí cho cháu chứ không được miễn như mấy năm trước. Mấy ngày sắp tết, ai ai cũng tranh thủ bán thêm cái này cái kia, bà chỉ độc vài nải chuối xanh, vàng như mấy mươi năm qua.

Tết rồi, bà đã thuê xe ôm chở xuống Bà Điểm (Hóc Môn), quê cha mẹ bà để thắp hương, hóa vàng, mua cát đổ vào mả cho đẹp. Bà cũng sắm được cái quần mới mua ở chợ rồi đem cho thợ may đập lại vài đường cho chắc, năm mới cũng có bộ đồ láng mặc với người ta. Bao nhiêu năm qua, từ cuộc mưu sinh, bà chứng kiến không biết bao nhiêu là chuyện buồn vui của phố. Năm nào bà cũng chỉ có một mong ước khỏe mạnh để nuôi đứa cháu ăn học nên người và biết phải quấy mà sống với người ta.

HOÀNG LAN

34- 'Không vì chiếc xe mà đánh mất niềm tin với nhau'

TRẦN NGỌC -

(PLO)- Đó là câu nói của bà chủ quán nước ở ấp 3, xã Phú Ngãi, huyện Ba Tri (tỉnh Bến Tre) khi cho một ông khách lạ mượn xe máy của mình.

Sáng 11-10, một đoàn du khách năm người gửi xe ô tô ngoài đường lớn, đi bộ tham quan những vườn dừa trong khu vực ấp 3, xã Phú Ngãi, huyện Ba Tri (tỉnh Bến Tre).

Đoàn du khách ghé vào một quán nhỏ, gọi nước uống. Do chưa kịp ăn sáng nên mọi người đều đói bụng. Khách hỏi và được chị chủ quán cho biết có một xe bánh mì cách quán khoảng 500 m.

Một ông khách đứng lên định lội bộ đi mua bánh mì, chị chủ quán liền nói: "Lấy xe máy của tôi đi cho nhanh, đi bộ xa lắm". Nói xong chị chủ quán chỉ chiếc xe máy còn khá mới dựng sát tường và đưa chìa khóa cho ông khách.

Ông khách được chị chủ quán tốt bụng không quen biết ở Bến Tre cho mượn xe máy. Ảnh: TRẦN NGỌC

Nhóm du khách bắt ngờ, nhìn nhau. Một ông khách lên tiếng: "Chúng tôi với chị đâu quen, chị không sợ chúng tôi lấy xe của chị luôn à?".

Chị chủ quán cười, nói: "Sống phải tin nhau chứ. Tôi nghĩ các anh không vì chiếc xe mà đánh mất niềm tin với nhau".

Nhóm du khách không nói gì, nhìn nhau và cười. Một người đứng lên dắt xe máy vừa mượn của cô chủ quán tốt bụng và chạy đi mua bánh mì.

TRẦN NGỌC

35- Thay cầu khỉ bằng cầu bê-tông

Nhóm VK xây gần 200 cây cầu cho quê hương (HCM CityWeb) – Nhóm VK - một nhóm kiêu bào hoạt động phi lợi nhuận ở TPHCM – sẽ khánh thành cầu VK187 tại xã Tân Đông, huyện Thạnh Hóa, tỉnh Long An vào ngày 01-2-2015.

Cầu VK187 có chiều dài 55m, ngang 2,5m, tải trọng 2 tấn, tổng giá trị xây dựng 502 triệu đồng, trong đó UBND xã Tân Đông đóng góp 200 triệu đồng, phần còn lại do các thành viên nhóm VK tài trợ.

“Đây là món quà Tết chúng tôi dành tặng bà con”, ông Nguyễn Văn Công (Việt kiều Pháp), trưởng nhóm VK cho biết tại [Hội nghị](#) tổng kết công tác đối với người Việt Nam ở nước ngoài năm 2014 của Ủy ban về người Việt Nam ở nước ngoài TP.

Ông Công kể về hai hình ảnh lần đầu ông bắt gặp cách đây 11 năm khi đến các tỉnh miền Tây. Đó là hình ảnh một cô giáo đi trên chiếc cầu khỉ tay cầm không chỉ cặp mà cả một túi nilon nhỏ đựng một bộ quần áo - đề phòng nếu bị ngã xuống cầu ướt sẽ có đồ thay để lên lớp và một học trò nhỏ xiu đi chông chênh trên chiếc cầu khỉ nhưng trên vai phải vác cả chiếc xe đạp.

Hình ảnh này khiến ông cùng bạn bè trăn trở và quyết định thành lập nhóm VK, viết tắt của hai chữ “Việt kiều” gồm

những kiều bào ở các nước vào năm 2004 để thực hiện chương trình từ thiện xây dựng cầu bê tông thay cầu khỉ cho bà con ở Đồng bằng sông Cửu Long. Kinh phí xây cầu từ chính tiền túi của các thành viên và kêu gọi đóng góp của các kiều bào đang sinh sống ở nhiều nước.

Ông Công cho biết sau 3 năm thành lập, nhóm đã xây được 26 cầu bê tông với tổng kinh phí trên 3,4 tỷ đồng, nhiều hơn 16 cầu so với kế hoạch ban đầu đề ra. Tính đến nay, nhóm đã xây dựng được 187 cầu với tổng chiều dài 4.839m, gấp 2 lần chiều dài của cầu Cần Thơ với tổng kinh phí gần 21 tỷ đồng.

Những cây cầu bê tông không chỉ tạo điều kiện cho bà con và học sinh đi lại thuận tiện, an toàn, nhất là trong mùa mưa lũ, mà còn tạo điều kiện thúc đẩy phát triển kinh tế, xã hội và làm thay đổi bộ mặt vùng sông nước Đồng bằng sông Cửu Long, ông nói.

Minh Thư

Kính gửi : Các nhà tài trợ, các bạn bè

Nhóm VK trân trọng kính mời các các nhà tài trợ, các bạn bè tham gia dự lễ khánh thành 2 cây cầu hữu nghị :

VK 192 tại xã An Hòa, huyện Châu Thành và VK 196 tại xã Mỹ Đức, huyện Châu Phú, tỉnh An Giang

Ngày thứ bảy và Chủ Nhật 19 & 20.12.2015 tại xã Mỹ Đức, huyện Châu Phú, tỉnh An Giang

Trong chương trình có phát 100 phần quà cho các em học sinh nghèo

Rất mong nhận được sự quan tâm và chia sẻ của các bạn

Ngoài ra, nhóm VK có tổ chức đoàn ghé tham quan khu du lịch Núi Cấm - một địa danh đẹp của tỉnh An Giang

(Chi tiết chương trình các bạn vui lòng xem thư mời đính kèm)

Trân trọng

Nguyễn Văn Công
Đại diện nhóm VK

Kính gửi : Các nhà tài trợ, các bạn bè

Nhóm VK trân trọng gửi các nhà tài trợ, các bạn bè thông tin số 4 xây cầu miền Bắc

Vào ngày 21.01.2016, cây cầu số 01 MB đã hoàn thành tại xã Công Chính, huyện Nông Cống, tỉnh Thanh Hóa.

Đại diện ủy ban nhân dân và bà con xã rất vui mừng phấn khởi khi có một chiếc cầu mới rất đẹp và an toàn để qua lại.

Cầu số 02 MB tại xã Phú Nhuận, huyện Như Thanh, tỉnh Thanh Hóa đang được thi công.

Và 2 cây cầu tại xã Hương Giang, huyện Hương Khê, tỉnh Hà Tĩnh cũng đang được triển khai thực hiện.

Nhóm VK cảm ơn các nhà tài trợ, các bạn bè đã hết lòng ủng hộ, chia sẻ với sự khó khăn trong việc đi lại của người dân vùng sâu vùng xa miền núi hai tỉnh Thanh Hóa và Hà Tĩnh.

Trân trọng

Nguyễn Văn Công
Đại diện nhóm VK

HOẠT ĐỘNG NHÓM VK

N°79 Bảng thông tin

1. Đã hoàn thành

Chiều dài : 45m Chiều ngang : 2,5m
 Tải trọng : 2 tấn

4. Tổng giá trị công trình : 445.000.000đ

Nhà Tài Trợ :

• UBND xã Bình Phú	222.500.000đ	• Chị Phương (VK B)	3.000.000đ
• Ông Đình Tuấn (VK Pháp)	90.000.000đ	• Chị Hương	1.000.000đ
• Sư bà Mạn Đà La	54.850.000đ	• Nguyễn Thị Hồng Hương (VT)	2.000.000đ
• Nhóm Duy Nguyễn	30.000.000đ	• Nguyễn Văn Kỳ (VT)	100USD
• Cô Bùi Minh Trục	10.000.000đ	• Nhóm cô Vệ	2.000.000đ
• Valerie Phương Uyên Trinh (VK Mỹ)	500USD	• Phật tử Phú Hòa Đông	2.250.000đ
• Gia đình Tô Văn Quý	10.000.000đ	• Mr Ha Van Kim (VK Mỹ)	2.200.000đ
• Lê Tú (VK Mỹ)	100USD		

2. Đang Thi Công

Xã : Vĩnh Mỹ A
Huyện : Hòa Bình Tỉnh : Bạc Liêu
1. Tổng giá trị công trình : 137.410.000đ
Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Vĩnh Mỹ A :100.000.000đ
- Bà Nguyễn Thị Đông (VK Mỹ) :200 USD
- Anh chị Hùng - Nữ :5.000.000đ
- Anh chị Dương - Tim :5.000.000đ
- Họ Dac Quỳnh Dung :4.000.000đ
- Cô Hậu :2.000.000đ
- Chị Uyên :700.000đ

Còn thiếu : 16.300.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Xã : Vĩnh Mỹ A
Huyện : Hòa Bình Tỉnh : Bạc Liêu
4. Tổng giá trị công trình : 159.284.000đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Vĩnh Mỹ A :80.000.000đ

Còn thiếu : 79.284.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

3. Chuẩn Bị Thi Công

Xã : Núi Tô
Huyện : Tri Tôn Tỉnh : An Giang
4. Tổng giá trị công trình : 228.281.500đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Núi Tô :180.000.000đ

Còn thiếu : 48.281.500đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Xã : Bình Phú
Huyện : Châu Phú Tỉnh : An Giang

4. Tổng giá trị công trình : 336.000.000đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Bình Phú :168.000.000đ

Còn thiếu : 168.000.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

DA 376

Chiều dài : 32m Chiều ngang : 2m
Tải trọng : 1 tấn

Xã : Phụng Hiệp
Huyện : Phụng Hiệp Tỉnh : Hậu Giang

4. Tổng giá trị công trình : 226.175.000đ

Nhà Tài Trợ :

- Giáo xứ Phụng Tường146.175.000đ
- Ông Đinh Tuấn (VK Pháp) :.....25.850.000đ
- Ông Lee Dang (VK Mỹ) :.....54.150.000đ

Xã : Tân Thành Tây
Huyện : Mỏ Cày Bắc Tỉnh : Bến Tre

4. Tổng giá trị công trình : 119.142.000đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Tân Thành Tây 60.000.000đ
- Cô Ngô Thanh Loan : 20.000.000đ
- Vũ Tuyết Hạnh : 1.000.000đ

Còn thiếu : 38.142.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

DA 384

Chiều dài : 18m Chiều ngang : 2,5m
Tải trọng : 1 tấn

DA 368

Chiều dài : 28m Chiều ngang : 2,5m
Tải trọng : 2 tấn

Xã : Phương Phú
Huyện : Phụng Hiệp Tỉnh : Hậu Giang

4. Tổng giá trị công trình : 234.840.000đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Phương Phú :117.420.000đ
- Ông Lee Dang (VK Mỹ) : 10.000.000đ

Còn thiếu : 107.420.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Xã : Phú Cường
Huyện : Tam Nông Tỉnh : Đồng Tháp

4. Tổng giá trị công trình : 352.250.000đ

Nhà Tài Trợ :

- UBND xã Phú Cường :176.125.000đ

Còn thiếu : 176.125.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

DA 389

Chiều dài : 36m Chiều ngang : 2,5m
Tải trọng : 2 tấn

Xã : Tân Mỹ
Huyện : Chợ Mới Tỉnh : An Giang

4. Tổng giá trị công trình : 560.327.000đ

Nhà Tài Trợ :

• UBND xã Tân Mỹ :.....280.164.000đ

Còn thiếu : 280.163.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Chiều dài : 62m Chiều ngang : 2,5m
Tải trọng : 2 tấn

Chiều dài : 20m Chiều ngang : 2m
Tải trọng : 1 tấn

Xã : Tân Tây
Huyện : Thạnh Hóa Tỉnh : Long An

4. Tổng giá trị công trình : 198.200.000đ

Nhà Tài Trợ :

• Lâm Đặng Văn Dầu :.....100.000.000đ

Còn thiếu : 98.200.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Xã : Phụng Hiệp Huyện : Phụng Hiệp
Tỉnh : Hậu Giang

4. Tổng giá trị công trình : 214.700.000đ

Nhà Tài Trợ :

• UBND xã Phụng Hiệp :.....107.350.000đ
• Robert Quang Việt Trinh (VK Mỹ) :.....500USD
• Natalie Quỳnh Anh Trinh (VK Mỹ) :.....500USD

Còn thiếu : 85.350.000đ
Mời các bạn tham gia đóng góp

Chiều dài : 30m Chiều ngang : 2m
Tải trọng : 1 tấn

Quyền trẻ em:

4. An toàn khi tới trường, tránh rơi xuống sông, xuống rạch.

Hóc Môn, ngày 07 tháng 03 năm 2016.
Văn phòng Nhóm VK

000

Văn phòng : 47/5A Quốc Lộ 22 - Ấp 2 - Xã : Xuân Thới Sơn - Huyện : Hóc Môn - Tp.HCM
ĐT : 08.3770.2938 Email : < svcong07@gmail.com > Website : <http://www.pontek.fr>

36- Xem nồi cơm của dân!

CHÂN LUẬN -

(PLO)- Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam Nguyễn Thiện Nhân xuống bếp xem bữa cơm của một gia đình làm nhiều người bất ngờ...

Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam Nguyễn Thiện Nhân xem nồi cơm của gia đình bà Phạm Thị Cái, thôn Tượng 3, xã Hợp Thành, TP Lào Cai. Ảnh: Chân Luận

Mọi người đều bất ngờ khi Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam Nguyễn Thiện Nhân nói sẽ xuống bếp nhà bà Phạm Thị Cái, dân tộc Tày tại thôn Tượng 3, xã Hợp Thành, TP Lào Cai khi ông thăm gia đình bà vào tối 12-11.

Đến chính bản thân bà Cái cũng không ngờ được ông Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam lại đi vào bếp nhà mình, mở nồi cơm thơm mùi gạo mới. Đồng thời, xem bữa tối của gia đình bà Cái ăn những món gì.

Trước khi mở nồi cơm của gia đình bà Cái, ông Nhân đã đi thăm khắp gian bếp để xem gia đình bà có được dùng nước sạch hay không. Khi đến khu bếp, ông đã ý nhị xem những món ăn khác mà gia đình bà Cái đã chuẩn bị cho bữa cơm tối.

Sau khi tham quan bếp nhà bà Cái, ông Nguyễn Thiện Nhân dặn dò bà Cái sau khi đã thoát nghèo, gia đình bà Cái cần tiếp tục nỗ lực hơn nữa để trở thành hộ khá giả trong thôn. Đặc biệt, ông còn khuyến khích bà Cái chia sẻ kinh nghiệm thoát nghèo cho những hộ khác để mọi người cùng nhau thoát nghèo, vươn lên khá giả...

Muốn biết gia cảnh giàu nghèo của ai đó, không gì trực tiếp hơn là nhìn vào mâm cơm của gia đình họ. Nhưng việc một lãnh đạo vào tận căn bếp để xem nồi cơm của dân thì lại là chuyện ít thấy và cũng đáng để suy ngẫm, nhất là trong bối cảnh không hiếm những cuộc "vi hành" về địa phương của lãnh đạo chỉ dừng lại ở trong những phòng họp máy lạnh và những chồng báo cáo chứa nhiều con số đẹp...

Chuyến công tác của Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam Nguyễn Thiện Nhân đến thôn Tượng 1, thôn Tượng 3, xã Hợp Thành, TP Lào Cai nằm trong chuỗi hoạt động kỷ niệm 85 năm ngày thành lập Mặt trận Dân tộc Thống nhất Việt Nam 18-11-2015.

Trong tối 12-11, ông Nguyễn Thiện Nhân còn đi thăm gia đình ông Dầu Văn Dạnh, một hộ nghèo của thôn Tượng 1. Ông đã ân cần hỏi thăm về hoàn cảnh gia đình ông Dạnh.

Sau khi hỏi thăm việc học hành của hai con ông Dạnh, ông Nguyễn Thiện Nhân khuyên gia đình ông Dạnh nên cố gắng cho con cái học hành, ít nhất là hết cấp III. Ông cũng khuyên ông Dạnh nên cho con cái biết chi phí học hành mà mình phải nỗ lực đóng cho nhà trường, để “con cái thấu hiểu sự cực nhọc của cha mẹ và quyết tâm học hành tốt hơn, đền đáp công ơn của các bậc sinh thành”.

“Trước khi đi học, các cháu có được ăn sáng không?” - ông

Nguyễn Thiện Nhân hỏi hai con ông Dạnh. Sau khi biết mỗi sáng, vợ chồng ông Dạnh đều nấu cơm cho con cái ăn đi học, ông rất mừng và nói rằng: “Bố mẹ vất vả nuôi các cháu ăn học, các cháu phải cố gắng học giỏi, sau này có nghề nghiệp để nuôi sống bản thân và thoát nghèo”.

CHÂN LUẬN

37- Rúng động: Hành động gây "sốc" của một nữ Việt kiều tại VN đang khiến cư dân mạng “điên đảo” ...

Một nữ Việt kiều Pháp đã khiến cộng đồng mạng xôn xao vì một hành động rất cao thượng. Người phụ nữ này đã dành cả căn nhà 2 tầng trên phố cổ Hà Nội để đón những người vô gia cư về ăn Tết. Hành động đẹp của người phụ nữ này đã làm cho nhiều người thấy “ấm lòng”.

Ít giờ trước, một dòng status ngắn gọn từ một Facebooker đã khiến nhiều dân mạng xôn xao. Chỉ với vài dòng giản dị như thế này: "Tết, em có căn nhà 30m2 để không. Các cụ biết ai vô gia cư không có chỗ nương nấu đón tết với gia đình, các cụ ới em nhà. Họ có thể ở đến hết rằm tháng giêng. Có đồ ăn cơ bản như là cơm thịt và bánh chưng. Nhà ở đường Nguyễn Tư Giản, phường Phúc Tân, quận Hoàn Kiếm các cụ ạ. (Các cụ share giúp em để nhiều người được ấm chỗ). Thanks các cụ!", câu chuyện một người phụ nữ sẵn sàng mở cửa đón người vô gia cư về ăn Tết cùng đang được lan tỏa chóng mặt.

Chủ nhân của ý tưởng mở cửa cho người vô gia cư về nhà

mình - một ngôi nhà giữa lòng phố cổ - là chị Nguyễn Thị Thanh (Thanh Tina). Chị không phải là một cái tên "nổi bật" trong cộng đồng mạng và những người trẻ, nhưng lại là một trong những "tượng đài" của giới biker (chơi xe moto phân khối lớn) Việt Nam. Thanh Tina là một nữ biker thần tượng của nhiều người, là một "dân chơi" chính hiệu từng đặt chân đến nhiều cung đường phượt thể giới cũng như Việt Nam.

Chị cũng là một Việt kiều ở Pháp. Những năm trước, chị "bay qua bay lại" giữa Pháp và Việt Nam, thường thì ở Việt Nam 8 tháng, ở Pháp 4 tháng, nhưng 3 năm nay, Thanh Tina hầu như ở Pháp để chăm sóc cho cậu con trai út đang theo học một trường kỹ thuật tại đây. Có công việc kinh doanh nhà hàng và quán bar tại Hà Nội, khi chị ở Pháp, con gái lớn chị là người quản lý công việc kinh doanh.

Thời gian này, chị về Việt Nam xây nhà mới, và ý tưởng đón người vô gia cư về căn nhà cũ bỏ không trong dịp Tết đến bất chợt. "Căn nhà của tôi cũng không to lắm, 30 m2 nhưng khoảng 10 m2 là cầu thang và sân vườn. Ngày thường, tôi cho nhóm thợ xây của mình ở trong đó. Sắp Tết, họ cũng nghĩ về quê, căn nhà bỏ không chẳng để làm gì nên tôi nghĩ, nếu người vô gia cư có thể về ở tạm trong thời gian Tết thì cũng hay. Tết mà, nhà ai chẳng ê hề thịt cá, bánh chưng, nên tôi nghĩ chia sẻ cho họ một chút đồ ăn cũng chẳng đáng ngại. Đó chỉ là sự chia sẻ tối thiểu trong khả năng của một cá nhân thôi, chẳng có gì to tát cả đâu".

Chị nhầm tính, căn nhà cũ của mình chứa được khoảng 20 người, nhưng nếu có đông hơn người muốn đến ở, có thể chị sẽ cho họ ở tạm cả căn nhà đang xây dở, ít nhất là để họ khỏi phải chịu mưa rét bên ngoài.

Những lượt like, những lượt chia sẻ, những dấu tag và lời bình luận tăng lên hàng giờ, cùng với sự quan tâm của dân mạng đến lời mời "kỳ cục" và có phần bất ngờ này. Hàng trăm lời bình luận ca ngợi chị như "Bò Tát giữa đời thường", khiến họ "nở hoa trong lòng", lời cảm ơn tấm lòng thơm thảo cũng như chúc chị và gia đình những ngày Tết bình an, vui vẻ đã được

gửi đến. Nick Công Tiến Nguyễn bình luận: "Thế giới này không phải là của người có quyền, cũng không phải thế giới của người có tiền, mà là thế giới của người có tâm".

38- Những Câu nói hay !

Ớt dù cay vẫn ăn cả vỏ.

Chuối dù ngọt cũng bỏ vỏ ngoài...

Có những quy luật tự nhiên của tạo hóa mà ta không thể không thừa nhận...

Vì vậy. . .

- Hãy "**bước tiếp**" dù đã từng "**vấp ngã**"

- Hãy "**hi vọng**" dù đã từng "**thất vọng**"

- Hãy "**mim cười**" dù "**nước mắt**"

từng rơi.

- Hãy "**thật lòng**" dù từng bị

"**lừa dối**"

*Đời chỉ đẹp khi lòng ta cõi mở
Biết khoan dung và khắc phục Tâm mình
Trái lòng Từ đến khắp cả nhân sinh
Để từ đó vườn hoa Tâm hé mở.*

Lửa đã tắt làm sao cháy lại
Chia tay rồi, mãi mãi là xa
Trời hết mưa chưa hẳn đã nắng

KẾT THÚC RỒI CHƯA HẸN ĐÃ HẾT YÊU

**TÔI XIN ĐƯA EM,
ĐẾN CUỐI CUỘC ĐỜI...**

Đồng Cảm VII

Trong cuộc đời này, gặp được nhau đã là **một cái duyên**. Có những người chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng lại khiến ta **lưu luyến mãi** không thôi.

Là mối tình đầu của ai đó thật tuyệt,
nhưng nếu là một tình cuối của họ
thì còn tuyệt vời hơn...

Ở đời, quan trọng là
tìm thứ hợp với mình chứ
đừng nên tìm thứ đẹp

Đẹp mà không hợp
thì cũng là vô nghĩa. Nếu
đã có thể hợp với mình, tự
khắc đã là đẹp.

Nhìn qua ánh mắt nụ cười...
Làm sao biết được lòng người cận sâu...
Trước mặt dạ dạ chào chào...
Sau lưng biết có phần nào thẳng ngay...
Lòng Người chẳng đáng thì cay...
Trắng Đen lẫn lộn ai ngờ được đâu...

Nhìn con đường phía trước
Cứ ngỡ đường còn xa
Nhìn con đường đã qua
Thấy đường đời ngắn ngủi

**37-Tu hành không phải là buông
bỏ, mà là để hiểu lẽ hoán đổi...**

Một bữa nọ, hai thầy trò cao tăng ngồi nói chuyện với nhau:

Đệ tử: *Thưa thầy, đạo Phật khuyên người ta buông bỏ mọi thứ đúng không?*

Sư phụ: *Không đúng!*

Đệ tử: *Rõ ràng có câu “buông bỏ tất cả” đấy thôi?*

Sư phụ: *“Buông bỏ tất cả” để làm gì?*

Đệ tử: *Đúng thế, đệ tử cũng thấy rất nghi ngờ! Đệ tử thấy Phật giáo luôn nhìn vấn đề tiêu cực. Nhiều người hỏi đệ tử:*

“Nếu mọi sự đều buông bỏ thì lấy đâu ra tiền? Quần áo? Mọi người đều không làm việc thì thế giới này sao có thể tồn tại?”

Sư phụ: *Mọi sự buông bỏ thì dẫn đến sụp đổ, cái gì cũng không buông bỏ thì cũng dẫn đến sụp đổ.*

Đệ tử: *Như vậy phải làm thế nào?*

Sư phụ: *Thay thế và hoán đổi!*

Đệ tử: *Nhờ thầy chỉ rõ cho con!*

Sư phụ: *Con có thể kêu một người ăn mày cam tâm cho con số tiền đang nắm chặt trong tay họ không?*

Đệ tử: *Không thể được.*

Sư phụ: *Con có thể dùng hòn sỏi đổi lấy số tiền trong tay người ăn mày không?*

Đệ tử: Con nghĩ không được.

Sư phụ: Tại sao?

Đệ tử: Vì tiền đáng giá hơn.

Sư phụ: Vậy nếu dùng vàng để đổi thì sao?

Đệ tử: Vậy thì được.

Sư phụ: Tại sao?

Đệ tử: Vì vàng đáng giá hơn.

Sư phụ: Vì thế, cách buông bỏ đơn giản nhất chính là hoán đổi.

Nguyên nhân khiến người ta không buông bỏ là vì không giành được thứ tốt hơn.

Dùng thức ăn chay thay cho thức ăn mặn, con sẽ buông bỏ được con dao mổ.

Dùng bố thí thay cho giành giật, con sẽ buông bỏ được lòng tham.

Dùng tín ngưỡng thay cho hư vô, con sẽ buông bỏ được nỗi trống rỗng.

Dùng trí tuệ thay cho ngu dốt, con sẽ buông bỏ được cố chấp.

Dùng chính niệm thay cho tạp niệm, con sẽ buông bỏ được nông cuồng.

Dùng nhẫn nại thay cho báo thù, con sẽ buông bỏ được giận dữ.

Dùng yêu thương thay cho tham lam, con sẽ buông bỏ được đau tim.

Tu hành không phải là buông bỏ, mà là để hiểu lẽ hoán đổi.

40- LỜI HAY Ý ĐẸP - Hãy Mỉm Cười **Để Đón Nhận Tất cả - BP**

Mỉm cười để đón nhận tất cả...!!!

Khi tất cả mọi chuyện đau buồn đổ lên đầu bạn,
hãy mỉm cười để đón nhận nó,
vì chỉ có như thế, bạn mới có thêm dũng khí
để bước tiếp con đường đời mà mình đã chọn...
Khi có một chuyện thật vui đến với bạn,
hãy mỉm cười để đón nhận nó,
để niềm vui, niềm hạnh phúc được nhân đôi,
để mọi người có thể vui cùng niềm vui của bạn...

Khi có một ai đó rời xa cuộc đời bạn,
hãy mỉm cười để chia tay họ,
vì dù cho đó là một cái kết thúc vui hay buồn,
thì nó cũng là một cái kết thúc,
và ngay sau nó là một khởi đầu mới cho cả hai người,
mỉm cười để chúc cho cái khởi đầu ấy sẽ thật tươi sáng và vui vẻ...

Khi có một ai đó đến với cuộc đời bạn,
hãy mỉm cười để chào đón họ,
để chúc cho tình cảm giữa hai người sẽ thật tốt đẹp,
để họ sẽ không bao giờ phải nói lời chia tay với bạn
như bao người trước đó'...

Khi bạn đánh mất niềm tin vào một người nào đó,
hãy mỉm cười để chấp nhận điều ấy.
Ai cũng là con người, cũng có lúc sai lầm, có lúc vấp ngã,
và hãy mỉm cười để biết rằng mình đã hiểu họ thêm một phần...

Khi bạn cảm thấy quá mệt mỏi vì cuộc sống,
hãy mỉm cười để cảm nhận tình yêu mới sẽ lại đến với mình.
Bạn sẽ không thể đón nhận tình yêu cuộc sống
khi trong lòng bạn ngập tràn trong thù hận hay đớn đau.
Và một nụ cười sẽ xóa đi tất cả...

Khi bạn chợt nghĩ về tương lai mù mịt phía trước,
và bạn không biết cuộc đời bạn sẽ đi về đâu,
hãy mỉm cười để cho mình một phút hy vọng.
Mỉm cười để nhận ra rằng chúng ta có cả một ngày hôm nay
để chuẩn bị thật tốt cho ngày mai,
hãy sống thật tốt, thật hạnh phúc,
vì chẳng ai dám chắc mình còn có ngày mai...

Khi việc bùi vợ làm bạn chán ngán,
hãy mỉm cười để giúp mình thư giãn một chút.
Vì chẳng phải ai cũng là thiên tài cả.
Và một nụ cười sẽ không phải là quá xa xỉ để thư giãn...

Khi tình yêu không đến với bạn,
hãy mỉm cười để chào tạm biệt nó.
Vì đơn giản là tình yêu đó chưa chọn bạn để ở lại mà thôi.
Và dù cho người bạn yêu không đáp lại tình cảm của bạn,
thì bạn cũng hãy mỉm cười vì biết rằng trong trái tim bạn đã có nó rồi...

Khi trái tim bạn tràn đầy nước mắt,
khi mỗi bước chân của bạn rí máu vì những mũi gai,
hãy mỉm cười để cho mình thêm một chút dũng khí,
để vững tin bước đi trên con đường đời phía trước.
Và ít nhất thì mỉm cười để làm chỗ dựa cho người khác.
Khi họ lâm vào hoàn cảnh như bạn,
mỉm cười để không ai phải buồn khổ như ta nữa...

Khi mỗi ngày mới đến với cuộc đời bạn,
hãy mỉm cười để cảm ơn cuộc đời
đã cho bạn thêm một ngày để được yêu thương,
để có thêm thời gian nói với những người bạn yêu quý
rằng bạn dành cho họ nhiều tình cảm đến mức nào...

Khi bạn gặp một vấn đề thật khó khăn để giải quyết,
hãy mỉm cười để giữ cho tinh thần mình được bình tĩnh.
Và như thế vấn đề sẽ dễ hơn trước nhiều...

41- Mẹo vặt trong đời sống hàng ngày

Chẳng may bị bỏng nước sôi.
Ngâm vào nước lạnh một hồi khỏi ngay.
Chẳng may dầm dẫm vào tay
Xà phòng đắp lại ra ngay vài giờ.
Vôi bắn vào mắt bất ngờ...
Nước đường hãy nhỏ không chờ một ai.
Nhức răng cần ngâm gừng tươi
Hoặc múi tỏi nướng ở nơi đau nhiều.
Khi bị xương hóc chớ kêu
Ngậm viên C, xương sẽ tiêu dần dần.
Viêm họng uống nước rau cần
Bỏ thêm tí muối vài lần hết đau.

Máu cam chảy hãy bày cho nhau
Cục bông tằm giấm nhét vào hết ngay.

Trái nhàu chín vị thuốc hay
Đắp vào mụn cóc ít ngày sẽ thôi.

- **ĐỀ CÁ NƯỚNG** không bị tróc da: trước khi nướng hãy xoa lên bề mặt da cá một lớp mỡ. Khi nướng cần lưu ý để lửa to lúc đầu rồi giảm nhỏ dần về sau.

- **ĐỀ LẠC RANG DẦU GIÒN LÂU**: khi lạc còn đang nóng, phun vào ít rượu trắng rồi trộn đều. Đợi đến khi lạc gần hết nóng thì rắc muối ăn đã rang khô vào.

- **Cách hấp cá có mùi vị béo ngậy, thơm ngon**: khi hấp để một miếng mỡ gà lên mình cá

- **Cách khử mùi tanh của tôm**: Khi luộc cho vào một miếng quế.

- **Xào ngó sen không bị thâm đen**: trong khi xào ta cho một chút nước lã vào.

- **ĐỀ MIẾNG SƯỜN RÁN** không bị co lại: Trước khi rán, nên xem những chỗ nào có gân thì dùng dao khía 2-3 khía.

- **BỊ ONG ĐỐT**: Hãy chà 1 viên Aspirin lên vết chích

- **HUYẾT ÁP CAO**: ăn nhiều rau cần

- **HAY QUÊN**: Uống nhân sâm (ginseng).

- **HÔI NÁCH**: Hãy ăn nhiều rau ngò.

- **LÊN CƠN SUYỄN**: hãy uống ngay 1 ly cà phê đậm.

- **MUỐN HẾT NGÁY**: Hãy ôm gối khi ngủ, hoặc nằm nghiêng hẳn về phía tay trái

- **MỤN**: hãy ăn nhiều đậu, đỗ.

- **NẮC CỤC**: Bịt kín hai lỗ tai lại sẽ hết ngay lập tức.

- **NHỨC RĂNG**: Để một cục nước đá trên huyệt hợp cốc giữa ngón trỏ & ngón cái sẽ bớt 80%.

- **NÔN MỬA**: Uống trà gừng hoặc nhai sống vài lát gừng sẽ hết.

- **SAY SÓNG**: Bấm mạnh vào cổ tay sẽ hết.

- **SỔ MŨI**: Súc miệng bằng nước muối sẽ hết.

- **VOP BỀ**: Hãy bấm mạnh vào môi trên sẽ hết ngay.

- **CÔN TRÙNG ĐỐT**: Hãy bôi Tinh dầu tràm.

- **Khử mùi hành tỏi trong mồm**: Nhai một ít bã trà là hết hôi.

- Làm nước mắt, nước chấm ớt ngon mắt: Ớt xắt hoặc băm ra, dùng đập dập, cách này sẽ làm ớt nổi lên bề mặt nước chấm rất hấp dẫn.

- Xắt khoai tây thành lát không đứt, vỡ: Nhúng dao vào nước sôi rồi mới cắt

- Chữa canh mặn: Cho một lòng trắng trứng gà vào, chờ chín rồi vớt ra, dùng làm nát khó vớt. lòng trắng sẽ rút bớt vị mặn.

- Bóc hoa quả dễ hơn: Nhúng vào nước nóng rồi vớt ra ngay, lúc này móng tay mềm cách mấy cũng lột được dễ dàng.

- Luộc khoai môn, khoai mì, khoai sọ: Luộc những loại khoai này nên ngâm vài giờ trước khi luộc để bay hết chất độc.

Riêng khoai mì, cắt bỏ 2 đầu rồi mới lột vỏ, ngâm nước. Luộc những loại khoai này nên luộc kĩ, dùng nên nướng.

- Bảo quản chanh đã cắt: Lấy cái đĩa trải sẵn một ít dấm chua, rồi úp mặt cắt chanh vào.

- Rán bánh không cháy: Cho vài lát khoai tây thái nhỏ vào chảo rán trước, rồi mới cho bánh vào rán.

- Chiên khoai tây không cháy: Trước khi chiên, nhúng khoai vào nước muối pha loãng khoảng 3-5 phút. Nhớ là không ngâm khoai tây lâu vì sẽ làm mất vitamin C trong khoai.

- Rán thức ăn được giòn: Muốn rán giòn khoai tây, cá, tôm, cua lẫn bột, nên rán ngập dầu mỡ trên lửa nhỏ. Dầu mỡ sôi rồi mới thả vào rán.

- Khi bị ong đốt: nếu ở tay chân nặn nọc ong ra, sau đó lấy củ hành hoặc tỏi cắt đôi và chà xát vào chỗ bị ong đốt. Nếu bị ong đốt trên đầu, giã củ hành hoặc tỏi cho nhuyễn rồi chà xát lên hay đắp lên chỗ ong chích.

- Khi muỗi hoặc kiến cắn: xát nát củ hành tây đắp lên những vết cắn, sẽ không bị ngứa, khó chịu nữa.

- Chữa bệnh ra mồ hôi chân: nên thường xuyên ngâm chân vào nước muối ít nhất mỗi ngày một lần chừng 10 phút trở lên.

- Làm da mặt trắng trẻ mịn màng: Hằng ngày hãy rửa mặt bằng nước vo gạo thứ nhất.

- Cách giải độc gan: Mỗi tuần ăn 2 – 3 trứng (gà hay vịt) không hề thiếu rau cải, uống nước nhiều.

- Chữa mồ hôi tay: Bài thuốc của cổ lương y Vương Đăng sau

khi áp dụng chừng 1 – 3 lần vô cùng công hiệu: Lá dâu tằm ăn tươi chừng một nắm tay xắt nhuyễn với hai cái chân gà, nêm nêm cho ngon như nấu canh, sau đó ăn cho hết.

- Chữa rụng tóc: Thịt heo ba chỉ có da : 200g. Lá dâu tằm ăn tươi chừng một nắm tay. Nấu như nấu canh, chỉ nêm tiêu, muối không dùng hành lá, tỏi. Ngày ăn ngày nghỉ khoảng 10 lần trở lên thì dứt hẳn chứng rụng tóc.

- Cách làm sạch ví da với vết mực: Nhúng miếng bông vào rượu và chà nhẹ lên vết mực theo chuyển động tròn. Sau đó, dùng máy sấy ở chế độ mát để thổi khô chúng.

Với vết bẩn đen như màu thực phẩm, máu, bạn trộn một phần lem tartar (có bán ở các cửa hàng bán vật liệu làm bánh) với một phần nước cốt chanh, rồi đắp hỗn hợp này lên vết bẩn. Để 10 phút, lau sạch bằng vải mềm. Với vết dầu mỡ, bạn chỉ cần dùng miếng vải khô để lau, không nên dùng vải ẩm.

- Cách tẩy vết mực bút dính trên quần áo: Dùng bông gòn nhúng thật nhiều cồn 90 độ chà mạnh lên vết dơ rồi xả lại bằng nước lạnh. Dùng bông gòn nhúng Acéton (nước rửa móng tay) đắp lên chỗ dính mực bút bi. Khi mực đã bay đi, giặt lại bằng nước xà bông.

- Với vết mực in đen: Nhúng vết dơ vào sữa nóng, để đến khi nào vết dơ mất hẳn lấy ra.

- Tẩy vết mực in màu hay vết son: dùng dầu ăn (dầu dừa, dầu phộng, v.v...) chà mạnh lên vết dơ. Sau đó, bạn dùng cồn 90 độ để tẩy.

- Tẩy các vết dầu mỡ: Dùng củ cải đằm nhỏ chà xát lên chỗ dính dầu mỡ, xả lại bằng nước lã.

- Tẩy các vết nước trà: Lấy một miếng chanh chà mạnh lên chỗ vết nước trà, trong trường hợp không sẵn chanh, bạn nhúng ngay vào nước xà bông được đun nóng rồi vò đều tay. Cách này chỉ áp dụng khi vết nước trà mới bị vấy mà thôi.

- Tẩy các vết rỉ sắt: Dùng dấm có pha nước lã để giặt.

- Tẩy các vết máu: Ngâm áo quần hay chà xát chỗ có dính máu bằng nước tiểu, chắc chắn các vết sẽ mất ngay.

- Tẩy các vết mốc: pha một lượng bằng nhau dung dịch nước và amoniac, nhúng quần áo vào dung dịch này. Để ít lâu, vớt

quần áo ra phơi khô. Sau đó, các bạn giặt lại bằng nước xà bông hoặc nấu lại. (không nên áp dụng với lụa hoặc quần áo màu)

- Tẩy các vết mồ hôi ở cổ áo, nách áo: Ngâm áo quần vào nước ấm có pha nước Javel, iặt lại bằng nước lã và xà bông. Nếu áo màu hoặc áo ny lon, không nên dùng nước Javel, mà phải ngâm áo trong nước lạnh hay nước ấm độ nửa giờ và dùng nước có pha amoniac để tẩy chỗ vết dơ.

- Tẩy các vết cháy xém: Lấy hàn the ngâm tan trong nước, chầm gòn hay dùng bàn chải mịn đánh lên vài lần rồi đánh lại với nước lã, dấu cháy sẽ mất.

- Sau khi nường chín sườn hoặc thịt bò, nếu thấy thịt vẫn nhạt, bạn vẫn có thể ướp thêm bột ngọt hoặc đường, nước tương, tùy khẩu vị trong 10 phút.

- Với các loại rau có vị đắng như rau đắng, mướp đắng, cải xoăn, bạn nên ngâm rau trong bát nước đá, để vào tủ lạnh trong khoảng một giờ, vị đắng sẽ hết.

- Nếu muốn món salad ngon theo “chuẩn” nhà hàng, bạn nhớ để rau xà lách thật khô trước khi trộn nhé.

- Với các loại thảo mộc tươi, nếu muốn kéo dài thời gian bảo quản, bạn hãy cho chúng vào bình nước và đặt trên kệ. Việc thay nước hàng ngày sẽ giúp kéo dài thời gian bảo quản 2 — 3 lần so với giữ trong tủ lạnh.

- Nếu quần áo trắng bị dính máu, bạn đổ trực tiếp ô-xy già lên đó, để 5 phút rồi lau lại với nước lạnh. Lặp lại cho đến khi vết máu sạch.

- Khi bị đau răng, dùng ô-xy già 3% pha với nước theo tỷ lệ 1:1 rồi ngâm vài phút (có thể ngâm khoảng 30 phút/lần) đến khi hết đau.

- Trộn ô-xy già và nước ấm theo tỷ lệ bằng nhau, dùng hỗn hợp này để ngâm chân sẽ giúp da chân mềm mại, hết chai sạn.

- Nếu sàn gạch có vết bẩn lâu ngày khó tẩy sạch, bạn có thể xịt ô-xy già trực tiếp lên vết bẩn chờ ít phút rồi lau lại.

- Khi bị dao, kéo cắt vào tay, bạn rửa sạch tay rồi lấy mật ong thoa lên vùng da bị cắt hoặc có vết xước. Vết thương của bạn sẽ nhanh chóng lành lại.

- Sau khi mở túi bánh mì nhưng ăn không hết, bạn làm thế nào để bảo quản chúng? Đầu tiên, bạn cần có một vỏ chai nước suối. Dùng kéo cắt rời đầu cổ chai, sau đó mở nắp chai ra. Xoắn túi đựng bánh mì luồn qua cổ chai nước suối bạn vừa cắt. Kế tiếp, mở phần túi bánh mì vừa xoắn phủ đều xung quanh miệng chai sao cho đầy được nắp chai trở lại. Như vậy là túi bánh mì còn lại của bạn đã được giữ kín.
(ST)

42- Xoa bóp bàn chân

Foot massage

Liệu pháp đi chân trần trên đường sỏi đá đặc biệt có lợi cho những người cao tuổi, từ 60 trở lên. Điều “kỳ lạ” gì sẽ xảy ra nếu bạn đi chân trần 5 phút mỗi ngày?

1. Câu chuyện làm các nhà khoa học ngạc nhiên.

Nhà nghiên cứu Mỹ, giáo sư Giôn Phise và các đồng nghiệp của ông thuộc Viện nghiên cứu Oregon khi đến Trung Quốc đã chứng kiến 1 cảnh tượng kỳ lạ. Đó là cảnh nhiều người đi tới đi lui, nhảy múa trên 1 đoạn đường rải đá.

Không hiểu được ý nghĩa của điều này, các nhà khoa học Mỹ khi trở về đã khai triển 1 cuộc nghiên cứu thực nghiệm bao gồm 108 người tham gia đi chân trần trên đường sỏi, một nửa đi chân không hoàn toàn, một nửa đi tất. Mỗi ngày họ đi bộ nửa giờ trên đường sỏi.

Sau 16 tuần thí nghiệm, sức khỏe của các thành viên đều tốt lên song chỉ số y học tốt nhất thuộc về nhóm đi chân trần.

Giáo sư Giôn cho biết là đối tượng này mỗi năm nên đi mỗi ngày 30 phút chân đất trên sỏi đá trong thời gian tối thiểu 4 tháng và phải đi trên đường sỏi chứ không phải là đường bê tông như ở các thành phố. Đi bộ trên đường bê tông hoặc nền gạch đá hoa không đem lại nhiều kết quả.

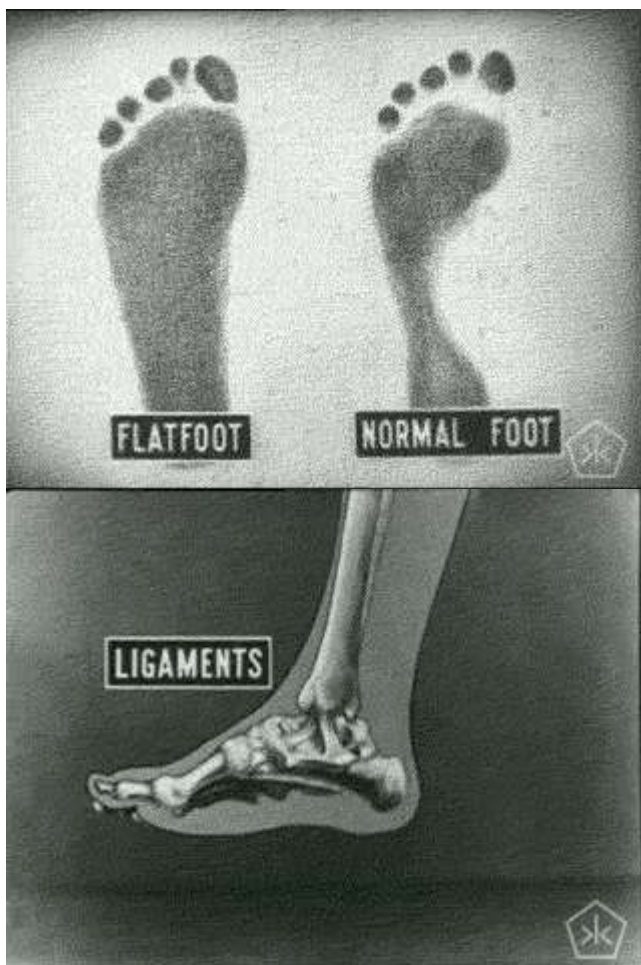
2. Vì sao đi chân trần lại tốt cho sức khỏe?

PHẢN CHIẾU CỦA BÀN CHÂN

Theo Đông y, lòng bàn chân là nơi tập trung rất nhiều huyết vị phản chiếu tương ứng toàn bộ các cơ quan quan trọng bên trong cơ thể như tim, phổi, gan, thận.

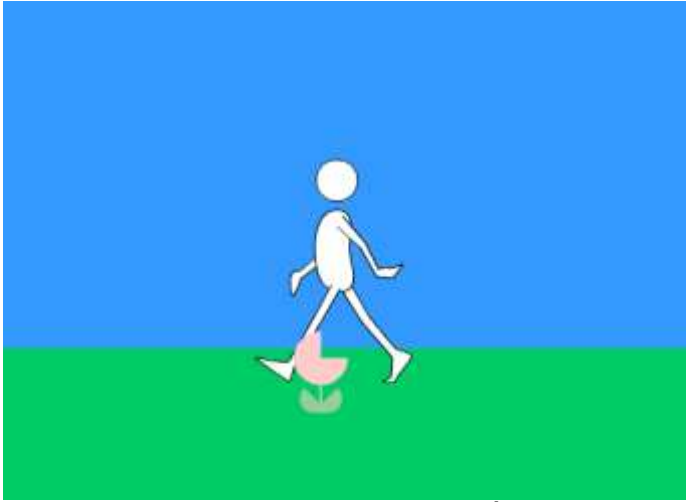
Bàn chân trái ứng với nửa thân bên trái phản ánh tình trạng sức khỏe của tim, lá lách, hậu môn, trĩ... Bàn chân phải ứng với nửa thân bên phải phản ánh gan, mật, ruột thừa. Do đó, đi chân đất sẽ khiến lòng bàn chân được chà xát mạnh, kích thích các huyết vị này, nhờ đó nâng cao sức khỏe của các hệ cơ quan trong cơ thể.

Các nhà nghiên cứu khuyên chúng ta nên đi chân trần trên bề mặt như cỏ, trên cát, gỗ hoặc sỏi để tăng sự nhạy cảm của chân và giúp cơ chân chắc khỏe.

Đồng thời lòng bàn chân được tiếp xúc trực tiếp với các vật trên sẽ có tác dụng massage hữu hiệu giúp lưu thông máu, tốt cho mạch máu và các mô liên kết gân và dây chằng.

3. Tác dụng của việc đi chân trần:

Theo tờ Sức khỏe gia đình, việc đi chân trần mỗi ngày sẽ đem lại những tác dụng sau:

- **Ngay trong vòng 1 giây:** Giúp giải tỏa sự căng thẳng ngay lập tức, giảm bớt sự căng cơ và sóng não có sự dịch chuyển.

- **Mỗi ngày 5 phút đi chân trần:**

- + Nội tạng của bạn sẽ thay đổi tích cực.
- + Độ đặc máu giảm đi, tương tự như hiệu ứng của aspirin.
- + Hệ tuần hoàn được cải thiện.
- + Tăng lượng ôxy trong máu.
- + Huyết áp được cân bằng.
- + Đường máu ổn định.

- **Mỗi ngày 8 giờ đi chân trần (trong những trường hợp cần trị liệu):**

- + Các dấu hiệu loãng xương giảm rõ rệt.
 - + Chức năng tuyến giáp được cân bằng.
 - + Mức cortisol (căng thẳng) giảm xuống.
- **Đi bộ bằng chân đất trong nhiều ngày**
- + Dễ dàng thích nghi với sự thăng trầm trong cuộc sống.
 - + Các loại viêm và các loại bệnh liên quan tới viêm ít phát triển.
 - + Cơ thể phục hồi nhanh hơn từ căng thẳng thần kinh và chấn thương.

4. Đi chân trần tại chỗ:

Trong điều kiện không có sân rải sỏi, ta có thể dùng bàn lăn chân để tập luyện.

VIDEO

- 5 Basic Foot Reflexology Techniques | Reflexology

- Circulation Booster

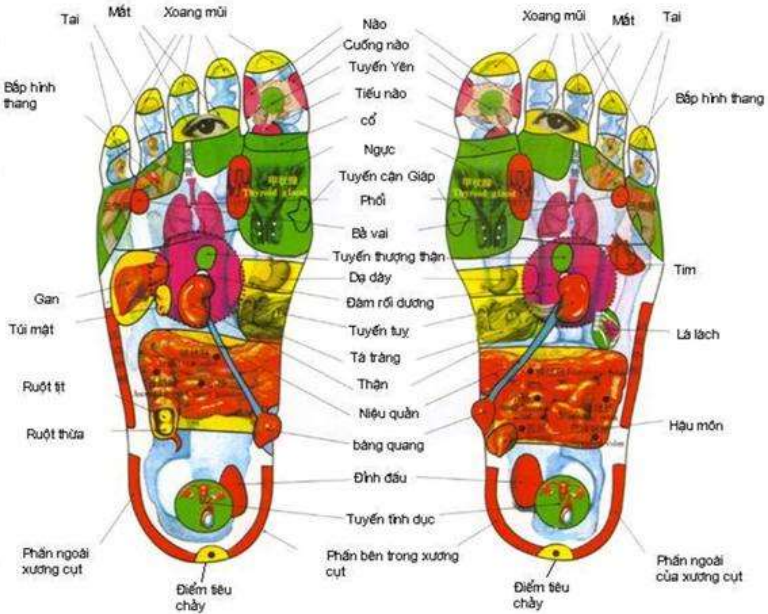
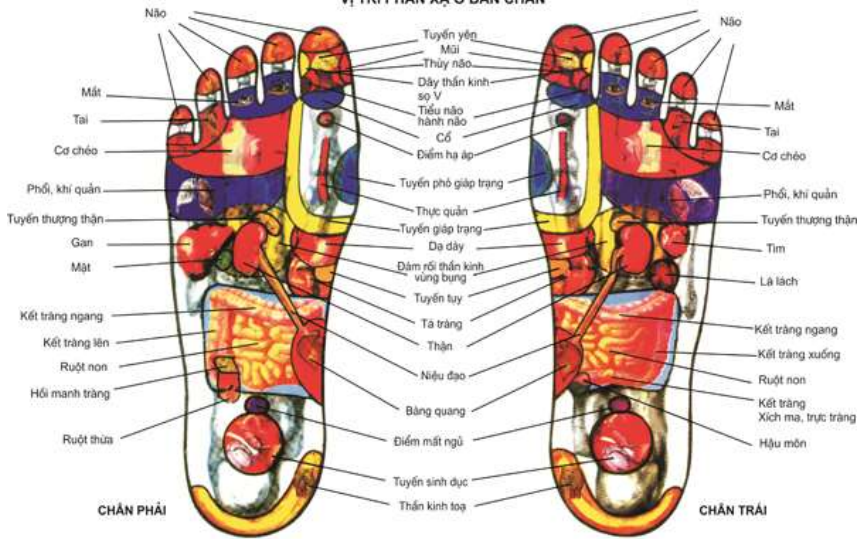

Dụng cụ xoa bóp chân thủ công

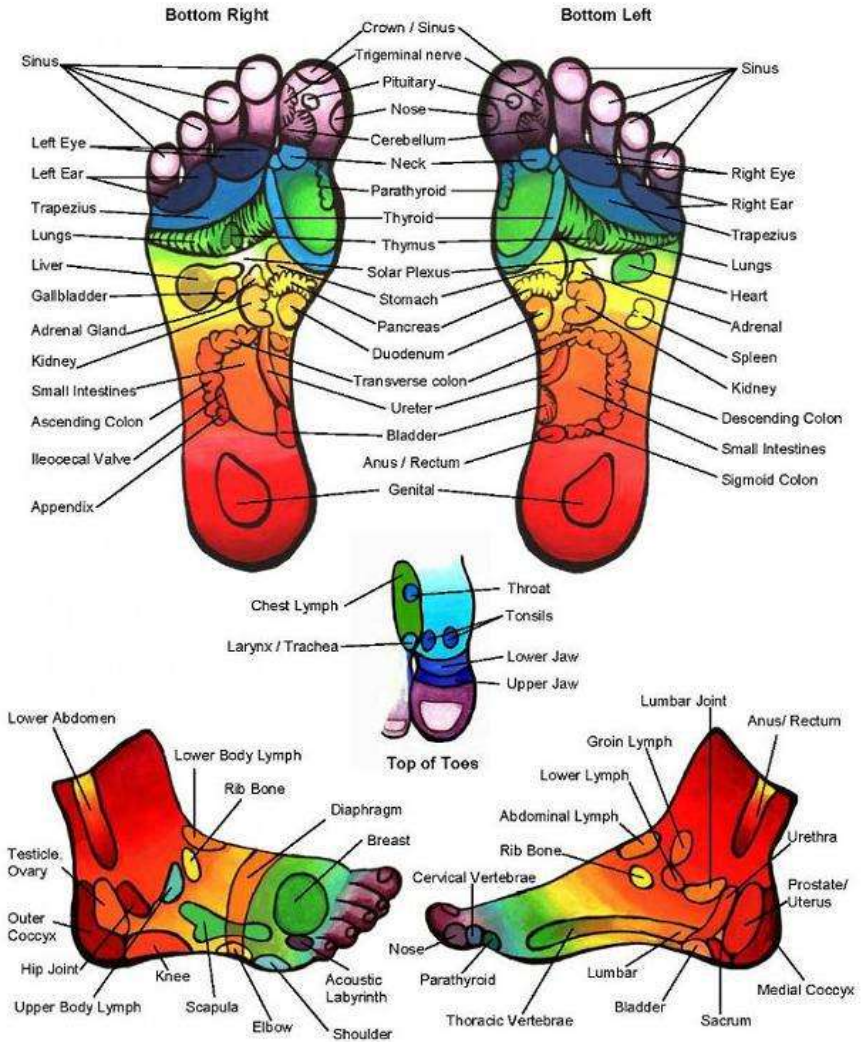

Dụng cụ xoa bóp chân bằng máy

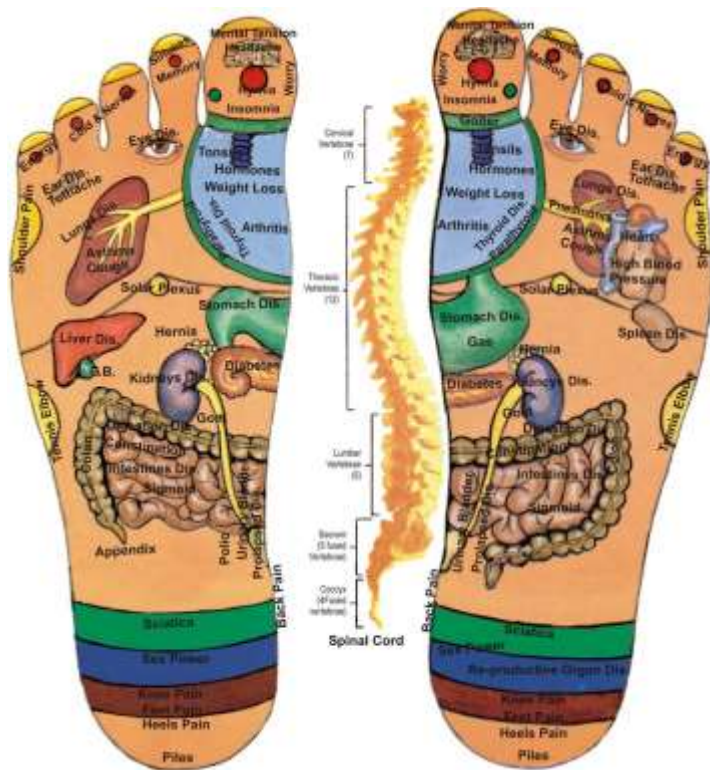
VỊ TRÍ PHÂN XÃ Ở BÀN CHÂN

Foot Reflex Chart

Healing Seminars Co. Copyright 2005
 Artwork by Alessandra Gioia
www.healingseminars.com

43- Giấy nhôm: thần dược trị đau nhức và cảm lạnh

Kinh nghiệm cho thấy **giấy nhôm** (aluminum) mà các bà thường dùng trong bếp khi làm đồ ăn có tác dụng rất tốt khi dùng để trị đau nhức và cảm lạnh:

1.- Đau nhức: Nếu thấy đau ở cổ, lưng, vai, cánh tay, ngón tay, đầu gối, bắp chân, ngón chân, gót chân hay bất cứ chỗ nào... chỉ đơn giản là lấy giấy nhôm quấn chỗ đau trong vài tiếng, cơn đau sẽ giảm dần và thường biến biến đi luôn.

2.- Cảm lạnh: Nếu bị cảm lạnh, thấy lưng hay vai tê, chảy nước mũi, bắt đầu ho... không cần phải cạo gió, chỉ cần cắt một tấm lá nhôm rồi luồn vào trong áo lót phía sau lưng từ cổ xuống và mặc áo ngoài vào. Để giấy nhôm dính vào lưng khoảng một hai tiếng, mồ hôi thường ra đây, rút lá nhôm ra và lau mồ hôi, cảm lạnh sẽ không còn. Bồi thêm một viên thuốc chống cảm càng tốt.

Tôi đã thí nghiệm và thấy có hiệu quả, xin mách với bà con, nhất là các bạn già, để "thử thời vận" xem.

44- Cách trị ho đơn giản nhưng màu nhiệm.

Việt Dương Nhân sưu tầm

Dưới đây là cách trị khỏi ho rất giản dị, không tốn kém, mà hiệu quả thật là thần diệu :

Một số Bác sĩ và Khoa học Gia ở bên Quebec, Canada tình cờ khám phá ra rằng khi bạn bị " ho hành hạ " bất kể là ho phát xuất từ cảm lạnh, cúm, sốt, dị ứng hay ho đã lâu mà không khỏi !... " Buổi tối trước khi lên giường ngủ, bạn hãy thoa dầu nóng ngay dưới gan bàn chân và đi vớ thật ấm để ngủ. Sáng hôm sau thức giấc bạn sẽ thấy triệu chứng ho giảm hẳn. Hãy lặp lại vài ba lần như thế tối trước khi đi ngủ thì cơn ho của bạn sẽ dứt tuyệt." Chẳng cần phải đi Bác sĩ hay tốn tiền mua các loại thuốc ho ở ngoài thị trường vừa tốn tiền mà còn day dưa lâu khỏi !

Các Bác Sĩ Canada lấy làm ngạc nhiên và đang còn trong vòng nghiên cứu tại sao một sự việc rất đơn giản như thế mà hiệu quả trị được ho một cách bất ngờ ngoài sức tưởng , dứt tuyệt và không còn ho nữa ? Cá nhân tôi ngay lúc ấy cũng đang bị ho khem thế là tôi thử áp dụng ngay vì đâu thấy gì là hại đâu.

Mà kỳ lạ thay quý vị ơi ! Chỉ trong 2 ngày thôi, mỗi tối thoa Bengay (Gel nóng)vào ngay gan bàn chân và đi vớ thật ấm, sau 2 ngày cơn ho của tôi đã ra đi không trở lại.

Tuy khỏi ho nhưng tôi cũng ngờ ngợ hay là có một trùng hợp ngẫu nhiên nào? tôi liền áp dụng cách này ngay cho vợ tôi cũng đang bị ho cả gần một tháng trời mà không khỏi. Quả nhiên chỉ sau một ngày thôi, sáng hôm sau cơn ho của bà ấy đỡ

hắn. Vợ tôi thực hành cách trên thêm 2 hôm nữa bệnh ho dứt tuyệt. Thích quá đúng là duyên lành mới biết được cách trị ho tuyệt hảo mà các Khoa học Gia Gia Nã Đại đã tìm ra, tôi liền phone cho tất cả các người thân, các bạn bè quen biết hoặc bất cứ ai thân hay sơ gặp gỡ trên đường đời.... tôi liền chỉ cho mọi người cách trị ho gián dị và độc đáo này. Tôi có ghé vào một chỗ châm cứu và tò mò hỏi cái quan trọng hay huyết đạo nào có ở dưới gan bàn chân ? Và tôi được họ cho biết rằng ngay dưới Gan bàn chân có một Đại huyết rất quan trọng của cơ thể gọi là Huyết Dũng Tuyên .

45- TRỊ HO

Lại có một cách khác trị HO rất hiệu nghiệm!

Thân chuyển đến quý niên trưởng, quý bạn hiền và quý niên đệ,

Vào mùa Đông khí lạnh thường gây ra những cơn HO dai dẳng.

Ban đầu thì ho có đờm, sau đó là ho khan, cổ họng lúc nào cũng thấy ngứa bên trong và phải ho cho đỡ...ngứa! Ho quặn quại, ho muốn đứt cuốn họng. Nếu ngậm miệng lại thì có thể kèm chế cơn ho, nhưng hở miệng để nói một hai ba tiếng là bắt đầu ngứa cổ và phải ho liên tục, ho đỏ cả mày mặt, chảy cả nước mắt, ho dai dẳng hơn cả ĐẶC KỸ HO GÀ ngày xưa!

Bản thân tôi đã nhiều năm qua, khi đến mùa tuyết đổ là HO! Mấy năm trước, khi bị ho, tôi được BS cho uống đủ loại thuốc ho từ nhẹ tới nặng nhất, kèm theo trụ sinh nhưng cũng không dứt được cơn ho! Sau tình cờ lục trong tủ thuốc gia đình, thấy có một vỉ Lincomycin 500mg, lấy uống thử ngày 3 lần, mỗi lần 1 viên, uống độ 2 ngày thì dứt được cơn ho (phước chủ may thầy!)

Năm nay cơn ho quái ác lại đến khi vùng tôi ở bị bão tuyết .
Tuởng vẫn là thuốc tiên, tôi bèn lấy Lincomycin ra uống (đã mua thêm trữ sẵn cho chắc ăn), không ngờ thuốc này hết hiệu nghiệm, vẫn ho, kéo dài cả tháng trời ! May có một người bạn MỄ chỉ cho một cách trị ho độc đáo, không tốn nhiều tiền (trong vòng 10 đô), tôi thử 1 lần trước khi đi ngủ, và như là một phép lạ!? Mới tối qua, tôi còn ho dữ dội, vậy mà hôm sau thức dậy, mở cửa ra ngoài sân ngắm trời, mặc dầu bên ngoài còn lạnh, nhưng trong cổ họng không thấy ngứa và ho nữa!

- Trước hết mình vào tiệm bán Liquor mua 1 chai rượu Whiskey nhỏ (độ 3 đồng), nhãn hiệu nào cũng được miễn ruột nó là whiskey là ok.

- Vào Walmart mua 1 chai mật ong nhỏ thôi và thêm vài trái chanh (chanh xanh hay vàng đều được).

Cách làm :

- 1 thìa café rượu,

- 1 thìa mật ong,

Cho 2 thứ vào 1 cái tách rồi nặn vào đó 10 giọt chanh (chanh muối càng tốt), quậy đều. Dùng 1 nắp nhựa đậy trên cái tách rồi bỏ vào microwave đun trong 10 second (chỉ 10 second thôi!), sau đó lấy ra dùng thìa quậy đều rồi nhâm nhi từng thìa một cho đến hết.

Dùng trước khi đi ngủ

Tối 1 lần

Sáng thức dậy 1 lần

Và buổi trưa 1 lần nữa

**BẢO ĐẢM UỐNG XONG 3 LẦN THÌ SẼ THẤY
DỨT HO NGAY!**

46- Bài thuốc chữa ho nặng mấy cũng khỏi

Thái Phong (T.H) | 28/11/2015 11:13

Vào mùa lạnh, nhiều người thường ho nặng, phải uống nhiều kháng sinh mà không khỏi. Họ không biết rằng chỉ cần đắp tỏi giã nát vào gan bàn chân khi ngủ vài ngày là sẽ khỏi.

- Điều "kỳ diệu" không ngờ xảy ra khi nhai 2 - 3 tép tỏi mỗi ngày
- Mỗi ngày ăn 2 lá rau má - bài thuốc "kỳ diệu" còn ít người biết
- Điều "kỳ diệu" gì sẽ xảy ra nếu bạn chịu khó ăn rau khoai lang?

- Điều kỳ diệu gì sẽ xảy ra nếu để 1 lát hành tây vào chân khi ngủ?

1. Mạnh hơn 100 lần kháng sinh:

Theo tờ VNE, một nghiên cứu vào năm 2012 về tỏi đã phát hiện ra trong tỏi có chứa một thành phần cơ bản mạnh gấp 100 lần so với 2 loại kháng sinh quen thuộc trong việc đối phó với vi khuẩn gây ngộ độc thực phẩm *Campylobacter*.

Trong khi tiến hành cuộc nghiên cứu này, các nhà khoa học nhận ra rằng hợp chất diallyl sulphide trong tỏi có thể dễ dàng tấn công vào lớp màng nhầy bảo vệ vi khuẩn *Campylobacter*. Lớp màng này bình thường rất khó bị phá hủy.

Nghiên cứu này đã mở ra một tiềm năng làm giảm vi khuẩn gây bệnh trong môi trường và trong nguồn thức ăn của con người. Hơn nữa, nó cho thấy giá trị to lớn của tỏi trong việc phòng và chữa bệnh của con người mà đôi khi chúng ta đã bỏ phí vì không biết.

2. Những bài thuốc "lạ" từ tỏi ít người biết đến:

NHững cây thuốc và vị thuốc việt nam

GS. TS ĐỖ Tất Lợi

"Trong Đông y ghi về tỏi như sau: Vị cay, tính ôn, hơi có độc, vào 2 kinh can và vị. Tác dụng thanh nhiệt giải độc, sát trùng, chữa băng đới, trùng tích, huyết ỉy. Tẩy uế, thông khiếu, tiêu nhọt, hạch ở phổi, tiêu đờm, đầy chướng, đại tiểu tiện khó khăn, tả ỉy...".

Tỏi có rất nhiều công dụng trong việc chữa bệnh và được ứng dụng khá nhiều trong các bài thuốc cổ phương cũng như các bài thuốc chữa theo kinh nghiệm dân gian. Nhưng càng ngày người ta càng thấy rằng những công dụng của tỏi vẫn chưa được tận dụng hết.

Trong cuốn "Dược học cổ truyền" do PGS.TS Phạm Xuân Sinh chủ biên có ghi lại một số cách dùng tỏi chữa bệnh khá "lạ" nhưng cũng rất đơn giản và hiệu quả. Bạn đọc có thể tham khảo và áp dụng thay cho những cách thông thường vẫn sử dụng.

- *Sát trùng, trị giun*: Dùng trong trường hợp có giun kim hoặc trùng roi âm đạo gây viêm, hoặc giun móc cầu. Ngoài ra còn dùng trị bệnh lỵ amip.

Cách dùng: Tỏi bóc vỏ ngoài 100g, giã nát, thêm 1000ml nước, ngâm trong vòng 24h. Bỏ bã, trước khi đi ngủ dùng nước đó rửa hậu môn. Làm liên 7 ngày sẽ trị được giun kim và bệnh ngứa hậu môn.

- *Kiện tỳ vị*: Dùng khi ăn uống không tiêu.

Dùng 4 - 5 nhánh tỏi sống mà nuốt hoặc lấy 1 củ tỏi bóc vỏ ngoài nhét vào hậu môn gây trung tiện là khỏi trướng bụng.

- *Trì đờm, chỉ ho (còn dùng để chữa ho gà, viêm khí quản mạn tính)*: Dùng 1 củ tỏi, sắc (sấp 2 lần) chừng 5 phút, lọc thêm chút đường cho uống ngày 2 - 3 lần.

Cũng có thể đem tỏi giã nát, trước khi đi ngủ dán vào 2 lòng bàn chân, làm 3 - 5 tối. Nhất là người đang ho nặng vào ban đêm thì nên dùng cách này.

Lưu ý: Tỏi rất nóng và có thể gây bỏng. Vì vậy không nên đắp trực tiếp lên da và không nên để quá 15 phút.

- *Hạ áp*: Dùng cho người bị cao huyết áp. Mỗi ngày vào buổi sáng, lúc đói ăn vài nhánh tỏi, ăn xong uống chút nước, chút giấm và đường. Ăn liền 10 - 15 ngày huyết áp sẽ hạ xuống.

- *Phòng bệnh cúm*: Dịch ngâm tỏi, nhỏ mũi hàng ngày vào buổi sáng và tối. Cách này còn dùng phòng bệnh sốt rét.

- *Cầm máu*: Dùng trong trường hợp chảy máu mũi, chảy máu bộ phận phía trên đường tiêu hóa (thực quản, dạ dày).

Cách dùng: Tỏi sống 2 - 3 nhánh giã nát, cho vào miếng vải, đặt vào huyết dừng tuyến ở 2 lòng bàn chân. Chảy ở lỗ mũi bên nào thì băng vào lòng bàn chân bên đó.

47- Cách chữa ho dân gian – Các cách điều trị ho nhanh nhất

2016-01-27 10:21:11 Một số cách chữa ho dân gian khá hiệu quả, có thể giúp bạn cắt đứt các cơn ho nhanh chóng

Ho là một loại bệnh về đường hô hấp rất dễ xảy ra ở nước ta. Với những người bị ho dai dẳng lâu ngày không khỏi thì việc sử dụng các loại thuốc Tây để điều trị ho gần như có tác dụng rất ít mà đôi khi còn ảnh hưởng xấu đến sức khỏe do các tác dụng phụ của thuốc. Để chữa ho thì trong dân gian có khá nhiều bài thuốc hay từ thiên nhiên, rất dễ kiếm mà không có tác dụng phụ đối với cơ thể. Bài viết này, chúng tôi xin giới thiệu một số **cách chữa ho dân gian** khá hiệu quả, một số **cách trị ho nhanh nhất** để các bạn áp dụng để có thể cắt đứt những cơn ho dai dẳng khó chịu.

Một số cách chữa ho dân gian hiệu quả

1. Chữa ho bằng rau diếp cá và nước vo gạo.

Rau diếp cá và nước vo gạo là những thứ rất quen thuộc trong cuộc sống hàng ngày của mỗi chúng ta nhưng ít ai ngờ được nó lại có tác dụng kỳ diệu trong việc chữa ho đúng không. Để có thể **điều trị ho** bằng rau diếp cá và nước vo gạo, bạn có thể thực hiện như sau: Bạn hái lấy một nắm lá diếp cá, đem rửa sạch rồi để ráo nước. Bạn đem giã thật nhuyễn lá diếp cá và trộn đều với nước vo gạo rồi đem dung dịch đó đun sôi trong khoảng 15-20 phút. Sau đó bạn có thể lấy nước đó uống hàng ngày để có thể cắt đứt được các cơn ho.

2. Chữa ho bằng tỏi và mật ong

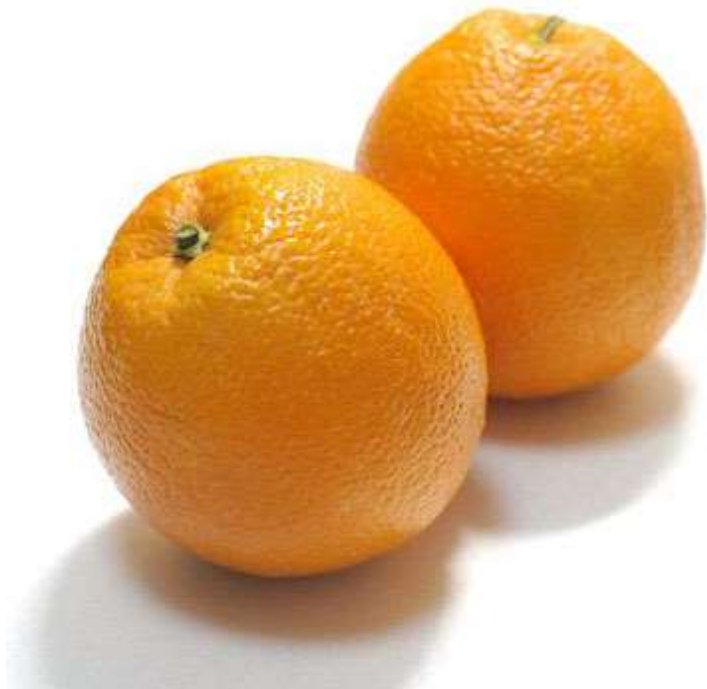

Đây là một trong những cách trị ho nhanh nhất được nhiều người sử dụng nhất. Tỏi và mật ong là hai thứ mà gần như trong căn bếp của nhà nào cũng có. Để có thể trị ho bằng cách này, bạn cần đem đập dập tỏi rồi trộn với 1-2 thìa mật ong rồi đem hấp cách thủy khoảng 5-10 phút. Không để tỏi bị hấp quá chín vì sẽ làm giảm tác dụng trị ho của nó. Mỗi ngày bạn có thể dùng hỗn hợp mật ong và tỏi 1-2 lần để điều trị ho.

3. Điều trị ho bằng gừng và mật ong

Với cách trị ho này, bạn cần cắt mỏng gừng thành từng miếng, sau đó cho vào bát và đổ đầy mật ong vào ngâm trong khoảng 1-2 tiếng cho mật ong ngấm đều vào gừng rồi có thể lấy ra ăn để trị ho. Chú ý khi ăn thì bạn nên ngâm miếng gừng trong miệng một lát cho dưỡng chất từ mật ong và gừng chảy đều xuống cổ họng rồi mới nuốt nhé.

4. Trị ho bằng cam

Cam có chứa khá nhiều vitamin C rất tốt cho sức khỏe. Việc chữa ho bằng cam cũng khá hiệu quả mà không phải ai cũng biết. Để trị ho bằng cam, bạn lấy dao cắt một lỗ nhỏ ở giữa quả cam rồi cho muối ăn vào và đem nướng khoảng 10-15 phút. Sau đó bạn có thể thưởng thức các múi cam nóng để giảm các cơn ho nhé.

5.Cách chữa ho bằng chanh

Chanh cũng là loại quả rất thân thuộc với chúng ta. Để chữa ho bằng chanh thì bạn có thể cắt chanh ra từng miếng mỏng rồi ướp với muối để ngấm. Với các bạn gái thích ăn chua thì chắc cách này khá dễ thực hiện đúng không.

Trên đây là một số cách trị ho nhanh nhất bằng các bài thuốc dân gian mà chúng tôi đã chia sẻ với các bạn. Hy vọng các bạn sẽ sớm cắt đứt được các cơn ho khó chịu.

48- Mẹo đơn giản nhất chữa nấc khởi ngay tức khắc

Ngọc Mai | 26/01/2016 12:35

Chia sẻ:

Nếu bạn thường xuyên bị nấc mà chưa tìm được cách chữa trị đơn giản và hiệu quả, hãy thử mẹo sau đây.

Nếu bạn bị nấc cụt, hãy nghĩ ngay đến một thìa đường. Đây cũng là phương pháp mà các chuyên gia khuyến khích dùng để chữa nấc ngay tức thì.

CHỮA NẮC BẰNG ĐƯỜNG

**Khi bị nấc, hãy lấy 1 thìa đường
ngậm trong miệng 5 giây rồi nuốt
và nhấp 1 chút nước lọc.**

* Tham khảo từ nguồn Planet Science

S SOHA.VN

49- 9 mẹo vặt để ngủ không ngáy

Khi ngủ, hầu như không ai biết rằng mình có tật ngáy. Để những người hay ngáy ""tiêu diệt"" tiếng ""cưa gỗ"" ồn ào này, giữ yên giấc ngủ bản thân và những người xung quanh, Viện Hàn lâm Tai Mũi Họng Mỹ đã đưa ra những gợi ý sau đây.

1. **Có một nếp sống lành mạnh, năng vận động:** Những người có cơ bắp săn chắc ít khi ngáy. Vì vậy nếu bạn bảo đảm cho mình có một thân hình gọn gàng, khỏe mạnh, kể cả các cơ bắp ở lưỡi và cổ thì đường hô hấp trên sẽ thông, không phát ra tiếng ngáy.

2. **Giảm cân:** Những người dư cân thường có cần cổ to và dày khiến đường hô hấp trở nên hẹp, gây ra những âm rung khi lưỡi và phần họng trên tiếp xúc với phần mềm vòm miệng và lưỡi gà.
3. **Tránh dùng thuốc an thần, thuốc ngủ và kháng histamin trước khi ngủ:** Nếu dùng nhiều những thuốc này sẽ làm cơ bắp bị thư giãn quá mức, khiến các ống khí quản xẹp xuống, hẹp lại - dễ tạo ra tiếng ngáy.
4. **Tránh uống rượu ít nhất 4 giờ trước khi đi ngủ** vì rượu sẽ là một thứ ""siêu an thần"" khi uống quá gần giờ ngủ.
5. **Tránh ăn vặt 3 giờ trước khi đi ngủ** vì làm tăng tiết nước miếng và chất nhớt, là những yếu tố gây trở ngại cho hô hấp.
6. **Đi ngủ theo giờ giấc đều đặn:** Những người hay bị làm rối giấc ngủ hoặc thiếu ngủ rất dễ ngáy. Nếu bạn tập được thói quen đi ngủ theo giờ giấc đều đặn thì cơ thể sẽ không lâm vào tình trạng quá mệt mỏi và giúp khỏi ngáy.
7. **Ngủ ở tư thế nằm nghiêng** hơn là nằm ngửa, hàm dưới có khuynh hướng trễ xuống làm bạn há miệng và dễ ngáy. Nếu bạn có thói quen lúc đầu nằm nghiêng rồi lại xoay sang nằm ngửa, chỉ có cách nhờ ""bà xã"" hay ai đó xoay bạn nằm nghiêng trở lại. Nếu không nhờ ai được, bạn có thể đính một chiếc tất vào sau cổ áo, lấy

một quả bóng tennis luôn vào tất tùm lại để làm vật cản giúp bạn khỏi xoay ngửa ra.

8. **Nâng đầu lên khoảng 13cm khi ngủ:** Bạn có thể thực hiện việc này bằng cách chèn nhiều gối ở đầu giường. Nằm ngủ ở tư thế đầu cao sẽ giúp không khí lưu thông qua mũi, đường hô hấp trên và cổ họng dễ dàng hơn.
9. **Tăng độ ẩm cho không khí phòng ngủ:** Người ta thấy rằng cuống họng khô có khuynh hướng gây âm rung hơn là nếu có đủ độ ẩm. Một máy điều hòa độ ẩm (humidifier) có thể giúp miệng và họng của bạn đỡ bị khô khi ngủ.

Nếu sử dụng cả 9 mẹo vặt mà vẫn ngáy khi ngủ, bạn nên đến khám bác sĩ vì đây là dấu hiệu hô hấp gặp trở ngại và nên được quan tâm. Bác sĩ có thể xác định hiện tượng ngáy của bạn có bắt nguồn từ chứng [ngưng thở khi ngủ](#) (sleep apnea) hay không. Những yếu tố gây trở ngại cho hô hấp có thể khiến người ngáy ngưng thở thực sự trong vài giây, thậm chí vài phút. Bạn cũng nên hỏi ý kiến bác sĩ xem có nên chữa trị chứng ngáy nghiêm trọng này bằng phẫu thuật hay không?

BS. Nguyễn Lâm Đình,
Sức khỏe & Đời sống
Việt Báo (Theo_VietNamNet)

50- Cách chữa ngáy hiệu quả nhất cho bạn

Có một số người ngủ thường phát ra tiếng ngáy làm những người xung quanh cảm thấy rất khó chịu và thường bị mất ngủ, ngủ không ngon giấc do những tiếng ngáy phát ra. Vậy muốn **điều trị bệnh ngủ ngáy** ta phải làm như thế nào? Dưới đây là một số mẹo vặt về **cách chữa ngáy hiệu quả nhất**

Cách chữa ngủ ngáy hiệu quả

Cách đơn giản nhất và cũng độc đáo nhất được **Meovat9.Com** sưu tầm và kiểm nghiệm để điều trị bệnh ngủ ngáy: Bạn cần kê gối cao một chút, để việc thở dễ dàng hơn, như vậy sẽ giảm việc ngủ ngáy rất nhiều (Ngủ ngáy do thở bằng miệng phát ra tiếng). Đó là lí do cha ông ta có câu: Kê gối cao đầu mà ngủ.

Tránh ăn quá no

Trong các bữa ăn hằng ngày, nhất là bữa tối các bạn không nên ăn quá no. Vì việc đó vừa có ảnh hưởng không tốt cho dạ dày, vừa là nguyên nhân gây nên chứng ngủ ngáy vào ban đêm cho bạn. Chính vì thế khi ăn xong sau bữa tối, bạn nên đi bộ thể

dục để giúp việc tiêu hóa được nhanh hơn và đồng thời cũng giúp bạn có được giấc ngủ hơn, sâu hơn

Chữa chứng ngủ ngáy bằng mật ong

Trước khi đi ngủ bạn nên ngậm một chút mật ong, vì đây là thực phẩm giúp ngăn chặn chứng ngủ ngáy rất hiệu quả. Ngoài ra mật ong còn có tác dụng kháng viêm, chống khuẩn cho cơ thể rất tốt. Chính vì thế bạn nên ngậm vài giọt mật ong trước khi đi ngủ để bạn luôn có một sức khỏe tốt hơn và điều trị được chứng ngủ ngáy của bạn gây sự khó chịu cho người khác

Cách điều trị ngủ ngáy hiệu quả

51- Bảo quản xà lách, bắp cải chỉ với 3 cây tăm.

Rau xà lách và bắp cải dễ bị héo nhất, nhưng chúng lại là loại rau không mua ít được. Mỗi lần mua phải mua nhiều, ăn không hết để thừa rồi hư cũng uổng. Mọi người đã biết cách làm này chưa nhỉ. Chỉ với 2 bước đơn giản mọi người đã có thể quản bảo chúng được thêm 1 tuần.

Tất cả những gì chúng ta cần chuẩn bị là 3 cái tăm.

Sau đó ghim chúng vào phần cuống như thế này :

Chú ý nên ghim sâu vào. Nếu không dùng tay thì dùng muống, hay cái gì đó đóng nhẹ vào, phải sâu lút như thế này mới giữ được lâu nhé!

Đơn giản như vậy thôi là mọi người đã có thể bảo quản nó thêm được 1 tuần, cả xà lách, hay bắp cải đều có thể áp dụng cách này.

Đối với xà lách chúng ta còn một cách này nữa:

Đặt xà lách vào trong một cái tô, sau đó bọc giấy kiếng lại như thế này. Đặt lên trên đó 1 miếng khăn giấy là bảo quản thêm được cả tuần.

52- Thật phí chiếc nồi cơm điện nếu không biết luôn các mẹo này-

Ngoài công dụng nấu cơm ra, mọi người vẫn hay dùng nồi cơm để nấu xôi hay nấu cháo, nhưng đảm bảo những cách dùng dưới đây sẽ làm bạn phải bất ngờ vì chưa bao giờ nghĩ tới.

1. Ủ sữa chua

Nấu sữa chua không khó nhưng làm sao để ủ sữa chua để nó lên men thật ngon lại không hề dễ. Tuy nhiên, bạn có thể dùng nồi cơm để ủ sữa chua. Cách này đơn giản mà còn đảm bảo thành phẩm sẽ rất ngon.

Cách làm:

Chuẩn bị sẵn: 1 lít sữa tươi, 2 lon sữa đặc có đường và 2 hũ sữa chua để dùng làm men.

- Đun sữa tươi và sữa đặc cùng nhau, không được cho thêm nước, nhớ khuấy đều tay. Gần sôi thì tắt bếp.
- Đợi hỗn hợp nguội còn khoảng 35 độ C, cho thêm sữa chua vào, khuấy thêm 4 phút cho sữa chua tan đều.
- Cho sữa chua ra hũ nhỏ, sau đó cho vào nồi cơm điện. Cho thêm nước ấm khoảng 45 độ C vào nồi, ngập khoảng 2/3 hũ sữa chua. Đóng nắp nồi cơm lại để ủ, để trong vòng 4-6 tiếng. Sau 2 tiếng, nên bật chế độ Warm của nồi cơm khoảng 15 phút để nước trong nồi không bị nguội đi. Tuy nhiên không nên bật quá lâu vì nếu nước bị nóng quá cũng ảnh hưởng đến chất lượng của sữa chua đấy nhé!

2. Làm bánh pizza

Thường nhiều người nghĩ làm đế bánh pizza phải có lò nướng. Chỉ cần nồi cơm các bạn cũng đã làm được rồi nhé. Dưới đây là cách làm đế bánh bằng nồi cơm điện.

Chuẩn bị: 500g bột mì, 10g men nở, 3g muối, 280ml nước lọc và 2 muỗng cà phê dầu oliu. Đối với nguyên liệu phần nhân bánh thì các bạn có thể tùy chọn nhé.

Cách làm:

- Trộn đều bột, muối, và dầu oliu. Dùng nước ấm hòa tan men

và từ từ cho vào nhào thật đều tay. Khi bột mịn, cho bột nghỉ nửa tiếng.

- Cán bột bánh dày khoảng 2cm.

- Bật cho nồi cơm nóng. Sau đó cho bánh đã cán vào nồi, bật chế độ cooking trong vòng 15 phút cho vàng mặt bánh. Sau đó mở nồi và trở mặt bánh. Lúc này cho nhân bánh, phết sốt cà chua và pho mát vào. Sau đó tiếp tục bật chế độ cooking trong vòng 10 phút nữa là xong. Đơn giản vậy thôi à

3. Làm bánh bông lan

Chuẩn bị: 50g bột mì, 150g đường, 30g bơ lạt, 5 quả trứng, 50g bột bắp, 50ml sữa tươi, 30ml dầu ăn, 3g muối, 1 ống vani.

Cách làm cũng đơn giản lắm các mẹ:

- Tách riêng lòng đỏ và lòng trắng

- Chọn tốc độ yếu đánh bông lòng trắng trứng. Khi bọt nổi lớn, cho thêm muối vào và đánh nhanh. Từ từ cho thêm đường vào, đánh đến khi lòng trắng nổi bông.

- Dùng sữa tươi và vani cho vào phần lòng đỏ, đánh đều tay bằng dụng cụ đánh trứng.

- Trộn bột bắp và bột mì lại với nhau. Sau đó rây vào phần lòng đỏ trứng và trộn đến khi có được hỗn hợp thật mịn nhuyễn.

- Chia lòng trắng trứng đã đánh thành 3 phần và cho từ từ vào phần lòng đỏ đã đánh. Cứ như vậy đánh cho hết số lòng trắng trứng trứng đến khi có được hỗn hợp mịn màu vàng nhạt.

- Lót dưới đáy nồi cơm điện một lớp giấy nướng hoặc một lớp bơ. Sau đó đổ hỗn hợp bột vào nồi, bật chế độ cooking. Nấu đến khi nồi chuyển sang chế độ warm, để thêm khoảng 20 phút. Để kiểm tra bánh chín hay chưa nên dùng tăm xiên qua bánh, nếu tăm ướt, bật chế độ cooking thêm lần nữa và tiếp tục nấu. Khi nào thấy bánh nở xộp là xong!

4. Bắp rang bơ

Cái này dễ làm ở nhà nhất vì chẳng đòi hỏi phải khéo léo hay sao cả.

Chuẩn bị: 150g hạt bắp, bơ, vani và dầu ăn.

Cách làm đây:

- Cho một lớp dầu ăn vào trong nồi, bật chế độ cook trong khoảng 1 phút, sau đó cho thêm bơ vào, chế độ cook thêm 3 phút nữa.

- Chuyển sang chế độ warm rồi cho thêm hạt bắp vào, đóng nắp và bật chế độ cook. Để khoảng 4 phút thì bắp bắt đầu nổ, mở nắp rồi dùng đũa đảo đều để tất cả các hạt bắp nổ đều. Đóng nắp lại thêm 1-2 phút là đã có ngay món bắp rang bơ.

Chiếc nồi cơm dùng hàng ngày tưởng chỉ có công dụng như vậy thôi nhưng không ngờ nó lại đa năng đến vậy đúng không các mẹ. Chúc mọi người thành công với mấy món này nhé!

52- Bài viết rất hay về Hoa và Tháng hoa, Tháng Đức Mẹ, Mẹ Maria

của giáo hữu Công giáo, Hồi giáo và Một số hệ phái Tin lành, kể cả Giáo chủ Tin Lành Martin Luther", yêu mến Đức Mẹ suốt đời".

Kinh Coran nói về Đức Mẹ Maria "còn nhiều hơn Kinh Thánh CG nói về Đức Maria" [trích nguyên văn bài viết này].

Xin đọc cho hết bài để biết về Đức Mẹ Maria trong niềm tin tôn giáo thế giới.

Với người Công giáo, Tháng Năm được mệnh danh là Tháng Hoa. Truyền thống Công giáo dành Tháng Năm mừng kính Đức Trinh Nữ Maria, Mẹ Thiên Chúa, và chúng ta có truyền thống Dâng Hoa – cả hoa thật và hoa lòng.

Gọi là Tháng Hoa cũng hợp lý, vì tháng này hoa nở nhiều sau khi có những giọt mưa đầu mùa, dù đang là mùa Hạ oi ả, nóng bức.

Hoa còn gọi là bông, đôi khi gọi ghép là “bông hoa”. Hoa là bộ phận chứa cơ quan sinh sản đặc trưng của thực-vật-có-hoa. Về mặt cấu trúc thực vật học, hoa là một dạng đặc biệt, có thể tạo sự thụ phấn chéo (kết hợp của phần hoa và nhụy từ các cây hoa khác) hoặc cho phép tự lai ghép (kết hợp của phần hoa và nhụy từ cùng một hoa). Hoa tạo ra quả (trái) và hạt.

Cấu tạo đầy đủ của hoa gồm: cuống hoa, lá bắc, đài hoa (lá đài), tràng hoa (cánh hoa), bộ nhị (vòng kế tiếp) và bộ nhụy (vòng trong cùng). Ngoài chức năng chứa cơ quan sinh sản của thực-vật-có-hoa, hoa còn được trồng và khai thác nhằm mục đích trang trí, làm đẹp, thậm chí còn dùng làm nguồn cung cấp thực phẩm và dược liệu.

CÁC LOÀI HOA

Hoa có nhiều loại, đa dạng và đa sắc, có loài tỏa hương thơm, có loài không hương thơm. Muôn hoa, muôn vẻ. Có lẽ “buồn” nhất là kiếp “hoa dại”, thế nhưng hoa dại là là... hoa khôn. Một năm có bốn mùa. Bốn mùa cũng có bốn loại hoa đặc trưng: Mai, Lan, Cúc, Trúc. Tuy nhiên, có lẽ Huệ là loài hoa đẹp nhất chăng? Vì chính Chúa Giêsu đã dùng loài hoa này để so sánh: “Hãy ngắm xem hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào mà rút ra bài học: chúng không làm lụng, không kéo sợi; thế mà, Thầy bảo cho anh em biết: ngay cả vua Sa-lô-môn, dù vinh hoa tột bậc, cũng không mặc đẹp bằng một bông hoa ấy” (Mt 6:28-29; Lc 12:27). Ngài muốn chúng ta tin vào sự quan phòng của Thiên Chúa.

Ai cũng thích hoa. Người ta trưng hoa và tặng hoa cho nhau vào những dịp đặc biệt, dùng hoa để ngụ ý điều mình muốn nói. Hoa là biểu tượng của nhiều thứ, cốt yếu là niềm vui và nỗi buồn.

Trong thi phẩm “Màu Tím Hoa Sim”, đã được vài nhạc sĩ phổ nhạc, thi sĩ Hữu Loan khóc thương người vợ trẻ:

Chiều hoang tím có chiều hoang biết
Chiều hoang tím tím thêm màu da diết
Nhìn áo rách vai
Tôi hát trong màu hoa
Áo anh sứt chỉ đường tà
Vợ anh mắt sớm, mẹ già chưa khâu...
Màu tím hoa sim, tím tình trang lệ rớm
Tím tình ơi lệ ứa...

Cây sim là loại cây mọc ở nhiều khu rừng, hoa tím, lá vừa xanh vừa tím, trái nhỏ và cũng có màu tím, ăn được. Cây thấp, thân cứng nhưng nhỏ, thường chỉ cao khoảng 1m. Loại cây hoang dã nhưng có gì đó rất lạ. Màu tím tượng trưng cho nỗi buồn, mà nỗi buồn luôn thâm trầm, kỳ ảo lắm.

Trong thi phẩm “Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím”, cũng đã được vài nhạc sĩ phổ nhạc, thi sĩ Kiên Giang:

Hoa trắng thôi cài trên áo tím
Mà cài trên nắp áo quan tài
Điểm tô công trận bằng hoa trắng
Hoa tuổi học trò, mờ thắm tươi
Xe tang đã khuất nẻo đời
Chuông nhà thờ khóc đưa người ngàn thu!

Hoa tím buồn đã đành, hoa đỏ cũng buồn không kém. Trong thi phẩm “Hai Sắc Hoa Ti-gôn” (đăng trên Tiểu Thuyết Thứ Bảy, số 179, 30-10-1937), cũng đã được phổ nhạc, thi sĩ [T.T.KH.](#) thổ lộ nỗi lòng:

Buồn quá! hôm nay xem tiểu thuyết
Thấy ai cũng ví cánh hoa xưa
Nhưng hồng tựa trái tim tan vỡ
Và đỏ như màu máu thấm pha!

...

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng

Trời ơi! Người ấy có buồn không?
Có thâm nghĩ tới loài hoa... vỡ
Tựa trái tim phai, tựa máu hồng?

Cây Ti-gôn thân mềm, thường được trồng leo bờ rào, hoa màu hồng đỏ, có hình trái tim vỡ. Ăn chứa điều gì?

Hoa nào cũng buồn, buồn quá! Nhưng chính nỗi buồn mới làm người ta “nhớ đời”, chứ niềm vui không được người ta nhớ lâu. Tất cả như một định mệnh rồi. Nhưng có một loài hoa còn buồn hơn, đó là “Cánh Hoa Thời Loạn”. Ns Y Vân cho biết: “Nhu cánh hoa trong thời loạn ly, ai đem giông tố bao trùm thế hệ? Anh, nếu thương cho một đời hoa, thì xin giữ yên quê nhà”. Trong chiến tranh, không chỉ hoa buồn, mà mọi người và mọi thứ đều buồn. Buồn vì nhiều nỗi, nhất là nỗi sợ. Sợ gì? Sợ chết! Dù lo sợ, nhưng “cánh hoa thời loạn” vẫn đầy mơ ước: “...Những cánh hoa hồng bên hàng dây kềm hầm chông, vẫn mong bàn tay người đem tưới vui trong vườn”.

Chắc hẳn ở đây tác giả không nói về những cánh hoa bình thường, mà là những cô gái – những đóa hoa sống động giữa đời thường. Thật vậy, họ mơ ước: “Nhu cánh hoa trong thời biển dâu, xin anh săn sóc cho đời thắm màu. Ôi, nước non chia lìa vì dâu? Nòng súng anh xây nhíp cầu”. Hòa bình và tự do rất cần. Có hòa bình mới khả dĩ có tự do. Có hòa bình mà không có tự do thì cũng vô ích, người ta không thể vui sống mà tận hưởng hạnh phúc!

Có lẽ trong các loài hoa, Hoa Mắc Cỡ là bình dị nhất. Cây Hoa Mắc Cỡ mọc hoang khắp nơi, tại các khu đất sỏi đá ẩm ướt, đất đỏ pha cát, kể cả vùng đất cằn cỗi. Thân thảo, nhiều chùm rễ thành cành, có nhiều lông tơ nhỏ, nhiều gai nhỏ vàng mỡ gà, đầy gai nhọn, đâm vào da thịt gây nhức và đôi khi lưu mũi gai dưới da. Nhưng Hoa Mắc Cỡ không “ác ý”, không “dữ tợn”, ai chạm khế vào là Hoa Mắc Cỡ liền e thẹn xếp lá lại tỏ vẻ mắc cỡ như một trinh nữ.

Cây hoa dại này (thân, rễ, lá) có dược tính an thần cao, dễ tạo cơn buồn ngủ. Chỉ là một loài hoa dại nhưng Hoa Mắc Cỡ được cố nhạc sĩ Trần Thiện Thanh gọi tên bằng một mỹ từ: Hoa Trinh Nữ. Ông kể chuyện bằng nhạc: “Qua một rừng hoang gió núi theo sang giữ bụi đường trên vai, hái cây hoa dại lẻ loi bên đường gọi hoa Trinh Nữ... Nâng nhẹ một cây lá xếp trong tay lá ngủ thật mê say, ngõ đôi mi dày khép đêm trăng đầy cài then cung ái...”. Ông mô tả thật khéo léo. Chắc hẳn Hoa Mắc Cỡ là loài hoa rất lạ, lạ như các trinh nữ vậy! Trinh nữ có một nhân đức là một trong ba lời khẩn của các tu sĩ Công giáo: Khiết tịnh.

Tháng Hoa. Chúng ta được ngắm nhìn nhiều loại hoa nở rộ. Nhưng đó là những đóa hoa vô hồn. Chúng ta còn được dịp ngắm nhìn một đóa hoa đặc biệt nhất trong các đóa hoa sống động: Hoa Thánh – Đức Trinh Nữ Maria. Một đóa Trinh Nữ bình thường mà vĩ đại.

LỊCH SỬ

Ngược dòng lịch sử, chúng ta biết được rằng, vào các thế kỷ đầu, mỗi dịp Tháng Năm về, người Rôma có thói quen chào mừng sự thức giấc sau mùa Đông của thiên nhiên bằng việc tổ chức các ngày lễ suy tôn Hoa, vì hoa được coi là Nữ Thần Mùa Xuân. Thấy hay, người Công giáo tại các giáo xứ đã tổ chức các cuộc rước kiệu hoa và cầu mùa. Người ta đi cắt các cành cây xanh tươi có hoa nở đưa về trang hoàng trong các nhà thờ, đặc biệt là bàn thờ Đức Mẹ. Người ta gọi đó là “cuộc rước xanh”.

Thế kỷ XIV, Lm Henri Suzo (dòng Đaminh) đã tổ chức các buổi đặc biệt tôn kính Đức Mẹ vào ngày đầu Tháng Năm, và trang hoàng hoa quanh tượng Đức Mẹ. Thánh Philipe Nêri thích tập hợp trẻ em xung quanh bàn thờ Đức Mẹ vào ngày 1 tháng 5 để dâng các bông hoa mùa Xuân cho Đức Mẹ. Thói

quen tốt lành này đã ăn sâu vào tâm hồn đơn sơ của các em, và vẫn được duy trì khi chúng lớn khôn.

Đầu thế kỷ XVII, tại Napoli (Ý), trong thánh đường Thánh Clara của các nữ tu Dòng Phanxicô, Tháng Đức Mẹ được cử hành chung: Mỗi chiều đều có buổi hát kính Đức Mẹ và chầu Thánh Thể. Từ đó, Tháng Đức Mẹ nhanh chóng lan rộng khắp các giáo xứ. Năm 1654, Lm Nadasi (dòng Tên) cho xuất bản một tập sách nhỏ với đề nghị nên dành riêng mỗi năm một tháng để tôn kính Mẹ Thiên Chúa.

Đầu thế kỷ XIX, các giáo xứ trong Giáo Hội đều long trọng tổ chức tháng kính Đức Mẹ. Các nhà thờ chính có linh mục giảng thuyết, và hầu như người ta dùng thời gian tôn kính Đức Mẹ vào ngay sau Mùa Chay. Trong Thông điệp “Đấng Trung Gian Thiên Chúa” (Mediator Dei, 20-11-1947), Thánh GH Piô XII nói: “Việc tôn kính Đức Mẹ trong Tháng Năm là việc đạo đức được thêm vào nghi thức Phụng Vụ, được Giáo Hội công nhận và cổ võ”.

Trong Thông điệp “Tháng Năm” (Mense Maio, 29-4-1965), số 1, Chân Phước GH Phaolô VI viết: “Tháng Năm là tháng mà lòng đạo đức của giáo dân kính dâng Đức Mẹ cách riêng. Đó là dịp để bày tỏ niềm tin và lòng mến mà người Công giáo khắp thế giới dành cho Đức Mẹ, Nữ Vương Thiên Đàng”. Thật vậy, vì Đức Mẹ là Đấng trung chuyển các ân sủng của Thiên Chúa.

Trong sách Tháng Đức Bà (NXB Hiện Tại, 1969, trang 10), có ghi lại câu chuyện này:

Ở thành phố Nanxêniô (Pháp), có một gia đình trung lưu. Vợ đạo đức, chồng hiền lành nhưng khô khan. Vợ luôn cầu xin Chúa mở lòng cho chồng sửa mình, nhưng chồng vẫn cứng lòng.

Năm ấy, đầu Tháng Hoa Đức Mẹ, bà sửa sang bàn thờ để mẹ con bà làm việc kính Đức Mẹ. Người chồng bận việc làm ăn xa, ít khi ở nhà, mà dù ông ở nhà thì ông cũng không bao giờ cầu nguyện chung với vợ con. Ngày lễ nghi, không bận việc làm thì ông cũng đi chơi cả ngày, nhưng có điều là khi về nhà, bao giờ ông cũng kiếm mấy bông hoa để dâng Đức Mẹ.

Ngày 15-6 năm ấy, ông chết bất thành linh, không kịp lãnh nhận các phép. Bà vợ thấy chồng chết như vậy thì buồn lắm, rồi sinh bệnh nặng, phải đi điều trị ở xa. Khi đi qua làng Ars, bà vào nhà xứ trình bày tâm sự cùng cha xứ – tức là Thánh LM Gioan Vianney ngày nay. Ngài là người đạo đức nổi tiếng, được mọi người xem là vị thánh sống. Bà vừa tới nơi, chưa kịp nói điều gì, cha Gioan liền bảo:

– Đừng lo cho linh hồn chồng bà. Chắc bà còn nhớ những bông hoa ông vẫn đem về cho mẹ con bà dâng cho Đức Mẹ trong Tháng Hoa vừa rồi chứ?

Nghe cha nói vậy, bà hết sức kinh ngạc, vì bà chưa hề nói với ai về những bông hoa ấy. Nếu Chúa không soi cho cha, lẽ nào người biết được? Rồi cha sờ nói thêm:

– Nhờ lời bà cầu nguyện và những việc lành ông ấy đã làm để tôn kính Đức Mẹ, Chúa đã thương cho ông ấy được ăn năn tội cách trọn trong giờ chết. Ông ấy đã thoát khỏi hỏa ngục, nhưng còn bị giam trong luyện ngục. Xin bà dâng lễ, cầu nguyện, làm việc lành thêm để cầu cho ông chóng ra khỏi nơi đên tội nóng này mà lên Thiên Đàng.

Nghe xong, bà hết sức vui mừng và hết lòng tạ ơn Đức Mẹ.

Quả thật, Thiên Chúa giàu lòng thương xót và luôn nhân từ. Mẹ Thiên Chúa cũng rất nhân hậu. Thánh GM Anphong Ligôri xác quyết: “Nếu tôi thật lòng yêu mến Mẹ, chắc chắn tôi được lên Thiên Đàng”. Còn Thánh Bênadô nói: “Được Đức Mẹ dẫn

dắt, bạn sẽ không bị ngã. Được Đức Mẹ che chở, bạn sẽ không lo sợ. Được Đức Mẹ hướng dẫn, bạn sẽ được an lòng. Được Đức Mẹ ban ơn, bạn sẽ đạt tới đích mà bạn mong chờ”. Thật là hạnh phúc nếu chúng ta luôn biết bám vào Đức Mẹ. Có Mẹ là có tất cả!

Như bạn đã biết, Đức Mẹ là thụ tạo đặc biệt của Thiên Chúa. Vì thế, các tôn giáo khác cũng luôn đề cao Đức Mẹ.

Tháng 12-2003, Đức Mẹ xuất hiện trên bìa 3 tạp chí lớn của Tin lành với hơn 500.000 bản. Các bài viết ở cả 3 tạp chí kia đều đồng ý rằng các tín đồ Tin lành đã không chú ý Đức Mẹ quá lâu, và đó là đỉnh điểm để các tín đồ Tin lành tái nhận biết vị trí của Đức Mẹ trong đạo Tin lành. Thật vậy, càng ngày càng có nhiều người ngoài Công giáo bắt đầu phát hiện vị trí của Đức Mẹ trong tôn giáo của mình.

Nhiều sách về Đức Mẹ đã được các học giả Tin lành viết, nhiều cuốn cổ vũ người Tin lành nhìn sát hơn vào Đức Mẹ. Nhiều câu chuyện về các Phật tử và những người ngoài Công giáo đã đến viếng Đền Đức Mẹ Lộ Đức. Mặt khác, các tín đồ Hồi giáo cũng rất tôn trọng Đức Mẹ. Thật vậy, Đức Mẹ được nói đến nhiều lần trong kinh Koran, sách thánh của Hồi giáo, nhiều hơn cả trong Kinh thánh!

Đức Mẹ là chủ đề trong nhiều cuộc thảo luận đại kết – những cuộc thảo luận giữa các thần học gia Công giáo, các học giả Tin lành, Hồi giáo, và các tôn giáo khác với mục đích tìm ra những “điểm chung” giữa các tôn giáo. Tháng 6-2001, sau khi trở về từ hội nghị liên tôn được tổ chức tại Lộ Đức, ĐHY Francis Arinze, lúc đó là chủ tịch Hội đồng Đối thoại Liên tôn, nói rằng Đức Mẹ là khởi điểm để giới thiệu sứ điệp Kitô giáo cho các tín đồ của các tôn giáo khác. Các tham dự viên hội nghị này là các đại biểu Công giáo, Chính Thống giáo, Anh giáo, Tin Lành Lutheran và các thần học gia. ĐHY Arinze giải thích: “Chúng ta phải tạ ơn Chúa về ý nghĩa tích cực về Mẹ Maria đối với các tôn giáo khác”.

ĐỨC MẸ VÀ HỒI GIÁO

Nhiều người Công giáo không biết rằng Đức Mẹ rất được các tín đồ Hồi giáo yêu mến và tôn kính. Đức Mẹ là phụ nữ duy nhất được nhắc tên 34 lần trong kinh Koran – hơn cả số lần trong Kinh Thánh. Có cả một chương “Mẹ Maria”, và được các tín đồ Hồi giáo diễn tả là chương hay nhất trong toàn bộ kinh Koran. Chương III trong kinh Koran là chương Imran, theo tên của Thân phụ Đức Mẹ.

Kinh Koran nói về việc Đức Mẹ dâng mình trong Đền thờ Giêrusalem, lễ tẩy trần, cuộc truyền tin, sự trinh thai và việc sinh Chúa Giêsu. Đức Mẹ được Hồi giáo nhận biết và tôn kính là người được thánh hóa và cao trọng nhất trong các phụ nữ, và là sự hoàn hảo tâm linh: “Các thiên thần nói: Lạy Mẹ Maria! Thiên Chúa đã chọn Mẹ và thanh tẩy Mẹ – chọn Mẹ hơn hẳn các phụ nữ ở mọi quốc gia. Lạy mẹ Maria! Xin thờ lạy Thiên Chúa: Xin phủ phục, và quỳ gối (khi cầu nguyện) với những người cùng quỳ gối” (Koran 3:42-43).

Thật vậy, điều ngạc nhiên đối với nhiều người Công giáo là Hồi giáo chấp nhận “sự đồng trinh trọn đời” của Đức Mẹ, gián tiếp có nghĩa là Vô nhiễm Nguyên tội – hai tín điều chính về Đức Mẹ. Trong kinh Koran, Đức Mẹ được nhận biết là thụ tạo duy nhất không mắc Tội Tổ Tông từ trước khi làm người, được giữ khỏi mọi tội suốt cả đời. Chúng ta đọc lời cầu nguyện của Đức Mẹ trong kinh Koran: “Lạy Chúa, con dấn thân phục vụ Ngài từ trong lòng con. Xin Ngài thương nhận. Chỉ mình Ngài lắng nghe và thấu suốt mọi sự”. Và khi Đức Mẹ sinh Chúa Con, Đức Mẹ nói: “Lạy Chúa, con được gọi là mẹ của Người. Xin bảo vệ con và con cháu khỏi Satan... và xin Con Chúa chấp nhận con” (Koran 3:35-37).

Ở phần khác, kinh Koran nói: “Thiên thần nói: Hỡi Cô Maria, Allah đã chọn Cô và thanh tẩy Cô. Ngài đã chọn Cô hơn hẳn các phụ nữ khác. Hỡi Cô Maria, hãy tận hiến cho Thiên Chúa”

(Koran 3: 42-43). Kinh Koran nói về sự đồng trinh của Đức Mẹ: “Đối với các tín hữu, Thiên Chúa thiết lập một tấm gương... Maria... người đã giữ mình đồng trinh và nơi cung lòng ấy, chúng ta hít thở Chúa Thánh Thần; Đáng đã làm Mẹ tin Lời Chúa và Kinh Thánh, đồng thời rất đạo hạnh” (Koran 66:11-12).

ĐỨC MẸ VÀ TIN LÀNH

“Đức Kitô có là người duy nhất được tôn thờ? Hoặc Mẹ Thiên Chúa không được tôn kính? Đây là phụ nữ đã đạp đầu con rắn. Hãy nghe chúng tôi. Vì Chúa Con không từ chối điều gì”. Đó là câu nói của ông Martin Luther, nhà cải cách Tin Lành hồi thế kỷ XVI, thành lập phong trào Tin Lành và ly khai với Công giáo. Đó là câu nói trong bài giảng cuối cùng của Luther tại Wittenberg hồi tháng 1-1546, vài tháng trước khi ông qua đời. Điều đó cho thấy rằng ông Luther tôn sùng Đức Mẹ cả đời.

Càng ngày càng có nhiều học giả Tin Lành xuất bản các phát hiện của họ về lòng sùng kính Đức Mẹ của những người thành lập đạo Tin Lành – Martin Luther, John Calvin, và Ulrich Zwingli. Trong ba người này, Martin Luther là người sùng kính Đức Mẹ nhất và đức tin của họ vẫn phù hợp với giáo lý Công giáo – một tiếng kêu từ việc kết án gay gắt về những gì liên quan Đức Mẹ nơi nhiều người Tin Lành chính thống và các Kitô hữu Tái sinh ngày nay. Các tín đồ Tin Lành đã bị bỏ lại phía sau về việc dạy rằng bất kỳ điều gì liên quan Đức Mẹ đều ngược với Tin Lành, và bất cứ điều gì liên quan Đức Mẹ đều làm giảm việc tôn thờ Đức Kitô. Nhưng có bằng chứng đủ để nói rằng các nhà cải cách Tin Lành không bao giờ có ý “chống Đức Mẹ”.

Nhiều học giả Tin Lành đồng ý rằng Martin Luther sùng kính Đức Mẹ cả đời, cũng như niềm tin của ông trong các giáo huấn chính yếu về Đức Mẹ. Thật vậy, Martin Luther tin mọi giáo lý về Đức Mẹ – Mẹ Thiên Chúa, trọn đời đồng trinh, lên trời, và ngay cả việc Vô Nhiễm Nguyên Tội.

Chính Luther đã viết và tin Đức Mẹ Vô nhiễm Nguyên tội – 300 năm trước khi Giáo hội Công giáo chính thức tuyên bố tín điều này vào năm 1854. Đây là cách hiểu của Luther về Vô Nhiễm Nguyên Tội: “Nhưng quan niệm khác, nghĩa là sự truyền thụ của linh hồn, đó là điều được tin thích hợp và đạo đức, là không có tội, để khi linh hồn được truyền thụ, Đức Mẹ cũng được tẩy sạch khỏi tội nguyên tổ và được trang điểm bằng những Ôn Chúa để nhận linh hồn thánh thiện đã được truyền thụ. Như vậy, trong chính lúc bắt đầu sống thì Đức Mẹ đã không nhiễm tội...”.

Trong cuốn “Against the Roman Papacy: An Institution of the Devil” (Chống Lại Giáo Hoàng Rôma: Tổ Chức của Ma Quỷ), xuất bản năm 1545 (một năm trước khi qua đời), Luther đã nói: “... Đức Maria đồng trinh, không nhiễm tội và không thể phạm tội mãi mãi”. Như vậy, ngay lúc bị coi là chống lại giáo hoàng, Luther vẫn không bao giờ lay niềm tin về vấn đề Vô Nhiễm Nguyên Tội của Đức Mẹ.

Một số học giả nổi bật của Tin Lành cũng đồng ý rằng cả đời ông Luther vẫn tin Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội. Trong số các học giả đó là Arthur Carl Piepkorn, Eric Gritsch, Jaroslav Pelikan, kể cả 11 học giả theo Tin Lành Lutheran thuộc Ủy ban Đối thoại Tin Lành Lutheran và Công giáo (Lutheran-Catholic Dialogue Committee).

Về vấn đề Đức Mẹ lên trời cũng tương tự, tín điều được công bố trong thế kỷ XX, nhưng từ thế kỷ XVI, Luther đã tin là “tu tưởng đạo hạnh và vui lòng”. Về thiên chức Mẹ Thiên Chúa, Luther viết: “Đức Mẹ được mời gọi không chỉ là Mẹ của nhân loại, mà còn là Mẹ của Thiên Chúa... Chắc chắn Mẹ Maria là Mẹ Thiên Chúa thật”.

Về niềm tin cả đời ông Luther đối với sự đồng trinh trọn đời của Đức Mẹ, ông viết: “Vấn đề đức tin là Đức Mẹ là Mẹ Thiên Chúa và vẫn đồng trinh”. Khác với Martin Luther, John Calvin không khen Đức Mẹ như Martin Luther, dù ông không phủ nhận tầm quan trọng và sự nổi trội của Đức Mẹ trong lĩnh vực

đức tin. Cũng như Martin Luther, John Calvin tin Đức Mẹ là Mẹ Thiên Chúa và trọn đời đồng trinh: “Bà Êlidabét gọi Maria là mẹ Thiên Chúa, vì sự duy nhất của con người có hai bản tính của Đức Kitô, Đức Mẹ có thể nói rằng con người hay chết được tạo nên trong cung lòng Đức Mẹ cũng là Thiên Chúa vĩnh hằng”.

Ông Calvin nói về Đức Mẹ: “Không thể phủ nhận việc Thiên Chúa đã chọn và tiền định Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa Ngôi Con, và được ban cho sự kính trọng cao nhất. Tới ngày nay, chúng ta không thể hưởng phúc lành nơi Đức Kitô nếu không nghĩ đồng thời Thiên Chúa đã ban cho Đức Mẹ sự cao trọng, theo ý của Đức Mẹ chấp nhận là Mẹ của Con Một Thiên Chúa”.

Tài liệu của Ulrich Zwingli ghi lại lời của ông Calvin: “Tôi đánh giá cao Mẹ Thiên Chúa, trọn đời đồng trinh và vô nhiễm nguyên tội. Thật thích hợp khi Chúa Con nên có một Người Mẹ Thánh. Loài người càng tôn thờ và yêu mến Chúa Kitô thì càng nên tôn kính và yêu mến Đức Mẹ”.

Như vậy, sùng kính Đức Mẹ là phần cơ bản của Tin Lành. Các Giáo hội Tin Lành Lutheran vẫn giữ ảnh tượng Đức Mẹ, nhưng hạn chế sùng kính Đức Mẹ (như kinh Ave Maria và Magnificat), dù ông Luther qua đời cả 100 năm sau. Giáo hội Lutheran dạy đề cao Đức Mẹ đồng trinh là mẫu gương nhân đức của các Kitô hữu.

Việc sắp xếp các “yếu tố ẩn giấu” này về lòng sùng kính Đức Mẹ và tinh thần của những người sáng lập Tin Lành có thể là lý do để mới đây có nhiều sách của Tin Lành kêu gọi tái khám phá Đức Mẹ. Một học giả Tin Lành còn “đi xa” hơn và nói rằng: “Đã đến lúc người Tin Lành trở về nhà”.

ĐỨC MẸ VÀ CÁC QUỐC GIA

Có thể ngày đó không bao giờ đến khi nhiều tôn giáo sẽ phá bỏ các rào cản giáo lý kết hợp. Các bất đồng cơ bản về các giáo huấn chủ yếu sẽ có thể không bao giờ được vượt qua. Chẳng hạn, người Công giáo sẽ không bao giờ thỏa hiệp việc tin có Thiên tính của Chúa Giêsu Kitô, còn Hồi giáo sẽ không bao giờ nâng cao thân phận của Chúa Giêsu khỏi vị trí chỉ là một “tiên tri vĩ đại” của Thiên Chúa.

Nhưng có thể có một mẫu số chung giữa các tôn giáo để có thể là nền tảng của cuộc đối thoại lâu dài vào một ngày nào đó, để tạo sự kết hợp giữa các tôn giáo mà chúng ta thấy ngày nay. Đức Mẹ là “Đức Mẹ của mọi quốc gia” (Lady of All Nations).

Hồi giáo duy trì việc đánh giá cao và tuyên bố Đức Mẹ là người cao trọng nhất. Tin Lành bắt đầu nhận biết vị trí của Đức Mẹ trong tôn giáo của họ. Thậm chí có người của các tôn giáo không độc thân như Phật giáo cũng đang coi Đức Mẹ là chứng cứ đã được các Phật tử tường trình tại Đền Đức Mẹ Lộ Đức. Tại các hội nghị đại kết liên tôn, Đức Mẹ càng ngày càng là khởi điểm của việc đối thoại. Đức Mẹ đã vượt qua mọi rào cản giáo lý, là ánh sáng soi vào nơi thâm sâu nhất và tối tăm nhất của bóng tối. Đức Mẹ là dấu hiệu của sự kết hợp, không bao giờ chia rẽ chúng ta.

Thật vậy, dù tôn giáo nào hoặc giáo phái nào, mọi người đều thấy dễ chấp nhận là Người Mẹ tốt nhất trong lịch sử (Best Mother in all history) – đạo hạnh nhất, kính sợ Chúa nhất, mạnh mẽ nhất, và sùng kính nhất. Điều này chính xác vì “cương vị làm mẹ” của Đức Maria mà Mẹ có thể được gọi là “Mẹ của các dân tộc”, Người Mẹ đã được Đức Kitô trao ban cho nhân loại, khi Ngài bị treo trên Thập giá: “Đây là mẹ của con” (Ga 19:27).

Có lần ông Luther nói: “Việc tôn kính Đức Maria được khắc ghi sâu đậm trong trái tim con người”. Ý nghĩa của các từ ngữ mà ông Luther đã dùng rõ ràng: Trong sâu thẳm của mọi tâm hồn, dù tôn giáo nào hoặc dù dân tộc nào, đều được ghi khắc sự khao khát tự nhiên và tình yêu tự nhiên đối với Người Mẹ

của các quốc gia, một ngày nào đó, nhờ lời cầu nguyện của chúng ta, sẽ quy tụ mọi con cái dưới bóng Mẹ.

Ngày xưa, Văn Hoa mang tâm tình con thảo và khiêm nhường:

Chúng con mọn mọn phạm hèn

Dám đâu ghé mắt trông lên bàn thờ
Ngửa xin tràn xuống ơn thừa
Rộng ban giải tẩm lòng thơ trước toà

Ước gì trong Tháng Hoa này, mỗi chúng ta cũng biết “Nhờ Mẹ Đến Với Chúa Giêsu – Ad Jesum Per Mariam”, biết dâng những đóa hoa lòng để tôn kính Đức Mẹ. Chắc chắn Đức Mẹ không bao giờ quên chúng ta đâu!

Tháng Năm lại về, với tâm tình con thảo, chúng ta cùng tận hiến cuộc đời mình cho Đức Mẹ: “Con hoàn toàn thuộc về Mẹ, mọi sự của con đều là của Mẹ. Con xin dâng Mẹ tất cả mọi sự của con. Lạy Mẹ Maria, xin ban cho con trái tim của Mẹ – Totus tuus ego sum, et omnia mea tua sunt. Accipio te in mea omnia. Praebe mihi cor tuum, Maria”.

TRẦM THIÊN THU

53- 10 tố chất cơ bản của người Việt

Viện nghiên cứu xã hội học Hoa Kỳ liệt kê 10 tố chất cơ bản của người Việt

According to the American Institute of Social Research, the Vietnamese people have 10 major characteristics.

1. First, they are hard working but easy to satisfy.

2. Second, they are smart and creative to cope with short-termed difficulties, but lack long-termed and active reasoning abilities.
3. Third, they are dexterous but hardly pay attention to the final perfection of their products.
4. Fourth, they are both practical and idealistic, but don't develop either of these tendencies into theories.
5. Fifth, they love knowledge and have quick understanding, but hardly learn from the beginning to the end of things, so their knowledge isn't systemic or fundamental. In addition, Vietnamese people don't study just for the sake of knowledge (when small, they study because of their families; growing up, they study for the sake of prestige or good jobs).
6. Sixth, they are open-hearted and hospitable, but their hospitality doesn't last.
7. Seventh, they are thrifty, but many times squander money for meaningless reasons (to save face or to show off).
8. Eighth, they have solidarity and help each other chiefly in difficult situations and poverty; in better conditions, this characteristic rarely exists.
9. They love peace, and can endure things, but they are often not frank for sundry reasons, so sacrifice important goals for the sake of small ones.
10. And last, they like to gather, but lack connectivity to create strength (one person can complete a task excellently; 2 people do it poorly, and 3 people make a mess of it).

*

Theo Viện nghiên cứu xã hội học Hoa Kỳ thì người Việt có 10 tổ chất cơ bản sau:

1. Cần cù lao động song dễ thỏa mãn nên tâm lý hưởng thụ còn nặng.

2. Thông minh, sáng tạo, song chỉ có tính chất đối phó với các khó khăn trước mắt, thiếu tầm tư duy dài hạn và khả năng biện luận chủ động.
3. Khéo léo, song không duy trì đến cùng (ít quan tâm đến sự hoàn thiện cuối cùng của sản phẩm).
4. Vừa thực tế, vừa mơ mộng, song lại không có ý thức nâng lên thành lý luận.
5. Ham học hỏi, hiểu nhanh, song ít khi học “đến đầu đến đuôi” nên kiến thức không hệ thống, mất cơ bản. Ngoài ra, người Việt ít khi học tập vì đam mê kiến thức (nhỏ thì học vì gia đình, lớn lên học vì sĩ diện, vì kiếm công ăn việc làm).
6. Cởi mở và hiếu khách, song không bền.
7. Tiết kiệm, song nhiều khi hoang phí vì những mục tiêu vô bổ (sĩ diện, khoe khoang).
8. Có tinh thần đoàn kết, tương thân, tương ái, song hầu như chỉ trong những hoàn cảnh khó khăn, bần hàn, còn trong điều kiện sống tốt hơn, giàu có hơn thì tinh thần này rất hiếm thấy.
9. Yêu hòa bình, nhẫn nhịn, song nhiều khi lại hiếu thắng vì những lý do tự ái, lật vặt, để tiểu tiết làm hỏng đại cuộc (ham cái lợi gần mà quên việc lớn).
10. Thích tụ tập, nhưng lại thiếu tính liên kết để tạo ra sức mạnh (cùng một việc, một người làm thì tốt, hai người làm thì kém, ba người làm thì hỏng).

54- Khám phá "kỳ quan" khách sạn Caravelle

Được Tuổi Trẻ cung cấp

Khách Caravell Sài Gòn nhìn từ phía công viên Lam Sơn từ những ngày đầu... - Ảnh tư liệu

Được Tuổi Trẻ cung cấp

....Và ngày nay - Ảnh: Thuận Thắng

Khoảng năm 1860-1862, Sài Gòn mọc lên một khách sạn hai tầng đồ sộ có ba mặt ngó ra sông nước.

Một mặt ngõ ra sông Sài Gòn, một mặt ngõ ra kinh Cầu Sáu và một ngõ ra kinh Lớn. Giờ đây, ngôi nhà ấy sau hơn 150 năm vẫn còn đứng vững.

"Kỳ quan" mới!

Hai con kinh ngày xưa nay đã thành đường phố đông đúc là Nguyễn Huệ (kinh Lớn) và Hàm Nghi (kinh Cầu Sáu).

Và ngôi nhà ấy nay là trụ sở Hải quan thành phố Hồ Chí Minh. Khi ngôi nhà to lớn ấy mọc lên đã khiến người Sài Gòn vô cùng kinh ngạc vì sự đồ sộ của nó.

Ngôi nhà ấy đã mang theo khá nhiều dấu vết lịch sử phát triển của Sài Gòn những ngày đầu tiên và nó đánh dấu một bước phát triển mới của Sài Gòn, ít nhất về mặt xây dựng.

Một trăm năm sau, Sài Gòn lại xuất hiện một "kỳ quan" mới. Đó là khách sạn Caravelle.

Sao lại là "kỳ quan"? Từ cuối thế kỷ 19 đến bốn thập niên đầu thế kỷ 20, trên con đường số 16 sau được đổi tên là Catinat, rồi Tự Do nay là đường Đồng Khởi, đã xuất hiện nhiều khách sạn sang trọng.

Đầu tiên là khách sạn Continental xây dựng từ năm 1878 đến 1880 do Pierre Cazeau, một nhà chuyên sản xuất vật liệu xây dựng và thiết bị gia dụng, làm chủ.

Đây là nơi cư trú của nhiều nhân vật tai to mặt lớn ở nước ngoài khi đến Sài Gòn như nhà văn Ấn Độ đoạt giải Nobel Rabindranath Tagore, nhà văn Pháp Andre Malraux, nhà văn Anh Graham Greene.

Khách sạn này sau đó đổi chủ nhiều lần. Nổi tiếng nhất trong số này là Công tước De Montpensier, được coi là một tay chơi khét tiếng thời ấy, người đã xây Lầu Ông Hoàng ở Phan Thiết và đêm đêm có máy phát điện riêng sáng rực một vùng, mua lại vào năm 1911 để làm nơi cư trú khi ông chạy xe hơi thám hiểm Kampuchia.

Sau đó, khối tài sản khổng lồ này được một người Việt Nam, Đốc phủ Lê Văn Mậu, chủ quận Chợ Gạo, tỉnh Mỹ Tho được coi là lãnh chúa cù lao Năm Thôn (từ thời Ngô Đình Diệm được đổi lại là cù lao Ngũ Hiệp), mua lại vào khoảng năm 1920 để làm cửa hồi môn cho con gái.

Và cái cửa hồi môn ấy lọt vào tay chàng rể gốc đảo Corse là Mathieu Franchini. Cuối cùng dòng họ Franchini đã làm chủ khách sạn sang trọng này cho đến năm 1975.

Khách sạn bề thế thứ hai xuất hiện trên con đường được coi là số 1 của Sài Gòn vào năm 1925 là Majestic do Hứa Bồn Hòa, còn được người Sài Gòn gọi là [Chú Hòa](#), xây dựng với sự hợp tác của nhà báo Pháp lai Việt De Lachevrotière, một người rất có thể lực ở Sài Gòn thập niên 1920-1940.

Khách sạn cao ba tầng lầu này (sau này xây thêm 2 tầng nữa) nằm ngay đầu đường Catinat, góc quai de Belgique (Đồng Khởi-Tôn Đức Thắng) một thời được chú ý. Năm 1948 thì khách sạn được giao (hay bán lại) cho Sở Du lịch và triển lãm Đông Dương. Nhiều nhân vật tên tuổi của thế giới khi đến Sài Gòn đã cư trú tại đây.

Ba năm sau, năm 1928, một khách sạn sang trọng khác ra đời ở số 8 Catinat, góc Đồng Khởi - Ngô Đức kế hiện nay.

Năm 1928, nhà báo De Lachevrotière đã mở ở đây một tiệm rượu, đến năm 1930 thì tiệm rượu được xây dựng thành khách sạn lộng lẫy với những trang trí mỹ thuật độc đáo.

Về sau, khách sạn này còn được gọi bằng một cái tên ẩn tượng là Sài Gòn Lữ Quán. Sau một thời gian hoạt động, có lẽ do không có nghề quản lý khách sạn, nên De Lachevrotière đã sang khách sạn cho Patrice Luciani để rồi sau đó Grand Hotel đổi tên thành Saigon Palace.

Nhưng tất cả những khách sạn đã kể đều có chiều cao khiêm tốn so với những gì sắp diễn ra.

Một “ảo vọng”!?

Đầu năm 1954, khi người Pháp còn loay hoay ở chiến trường miền Bắc và tập trung quân xây dựng cứ điểm Điện Biên Phủ, thành phố Sài Gòn vẫn chỉ tập trung ở ba quận Nhứt, Nhì và quận Ba.

Những làng Hoà Hưng, Phú Nhuận, Phú Thọ... là vùng ngoại ô xa xôi, vắng người cư ngụ. Và vào thời điểm ấy, đôi bạn người Pháp là Emery và Mallein đến Sài Gòn và nghĩ đến việc xây dựng một khách sạn hiện đại được điều hòa không khí hoàn toàn, sang trọng, có điện thoại ở mỗi phòng và cao nhứt thành phố Sài Gòn.

Nhiều người cho đó là một “ảo vọng”!

Họ xoay sở và có bằng khoán một khoảnh đất rộng 775 mét vuông nằm trên góc đường Caitnat và quảng trường nhà hát Lớn (Đồng Khởi-Công trường Lam Sơn), một trong những địa chỉ danh giá nhứt Sài Gòn.

Miếng đất này trước kia là quán cà phê Grand cafe de la Terrace, một trong những quán cà phê đầu tiên và nổi tiếng của Sài Gòn từ cuối thế kỷ 19.

Để có miếng đất này, họ đã xin được phép triệt hạ toàn bộ những công trình xây dựng trên mảnh đất này, đồng thời xin phép thành lập một công ty mang tên Catinat Foncier có văn phòng tại số 18 Tôn Thất Đạm, khai trương ngày 24-5-1954.

Vào thời kỳ này, một khách sạn sang trọng dành cho giới thượng lưu và kinh doanh văn phòng hàng đầu ở Sài Gòn rất khó kiếm. Vì vậy, công ty Catinat Foncier nhanh chóng tiến hành việc xây dựng một khách sạn như thế. Song tiền vốn lại không đủ và có cả việc lo lắng về thời cuộc, nên công ty Catinat Foncier liền tổ chức kêu gọi vốn đầu tư.

Pháp nhân đầu tiên tham gia góp vốn là hãng hàng không Air France và dành quyền sử dụng toàn bộ tầng trệt. Phái bộ ngoại giao Úc hùn vốn và xí toàn bộ tầng thứ 7 để làm nơi cư trú cho

vị trưởng phái bộ và làm nơi làm việc. Rồi giáo hội Công giáo cũng tham gia hùn vốn.

Theo ông Nguyễn Đình Đầu thì “thời điểm đó, giáo hội Thiên chúa giáo sở hữu trung tâm thuế vụ trên đường Lê Lợi, tòa nhà nay là Fahasa, hầu hết các tòa nhà đối diện khách sạn Continental và một số nhà tư”.

Có vốn, công ty Catinat Foncier liền xúc tiến việc xây dựng khách sạn vào năm 1957.

Kể từ thời điểm đó, công việc xây dựng và công trình khách sạn đã nhận được sự quan tâm của nhiều người. Vậy khách sạn đã được xây ra sao và những ngày đầu nó như thế nào? Mời bạn đón đọc bài tiếp theo.

Nội dung

- 1- Người Saigon tử tế: Lòng tốt cứu thế tỏa lan
- 2- Người Saigon và chữ tình
- 3- Saigon còn nhiều vẻ đẹp
- 4- Saigon buồn đó vui đó
- 5- Saigon, cơm người lạ
- 6- Saigon, ăn Tết ngược
- 7- Chuyển xe người dung
- 8- Lời nói láo của ông chủ tiệm mì
- 9- Làm từ thiện như người Saigon
- 10- Cuộc xe ôm sang mừng một Tết
- 11- Cây cầu anh “Tèo Saigon”
- 12- Bạn sẽ thêm thương Saigon...
- 13- Phan Thiết xuất hiện xe bánh mì từ thiện
- 14- Hành trình làm từ thiện...
- 15- Quán cơm 3000đ...
- 16- Cơm giá rẻ...
- 17- Ông lạ chạy xe ôm ...
- 18- Trao quà cho bệnh nhân...
- 19- Mua điều nhân nghĩa
- 20- Chuyện kể đêm giao thừa
- 21- Chúc Tết
- 22- Người cha ích kỷ
- 23- Gửi cô thư ký ...
- 24- Em bé phụ mẹ quét rác...
- 25- Đón Tết ở hai quê
- 26- Con yêu dấu của cha
- 27- Con lu nhà tôi
- 28- Chiếc dù màu đỏ
- 29- Cha và con
- 30- Câu chuyện người lái taxi...
- 31- Cảm động câu chuyện khi nhận chó con...
- 32- Đôi dép của bà Đẹp
- 33- Không phải nghèo là chôn danh dự

- 34- Không vì chiếc xe mà đánh mất....
- 35- Thay cầu khỉ bằng cầu bê-tông
- 36- Xem nồi cơm của dân
- 37- Rúng động...
- 38- Những câu nói hay
- 39- Tu hành không phải là buông bỏ...
- 40- Lời hay ý đẹp
- 41- Mẹo vặt trong đời sống hàng ngày
- 42- Xoa bóp bàn chân
- 43- Giấy nhôm...
- 44- Cách trị ho...
- 45- Trị ho
- 46- Bài thuốc chữa ho...
- 47- Cách chữa ho...
- 48- Chữa nấc cục
- 49- Ngủ không ngáy
- 50- Cách chữa ngủ ngáy
- 51- Nồi cơm điện
- 52- Hoa và tháng hoa
- 53- 10 tố chất cơ bản của người Việt
- 54- Kỳ quan khách sạn Caravelle